

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TREASURED
BY THE **ALIEN**
MAVERICK

WARRIOR MATES OF ZIVON

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALIEN MAVERICK TARAFINDAN DEĞER VERİLEN

Zivon'un Savaşçı Arkadaşları #3

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2022 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

İçindekiler

1. [Cassidy](#) .
2. [Nyx](#)
3. [Cassidy](#) .
4. [Nyx](#)
5. [Cassidy](#) .
6. [Nyx](#)
7. [Cassidy](#) .
8. [Nyx](#)
9. [Cassidy](#) .
10. [Nyx](#)
11. [Cassidy](#) .
12. [Cassidy](#) .
13. [Nyx](#)
14. [Cassidy](#) .
15. [Nyx](#)
16. [Cassidy](#) .
17. [Nyx](#)
18. [Cassidy](#) .
19. [Nyx](#)
20. [Cassidy](#) .
21. [Cassidy](#) .
22. [Nyx](#)
23. [Cassidy](#) .
24. [Nyx](#)
25. [Cassidy](#) .

[Epilog](#) —

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

İŞIKLAR biraz üstümde sönüyor, parlak sarı renkten daha soğuk, mavi tonlu bir ışığa dönüşüyor. Bu uzaylı uzay gemisine gizlice bindiğimden beri, aydınlatmanın gündüz/gece döngüsünün ritmini taklit etmek için tasarlandığını anladım.

Işıklar bu şekilde karardığında, "gece çöküyor" demek oluyor.

Koridorlardan birinde, kendimi olabildiğince gizleyip görünmeyecek şekilde bir kanala kıvrılmış halde, dışarıyı birazcık gözetliyorum. Bir süre depo odalarından birinde saklandım, ama bir süre sonra bu alanların çok fazla trafiğe maruz kaldığını ve uzun süre güvenli kalamayacağımı fark ettim. Gemiye gizlice bindiğimden beri, bu devasa gemide birkaç farklı saklanma yeri denedim ve şu ana kadar burası en iyisi gibi görünüyor.

Ama yine de mükemmel olmaktan uzak.

Yakalanmayı göze alamam, bu yüzden çok dikkatli olmam gerekiyor.

Işıklar değişti diye herkesin kamaralarına çekileceği anlamına gelmez. Bu gemideki uzaylıların rutinlerini büyük ölçüde öğrendim ve şu anda akşam yemeğine gideceklerini biliyorum.

Güvenli olmak için, gece çok geç olana kadar beklemem gerekiyor. Gemide gece döngüsü iyice ilerledikten sonra, koridorlarda sessizce ilerleyip hızlıca biraz yiyecek bulabilirim, sonra da saklandığım yere geri dönebilirim.

Ayağa kalkıp esneyip neredeyse normal bir şekilde hareket edebildiğim o kısa süre, günümün en güzel kısmı. Her seferinde bunu iple çekiyorum, çünkü günün çoğunu bu küçük alanda çömelmiş olarak geçirmek başlı başına bir işkence. Uyumak bile zor, çünkü uykumda bir ses çıkararak ya da bir şey yaparak kendimi ele vereceğimden hep korkuyorum.

Bu kadar uzun süre hayatta kaldın Cassidy, diye kendime hatırlatıyorum ve yüzümü gıcıklayan sarı saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Akıllı ve dikkatli olmaya devam et, bu durumu atlatacaksın. Geminin bir sonraki inişine kadar görünmemelisin.

Saklandığım yerden çıkmanın henüz çok erken olduğu yönündeki içgüdümü doğrulamak istercesine, bir dakika sonra iki uzaylı adam koridordan geçerek yanımdan geçiyor. Başımı eğip, kendimi tamamen saklamak için kanalın daha derinlerine kayıyorum, ama yine de onların geçişini izleyebilecek kadar görüş alanım var.

Kulak misafiri olduğum birkaç konuşmadan, bu gemideki uzaylıların Zivoniyalılar olarak adlandırıldığını öğrendim. Saklandığım süre boyunca birkaç kez Zivoniyalı erkekleri de gördüm ve itiraf etmeliyim ki, kesinlikle fena görünmüyorlar. Henüz çirkin bir tane görmedim.

Hepsi çok uzun boylu ve kaslı, sanki formda kalmak ve kaslı olmak işleriymiş gibi. Yüzlerinin yanlarında çizgiler var — dövme değil, şakaklarından elmacık kemiklerine kadar uzanan gerçek çizgiler — ve bu çizgilerin desenleri her Zivonian'da biraz farklı görünüyor.

Saçları doğal renkte, siyahtan kahverengiye, kırmızıdan koyu sarıya kadar değişiyor, farklı uzunluklarda ve stillerde giyiliyorlar ve varsayılan ten rengi altın sarısı gibi görünüyor. Ama onlar hakkında çok ilginç bir şey fark ettim: tenleri renk değiştirebiliyor, çeşitli kahverengi ve yeşil tonlarında dalgalanıyor, bu da bana yemyeşil bir ormandaki yaprakların ve bitkilerin renklerini hatırlatıyor.

Ciltlerindeki renk değişimi bir şekilde duygularla bağlantılı gibi görünüyor. Birkaç kez Zivonluların tartıştıklarını duyduğumda, ciltlerinin özellikle hızlı bir şekilde değiştiğini fark ettim.

Bunların hiçbiri benim için önemli değil, çünkü bu uzaylıları daha yakından tanımak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Ama onların görünüşlerini ve aralarındaki farkları not alarak zaman geçirmek için iyi bir yol. Hepsi olağanüstü yakışıklı, ama deneyimlerimden çok iyi biliyorum ki görünüşün hiçbir önemi yok.

Birisi dıştan ne kadar güzel olursa olsun, içten içe çarpık ve çirkin olabilir.

İki Zivonlu, kanala bakmadan geçip giderler ve ben küçük alanın duvarına yaslanarak rahat bir nefes alırım. Beni keşfedecekler mi, keşfederlerse ne olacak diye merak ederek sürekli panik eşiğindeydim. Uzaylılar geçerken, bu gemiye gizlice girmek gerçekten akıllıca bir fikir miydi diye bininci kez merak etmeden edemiyorum.

Ama başka ne yapabilirdim bilmiyorum. Çaresizdim.

Birkaç yıl önce, Chicago'da, sonunda açmayı umduğum galeri için yeni bir fotoğraf koleksiyonu üzerinde çalışırken Dünya'dan kaçırıldım. Graffiti sanatını konu alan bir koleksiyon üzerinde çalışmak için şehrin daha tehlikeli bölgelerinden birine girmiştım ve çevreme dikkat etmeye özen gösteriyordum. Büyük bir şehirde yaşarken, her an etrafınıza dikkat etmek ikinci doğanız haline gelir. O sırada yanımda değerli bir kamera olduğu için, birazcık bile şüpheli görünen herkesi dikkatle izliyordum.

Sadece lanet olası *uzaylılara* dikkat etmeyi düşünmemiştim. Ne aptalım.

Sokakta beni çevreleyen garip, sırk gibi yaratıkları her düşündüğümde hala titriyorum. Onları gerçekten görme fırsatım bile olmadan, içlerinden biri yüzüme bir tür gaz sıktı ve bayıldım. Çok şok olmuştum, pek çok detayı hatırlayamıyordum, aklımı mı kaçırdım yoksa halüsinasyon mu görüyorum diye merak ediyordum.

Ama daha sonra onların gemisinde, iç çamaşırlarımla bir hücreye bağlanmış olarak uyandığımda, gözümün önündeki gerçeği inkar etmek zordu.

Daha sonra çevirmen çipi olduğunu anlayacağım bir çipi kafatasımın tabanına yerleştirdiklerinde, bunu inkar etmek daha da zorlaştı. Ve Hak Gavar adını verdikleri bir gezegene indiğinde, beni ve gemide kafeslerde tutulan yirmi farklı türden kadını gemiden indirdiklerinde, bu çılgın, inanılmaz gerçeği kabul etmek zorunda kaldım.

Uzaylılar tarafından kaçırılmışım. Bir uzay gemisiyle garip bir gezegene getirilmişim. Ve o andan itibaren her şey daha da garip ve korkutucu hale geldi.

Müzayedededen önce tutsak tutulduğum sırada, evrende yüzlerce bilinçli uzaylı türünün olduğunu, hepsinin kendi gezegenleri, dilleri, kültürleri, alışkanlıkları ve kinleri olduğunu öğrendim. Bulunduğumuz gezegenin, köle alım satımının yapıldığı geniş bir karaborsa olan bir ticaret gezegeni olduğunu öğrendim. Ve gemideki diğer kadınlarla tanışmamış olmamın sebebinin, uzaylıların bu sefer yakalayabildikleri tek insan olmamdan kaynaklandığını öğrendim. Bana "Terran" diyorlardı ve depoda tutulan diğer kadınlardan çok daha değerliydim.

Müzayede başladığında, bu gerçeği hala kabullenememişim, ama açık artırma başladığında bunun ne kadar doğru olduğunu çabucak anladım. Sonunda, Corvia adlı başka bir gezegenden gelen Tarric adlı bir suç baronu tarafından yüksek bir fiyata satın alındım.

Güzelliğin hiçbir anlamı olmadığını ondan öğrendim. İçten içe, köle satın alan hiç kimsenin kötü olmaktan başka bir şey olamayacağını biliyordum. Ama onu ilk kez gördüğümde, bana sahip olmak için yanıma geldiğinde —uzun boylu, kaslı, bazı ışıklarda siyah, bazılarında mor parıldayan koyu mor tenli, yakışıklı yüzlü, omuzlarına kadar uzanan dalgalı siyah saçlı bir uzaylı— onu ilk gördüğümde, durumun düşündüğüm kadar kötü olmayabileceğine dair bir anlık umut duydum.

Yanılmıştım.

Zaten bir tür zevk kölesi olarak satılacağımı bekliyordum. Diğer kadınlar, depoda geçirdiğim ilk gece, hazırlıklı olmamın daha iyi olacağını düşünerek, diğer tüm düşüncelerimi nazıkçe ortadan kaldırmışlardı.

"Sen çok güzelsin," demişti içlerinden biri nazıkçe. "Bu yüzden senin için başka bir seçenek yok. Ve sen şanslısın," diye eklemişti. "Sen o kadar güzelsin ki, biri seni kendine ait olmak üzere satın alacak. Bir zevk evine satılmayacaksın. Belki de zengin biri satın alacak."

Kendimi kesinlikle "şanslı" olarak görmüyorum, ama en azından bu konuda haklıydı. Evrendeki en zengin uzaylılardan biri tarafından satın alındım ve Corvia'ya götürülerek mevcut cariyelerinden oluşan haremine yerleştirildim.

Sarayı o kadar güzel ve lüks bir yerdi ki, bir an için, belki de düşündüğüm kadar korkunç olmayacağını umdum. Belki beni unutturdu. Ne de olsa, onun ihtiyaçlarını karşılamak için orada zaten yirmi kadın vardı.

Ama ben tek insandım. Ve Tarric yeni oyuncağını çok seviyordu — bana kızgın olmadığı zamanlar hariç. Ve cezalarında çok yaratıcı olabiliyordu.

Bir süre sonra, uyanık olduğum ve uyuduğum her an kaçma düşünceleriyle doldu.

Hatta birkaç kez onu öldürmeyi bile düşündüm, ama Corvia'da böyle bir şeyin cezası o kadar korkunçtu ki, denemek ve başarısız olmak ya da sonra yakalanmaktan çok korkuyordum. İlk gecemde diğer cariyeler tarafından tüm bunlar konusunda uyarıldım. Ama bu, hayal kurmamı ya da Tarric'in pençesinden kurtulmak için başka bir yol bulmaya çalışmamı engellemedi.

Ve sonunda, fırsatım geldi.

Bu fırsat, o beni ve birkaç diğer cariyeyi Zaxia adlı bir ticaret gezegenine iş gezisine götürdüğünde beklenmedik bir şekilde geldi.

O dikkatini başka yere vermişken ve muhafızlar nöbet değişimi yaparken kaçmak için küçük bir fırsat gördüm ve tüm cesaretimi toplayarak bu fırsatı değerlendirdim.

Nereye gideceğimi bilmeden, sadece kaçmam gerektiğini bilerek, tüm atalarıma dua ederek koştum. Onun hizmetinde bir gün daha kalmaya dayanamazdım. Çaresizdim ve tek düşüncem, ondan olabildiğince uzaklaşmaktı.

Rıhtımda, kapağı açık ve bir avuç işçinin girip çıktığı büyük bir gemi dikkatimi çekti ve bu fırsatı değerlendirerek aralarına karışıp gemiye gizlice bindim.

Ama şimdi, her şeyi düşünmek için bolca zamanım olduğu halde, durumumu gerçekten daha iyi hale getirip getirmediğimi bilmiyorum. Bu gemideki uzaylılar, yani Zivonlular hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama gemide dolaşan başka insan kadınları da gördüm. Burada ne yaptıklarını bilmiyorum, ama şimdiye kadarki deneyimlerime dayanarak, tıpkı benim gibi bir tür zevk kölesi olduklarından eminim.

Ve başka bir uzaylının kölesi ya da cariyesi olmayı reddediyorum. Bunu yapmayacağım. Önce ölürüm.

Ama kaçmayı tercih ederim.

Bu yüzden şu ana kadar en büyük umudum, mümkün olduğunca saklanmak ve gemi tekrar bir yere inene kadar zamanımı beklemektir. Yakıt ikmali ve erzak takviyesi için bir noktada inmek zorunda kalacak, o zaman gizlice kaçıp Dünya'ya dönmenin bir yolunu bulacağım.

Dünya.

Evim.

Hayatta terk edeceğimi hayal bile edemeyeceğim yer.

Bu düşünce beni vatan hasretiyle dolduruyor, midemi düğümliyor ve bir an için gözlerimi kapatıp Dünya'daki dairemdeki görüntüleri zihnimde canlandırıyorum. Sıkıştığım kanalın soğuk, steril ortamını unutmaya çalışıyorum, bunun yerine beni mutlu eden şeyleri hatırlamaya odaklanıyorum. Şehrin dışındaki küçük dairemde, oturma odamın penceresinin dışındaki ağaç, pencere pervazına astığım saksılardaki parlak renkli çiçekler.

O dairede yaşadığım her yıl, o ağacın mevsimlere göre nasıl değiştiğini izlediğimi hatırlıyorum: ilkbaharda yeşeren, yazın çiçek açan, sonbaharda parlak alev ve bakır renklerine bürünen, kışın ise yoğun karla kaplanan ve buzla kaplanan.

Fotoğrafçılık, hatırlayabildiğim kadarıyla benim tutkum olmuştur, önce bir hobi, sonra işim oldu ve şimdi kamera lensinin arkasında geçirdiğim tüm zamanlar için minnettarım.

Kafamda sakladığım bir "anlık fotoğraf" koleksiyonum var, korkduğumda veya üzüldüğümde zihnimde canlandırdığım şeyler. Her sabah önümden geçen komşumun tüylü küçük köpeği, büyükannemden miras kalan yatak odamdaki aşırı doldurulmuş koltuk, komodinin üzerindeki tabakta duran anneme ait inci küpeler. L durağındaki çiçek tezgahıyla her gün aynı yerde oturan kadın, trenden indiğimde bana başını sallayıp gülümserdi.

Tüm bu anılar beni ayakta tutuyor ve en zor zamanları atlatmamı sağlıyor. Bana bir zamanlar kendi hayatı olan bir insan olduğumu ve tekrar öyle olabileceğimi hatırlatıyorlar.

Bir zamanlar bir evim olduğunu hatırlatıyorlar. Her zaman başıboş olmadığımı hatırlatıyorlar.

Karnım yüksek sesle guruldayarak beni düşüncelerimden koparıyor ve gözlerim açılıyor.

Kahretsin. Hemen bir şeyler yemezsem, saklandığım yeri ele veren midem olacak.

Koridoru tekrar tararken nabzım hızlanıyor. Bu kısım her zaman korkutucu. Geceleri yiyecek ve su bulmak için gizlice dışarı çıkıyorum, ama her seferinde riskli ve her zaman bu sefer yakalanacağımdan çok korkuyorum.

Bu düşüncenin hemen ardından, daha önce aklıma gelmediğine inanmadığım yeni bir düşünce geliyor.

Gemiye gizlice girdiğimde, hangarda birkaç küçük gemi olduğunu fark ettim. Hangar biraz hasarlı ve yıpranmış görünüyordu — muhtemelen onarım için iniş yapmalarına neden olan şeyden dolayı — ama küçük gemiler iyi görünüyordu. Hepsi çalışır durumda gibi görünüyordu.

Gördüğüm diğer uzaylı uzay gemilerinden anladığım kadarıyla, küçük gemiler bile pilot ve mürettebatın ihtiyaçlarını en az birkaç gün, gerekirse daha uzun süre karşılayacak şekilde donatılmış.

Bu küçük gemilerde yiyecek ve içecek dağıtan istasyonlar olmalı ve bunlardan birine binebilirsem, her gece koridorlarda gizlice dolaşma riskini almam gerekmez.

O gece yemekhanede servis edilen yemeklerin artıklarıyla yetinmek zorunda kalmayacağım için daha iyi beslenirdim ve daha iyi saklanabilirdim

. Her gece yemek bulmak için bu devasa gemide dolaşmak zorunda kalmazdım ve kimsenin küçük gemilere çok sık gittiğini sanmıyorum, tabii gidiyorsa.

Gemi tekrar iniş yapana kadar orada kalabilirim ve sonra mümkün olduğunca çabuk inebilirim.

Kararımı verdikten sonra, koridordan kimsenin gelmediğinden emin olmak için biraz daha bekledim, sonra kanalın kapağını itip koridora çıktım ve dikkatlice yerine geri koyduktan sonra, duvara olabildiğince yakın kalarak koridorda koşmaya başladım.

Hangar oldukça uzakta olduğu için olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Hâlâ Tarric'in elinden kaçarken giydiğim elbiseyi giyiyorum ve daha kolay hareket edebilmek için bir elimle eteğimi kaldırıyorum.

O kadar hızlı koşuyorum ki, çok geç olmadan ayak seslerini neredeyse fark etmiyorum. Önümdeki kesişen koridorda ayak seslerini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kalbim hızla atarken, gelen kişi beni görmeden geri dönüp başka bir koridora girmeyi başarıyorum.

Ayak sesleri köşeyi dönüyor ve az önce bulunduğum koridorda ilerliyor. Saklandığım koridordaki duvara yapışıyorum ve Zivonian savaşçısı yanımdan geçerken nefes almaya cesaret edemiyorum.

O geçerken ona bir bakış atıyorum. Onu daha önce görmüştüm, uzun boylu, çarpıcı derecede yakışıklı, keskin zümrüt yeşili gözleri ve koyu saçları olan bir adam. Ancak onu hiç bu kadar tedirgin görmemiştim, belli ki bir şey onu rahatsız ediyor ve ben nedenini merak etmeden duramıyorum.

Bu senin sorunun değil, diye kendime sertçe hatırlatıyorum. Bu uzaylıların hiçbiri senin sorunun değil.

Tabii seni bulmazlarsa... O zaman kesinlikle senin sorunun olurlar.

Merakımı bir kenara bırakıp, saklandığım yerden iyice uzaklaşana kadar bekledikten sonra, yeni bir kararlılıkla hangara doğru sürünerek çıkıyorum. Bu lanet gemi tekrar iniş yapana kadar dikkat çekmeden ve saklanarak kalmalıyım.

Ve umarım bunu yapmak için mükemmel yeri bulmuşumdur.

Boş koridorda adımlarımı hızlandırıyorum, kafamda düşüncelerim karışık bir şekilde dolanıyor. Aslında belirli bir hedefim yok. Sadece uyuyamıyorum. Bir süredir böyleyim ve bu gece de bir istisna değil. Ne yaparsam yapayım, gerçek anlamda dinlenemiyorum.

Uykusuz gecelere yabancı değilim. Yıllar önce, halkım kendi dünyamızda Kruul'un saldırısına uğradığında, ormanlarımız merhametsizce katledilirken küle döndü, ben de haftalarca uyuyamadım. Neyi farklı yapabilirdim, sevdiklerimi nasıl daha iyi koruyabilirdim diye düşünmeye devam ettim.

O acımasız saldırıda iki kardeşimi, evimi, birçok arkadaşımı ve her zaman hayalini kurduğum geleceğimi kaybettiğimi sandım. *Oasis'te* kaçan yüz kadar kişi – çoğu erkek, birkaç kadın eşleri ile birlikte – uzayda yönsüz bir şekilde hızla ilerlerken, uzun süre uyum sağlamak zorlandık. Tek amacımız, katil Kruul'un saldırılarından kaçmaktı.

Vahşi Kruullar bir zamanlar bizim gibiydiler, ancak uzun zaman önce Zivonlulardan ayrıldılar ve bizi benzersiz kılan her şeyle, değerlerimizle ve kültürümüzle bağlarını kopardılar.

Kardeşlerim Rok ve Akos'un yasını tuttum ve onların ölümlerinden kendimi sorumlu tuttum. Bu suçluluk duygusunu taşımak anlamsız ve mantıksız olduğunu biliyordum, ama hayatta kalan tek kişi olarak bunu yapmamak imkansızdı. Elbette yapabileceğim başka bir şey, üçümüzü de zamanında *Oasis'e* bindirebilecek başka bir seçim vardı. Ailemden geriye kalan tek kişi bendim ve bu uzun süre beni rahatsız etti.

Ama zamanla tekrar uyumaya başladım. *Oasis'teki* yeni yaşam ritmine alıştım ve yeni komutanımız Ryven'in hizmetinde güvenilir bir savaşçı olarak rolümü üstlendim. Kardeşlerimi hala çok özleyor ve onların ve evimizin kaybını yas tutuyordum, ama bu hayatın bir gerçeği haline geldi, her geçen yıl daha da dengesiz hale gelen günlük üzüntü ve sevinçlerimin bir parçası oldu.

Rok beklenmedik bir şekilde geri döndüğünde, bu beni derinden sarstı. Evrende bilinen son V'Ari tohumlarını buldu ve bizi bulmak için halkımızın eski psişik bağlantısını etkinleştirmek için bunları kullandı.

Ve onun yeniden ortaya çıkışı benim için her şeyi değiştirdi.

Beş yıldır ölü olduğu sanılan kardeşlerimden biri hayattaydı. Sadece hayatta olmakla kalmamış, sağıklaydı ve bir Terran kadını eş olarak almıştı.

Tabii ki onun dönüşüne çok sevindim. Yıllar içinde büyüyen ve artık benim bir parçam, kendimin bir uzantısı gibi hissettiğim yalnızlığımın bir kısmı hafifledi. Ailemden bir üyesini geri kazanmışım ve kendime yüklediğim suçluluk duygusunun bir kısmı da yok olmaya başladı... kısa bir süreliğine.

Ama sonra yerini, her gün ruhumu kemiren yeni ve daha keskin bir suçluluk duygusu aldı.

Peki ya Akos?

Rok, Kruul'un Zivon'a saldırısından kurtulduysa ve bizler *Oasis'e* binmeyi başardığımızda başka bir yolla gezegenden kaçtıysa, Akos da aynısını yapmamış olabilir mi? Teorik olarak o da evrenin bir yerinde kaybolmuş ve bizler uzayda sürüklenirken bizi bulamamış olabilir mi?

Rok gibi o da hayatta olabilir.

Boş koridorlarda dolaşırken, kayıp kardeşimle ilgili düşünceler zihnimi dolduruyor. Akos, uçümüzün en büyüğü ve en sessiziydi, en ciddi olanıydı. Güçlü bir savaşçıydı, ama başkalarına karşı kapalıydı, kendine saklanan biriydi — ben ve Rok hariç. Bizimle daha açıktı. Üçümüz, evrendeki herkesten daha çok birbirimize güveniyorduk. Her zaman yakındık ve bu da onların kaybını daha da zor hale getirdi.

Sonunda kabinimin hemen dışında durup, elimi duvara dayayarak gözlerimi kapatıyorum.

Evimi özlüyorum. Kaybettiğim kardeşimi özlüyorum.

Yarın Ryven'ı ikna etmeye tekrar çalışacağım, diyorum kendime. Onu, psişik bağlantıyı etkinleştirmek için V'Ari çiçeğini kullanmamıza izin vermeye ikna edeceğim ve sonra Akos'u aramak için bir ekip göndereceğim. Bu sefer başarısız olmayacağım.

Başarısız olmayacağıma söz veriyorum.

"HAYIR. Sana zaten söyledim ve nedenlerini açıkça açıkladım. Cevabım hala hayır, Nyx."

Dişlerimi sıkarak sakinliğimi korumaya çalışıyorum. "V'Ari çiçeğini kullanabilirim, Ryven. Rok, bulduğu tohumlardan başka bir bitki yetiştirdi. Onu Akos'un yerini bulmak için kullanacağım, sonra Rok ve küçük bir savaşçı grubuyla Akos'u bulup geri getireceğiz."

Ryven iç çekip, elini koyu saçlarının arasından geçirir. "V'Ari çiçeğinin öyle çalışmadığını biliyorsun, Nyx. Bizi genel bir psişik bağlantıyla birbirimize bağlar ve kısa bir süreliğine aynı bilincin parçası olduğumuz için birbirimizin farkında olmamızı sağlar. Rok bizi bu yüzden bulabildi. Geri kalan tüm Zivonlular bu gemide. Bilincimizi algılayıp ona entegre oldu ve bu şekilde yerimizi tespit etti."

Komutanım, sert yüzünde sempatik bir ifadeyle bana bakıyor, sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiymiş gibi.

Keşke söylemese. Ama yine de söyleyeceğini biliyorum.

"Ama diğerlerinden bir Zivonian'ı seçmeye çalışmak mı?" Ryven başını sallar. "Özellikle burada, gemide, hepimizin arasında, aradığın kişi ise bilmediğin uzak bir yerdeyken? Bağlantı böyle işlemiyor, bunu sen de biliyorsun."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp, içimde kaynayan öfkeyi bastırıyorum. Komutan Ryven bunu bana zarar vermek için yapmıyor, bunu biliyorum. Ama kardeşimin hayatta olabileceğini bilmek, burada sakin bir şekilde durup hiçbir şey yapmama emrini kabul etmemi imkansız kılıyor.

"Halkımızın geleceğini düşünmek zorundayım. Hepsiyi," diye sabırla devam ediyor Ryven. "Bu geminin komutanı olarak benim yükümün bir parçası da bu: önce toplumsal yararı düşünmek. Kurtarılabilecekse, halkımızdan kimseyi kaybetmek istemem. Ama bir kişi için bu kadar çok kişiyi riske atamam ve sen ve Rok olmadan yapamam. Sizler en iyi savaşçılarım arasındasınız ve şimdi yerleşip kendimize bir yuva kuracak bir yer aramaya karar verdiğimizize göre, ikinizin de yanımda olmanıza ihtiyacım var. Ayrıca bu yeni göreve odaklanmak size de iyi gelir."

Bana kaşlarını çatarak, sert bir bakışla baktı. "Amaç, *Oasis'te* günbegün geçinmek, gerçek bir geleceği olmayan Kruul'dan sürekli kaçmak yerine, yeniden başlamak için bir yer bulmak. Ve sen, herkesten daha fazla, yeni bir başlangıca ihtiyacın var. Bu gemiye bindiğimizden beri, keder içinde, sadece var olmaya devam ediyorsun. Bu, senin için de herkes için olduğu kadar iyi olacak."

Bir süre durdu. "Bu zorlu bir görev olacak. Yeni tehlikeler ve yeni sorunlar getirecek. Hayatta olup olmadığı bile belli olmayan birini aramak için bir ekip göndermeyi göze alamam, *özellikle* de nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken."

Ryven'in ifadesi yumuşar ve derin bir nefes alır. "Anlıyorum Nyx, gerçekten anlıyorum. Saldırıda kendi kardeşimi kaybettim, bunu biliyorsun. Yaşadığın ve hala hissettiğin kederi ve acıyı biliyorum. Ama bu kederlerin bizi aşağı çekmesine izin vermek, geçmişte kendimizi kaybetmek yerine, kendimiz ve halkımız için yeni bir gelecek umut etmeliyiz. Kaybettiğimiz kişiler de bunu isterdi. Akos da senin ve Rok için bunu isterdi."

Çenemi sıkıp, başka yere bakıyorum.

Ryven son zamanlarda biraz yumuşadı. Rok bizi bulduğunda onu takip eden kaçakçı gemisinden kurtardığımız Terran kadınları arasında eşini buldu ve bunun onun fikrini biraz değiştirmiş olabileceğini umdum.

Şahsen, eş bulmasının ona iyi geldiğini düşünüyorum. Bu, kaçmayı bırakıp, Zivon'a geri dönmese bile, yeni bir yuva kuracağımız bir yer bulmaya odaklanmasına neden oldu.

Ama açıkçası, bunun onun bu konudaki tutumunu değiştireceğini düşünerek yanılmışım. Ve bir bakıma, daha net düşündüğümde, bunu anlayabiliyorum. O her zaman görevine sadık ve koruyucu bir komutan olmuştur, kalan Zivonluları hayatta tutma sorumluluğunu ciddiye almıştır. Onun bağlılığı, bizi güvende ve iyi durumda tutan şeydir.

Ancak onun anlamadığı şey, kardeşim bulma şansı için hayatımı seve seve riske atacağım. Ryven istemese bile, benim için buna değer.

Ama bunu söylemiyorum. Bunun bir fark yaratmayacağını görebiliyorum. Komutanımın kararı kesin. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve aniden kendimi yorgun hissediyorum. Bu, kazanamayacağımı bildiğim bir mücadele.

"Üzgünüm," diyor Ryven.

Onun samimi olduğunu anlayabiliyorum, ama bu, benim en çok istediğim, en çok ihtiyacım olan şeyi reddetmesi gerçeğini değiştirmiyor. Onun imkansız bir durumda olduğunu biliyorum. Ama benim açımdan bakıldığında bunu mantıklı bir şekilde görmek zor.

"Toplantıda görüşürüz," diyorum sıkı bir şekilde, ona kısa bir kez daha başımı sallayıp ayrılıyorum.

Ryven'in bunun son olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama vazgeçemem. *Vazgeçmeyeceğim*. Kardeşimin bir yerlerde hayatta olabileceğini bilmek her gün içimi kemiriyor, ruhumu parçalıyor. Rok için de zor olduğunu biliyorum, ama o bu konuda pek konuşmuyor.

Ryven'in kararlarını destekliyor, onların en iyisi olduğuna inanıyor. Ben neden bunu yapamıyorum, bilmiyorum. Belki de her zaman kendi kararlarımı veren biri olduğum içindir, bana mantıklı gelmediğinde başkalarının iradesine boyun eğmekte zorlanan biri.

Gemide, geminin her yerine yerleştirilecek yeni bitkileri yetiştirmek için sera benzeri bir oda var ve Rok, elindeki birkaç tohumdan daha fazlasını çoğaltmak için orada daha fazla V'Ari çiçeği yetiştiriyor.

Ryven bizim için yeni bir yuva bulmaya karar verdiğine göre, umudumuz bu çiçeği yeni gezegenin toprağına nakledip orada çiçek açmasını sağlamak. Komutan Ryven ile konuştuğum toplantı odasından çıkarken, kendimi seraya doğru giderken buluyorum, ayaklarım sanki kendi iradeleriyle beni oraya götürüyor.

Baştan aşağı bizim gezegenimizin bitkileriyle dolu odaya girdiğimde, derin bir nefes alıp tanıdık kokuları içime çekiyorum.

Sonra bakışlarım Rok'un V'Ari tohumlarını ektiği köşeye kayıyor. Bazı bitkiler çiçek açacak kadar büyümüş ve mavi ve pembe çiçekler bana el sallıyor gibi görünüyor.

Uzun bir süre, parmaklarım titreyerek çiçek açan bitkilere bakıyorum.

Sanki kendi bedenimin dışında gibi hissediyorum, kendimi ileri doğru adım atıp birkaç çiçeği koparıırken izliyorum, sanki bir rüyadaymışım gibi.

Bunu yapmamam için bir düzine neden var, ama yine de kendimi durduramıyorum. Çünkü bunu yapmam için *bir* neden var. Ve bu neden benim için o kadar önemli ki, hiçbir şey beni bu yoldan alıkoyamaz.

Çiçekleri gevşek bir yumrukla kavrayarak, hangara hızlı ve kararlı adımlarla ilerliyorum, yolumda kimse beni durdurup nereye gittiğimi sormasın ya da benden bir şey istemesin diye umuyorum.

Bir an için Rok'u bulup ona planımı anlatmayı düşünüyorum. O da benimle gelmeye hakkı var. Ama ona söylersem, gitmeme izin vereceğinden emin değilim. Rok da koruyucu biridir ve Ryven kadar ihtiyatlı ve titizdir. Onun felsefesi, ikimizin de

birbirimizi hayatta tutmanın, büyük olasılıkla çoktan ölmüş birini aramaya çalışırken ölmekten daha iyi olduğu. Beni durdurup Ryven'a söyleyebilir ve o zaman kendimi hapiste bulabilirim. Ceza olarak değil, kendi "korunmam" için.

Ayrıca, Rok'un artık yaşamak için bir eşi, bir aile kurma ihtimali var. Türümüzü yeniden çoğaltmamız önemli ve bildiğim kadarıyla Tara zaten hamile. Ondan bunu geride bırakmasını isteyemem. Benim öyle birim yok ve bildiğim kadarıyla da asla olmayacak.

Eğer biri hayatını riske atacaksa, o kişi ben olmalıyım.

Yalnız gideceğim, kararımı kesinleştirerek düşünüyorum. Ve kardeşim hala bir yerlerde bulunuyorsa, Akos'u bulacağım.

Hangar neyse ki boş ve ben de küçük gemilerden birine gizlice binmeyi başarırım. Herkesin gemilerini yere indirmesi gerekirken, birinin gemisini çalıştırdığını kimse fark etmeden hızlıca harekete geçerim. Derin bir nefes alıp, konumumu veya varış noktamı iletebilecek yapay zekayı kapatırım ve kalkışa hazırlanırım.

Ve sonra, fikrimi değiştirmeden veya eylemlerimin aceleci olduğunu iki kez düşünmeden, geminin gizleme cihazını devreye sokup gaz pedalına basarak uzaya fırlıyorum.

Geminin motorunun çalışmaya başladığını D U YUYORUM ve kalbim göğsümde atıyor, aniden hızlanıyor ve daha dik oturuyorum.

Nasıl fark edilmeden kaçabileceğimi veya ne yapmam gerektiğini düşünemedim, gemi kalkış yapıp uzaya fırlarken küçük uyku kabininin duvarına doğru savruluyorum.

Siktir. Hayır. Oh, hayır.

Dün gece koridorda kıl payı kurtulmama rağmen, umduğum gibi hangardaki küçük gemilerden birine gizlice binmeyi başardım. Ve yine umduğum gibi, gemide kalkış için yiyecek ve içecek istasyonları ve rehidrasyon istasyonuna konup teorik olarak yenilebilir hale getirilebilen toz halindeki uzay yiyecekleri vardı.

Yiyecek, içecek ve uyku kabininde makul büyüklükte bir dolap keşfettikten sonra umutlandım, bu dolap bana ekstra yastık ve battaniye ile bir saklanma yeri sağladı.

Ama fazla rahatlamamalıydım. Ve şimdi planımdaki büyük hatayı görebiliyorum.

Kahretsin. Kimsenin bu gemiyi büyük gemiden uuracağını düşünmemiştim.

Nereye gidiyoruz?

Küçük gemi hızla ilerlerken kalbim ağzıma geliyor, nabzım o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Mutfakta, nemlendirmek ve dolabıma götürmek için bir paket yiyecek arıyordum ki, kapının aıldığını ve ardından başka bir ses duyduğumu fark ettim. Birinin bir şey almak için gemiye geldiğini ya da belki mürettebattan birinin onarım ya da standart kontroller yaptığını düşündüm, bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde dolaba koştum ve saklandım.

Gemide bulunan kişinin bu lanet şey ile kaçmayı planladığını hiç düşünmemiştim, ama düşünseydim bile ne yapabilirdim ki? Gün ortasında bu küçük gemiden fark edilmeden nasıl kaçabilir ve başka bir saklanma yeri bulabilirdim ki?

Ama şimdi, tamamen boku yedim.

Gemide mahsur kaldım ve inmenin bir yolu yok, bunu geri almanın bir yolu yok ve nereye gittiğimizi ya da neden gittiğimizi bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bir savaşa ya da intihar görevine uçtuğumuz.

Sadece benim lanet şansım, dişlerimi sıkarak düşünüyorum, kendimi toparlayıp köşeye sürünüyorum, gemi tekrar hızlanırsa ya da yana yatarsa diye kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

O hangarda bir düzineye yakın gemi vardı, ama pilot, her kimse, *bunu* seçmek zorundaydı. Bu gemiyi kimin uçurduğunu, bir uzaylı mı yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmiyorum ve kontrolü tamamen kaybetmiş olmak ve çaresizlik hissi, tüm vücudumu tüylerimi diken diken eden bir tedirginlikle kaplıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yeri, ihtiyacım olan şeylere daha kolay ulaşabileceğim için seçmiştim, ama şimdi daha da kötü bir durumdayım. Daha büyük bir gemide yiyecek ve su bulmak için gizlice dolaşmanın zor olduğunu düşünüyorsam, bu büyüklükteki bir gemide bu neredeyse imkansız olacak.

Kızartma tavaından atlayıp ateşe atladım ve şimdi bu karmaşayı nasıl çözebileceğimi bilmiyorum.

Kendini neye bulaştırdın, Cassidy?

Dolabın köşesinde çömelmiş, her geçen dakika endişem artarken saatler geçiyor gibi geliyor. Mümkün olduğunca hareketsiz ve sessiz kalmaya konsantre olurken kaslarım ve eklemlerim sertleşmeye başlıyor. Hiç ses çıkaramam, özellikle de gemi dengelendi ve sabit bir hızda ilerlerken, motorlar hafif bir uğultuya dönüştüğünde.

Yeterince zaman geçiyor ve kabin kapısı açıldığında akşamın erken saatleri olduğuna eminim, ama kapı açıldığında bilinçsizce nefesimi tutuyorum, kalbim hızla atıyor.

Odaya tek bir çift ayak sesi girer, ağır ve kararlı adımlarla.

Zihnimin bir kısmı bana tamamen hareketsiz kalmamı haykırırsa da, kendimi dolabın köşesinden yavaşça uzaklaşmaktan alıkoyamıyorum. Bu gemiyi büyük gemiden uzaklaştıran kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum.

Gemide kiminle mahsur kaldığımı bilmem gerekiyor.

Dolap kapısının altında bir havalandırma deliği var ve merakım galip gelince kendimi yere yapıştırıyorum, kalbim göğsümde çarparken içeri giren kişinin kim olduğunu görmek için yukarıya doğru bakıyorum.

Dün gece koridorda gördüğüm uzaylı olduğunu fark edince nefesim kesildi. Daha koyu yeşil çerçeveli, delici yeşil gözleri olan, diğerlerinden daha yakışıklı görünen uzaylı.

Ben nefes almaya bile korkarak hareketsiz dururken, o dolaba bakmadan yanından geçip gider. Kahverengi üniforma tarzı pantolon giymiş, belinde iki hançer kılıfı var, keten benzeri bir kumaştan yapılmış gibi görünen krem rengi bir tunik giymiş, kaslı ön kollarını göstermek için dirseklerine kadar kıvrımış ve oldukça yıpranmış görünen siyah botlar giymiş.

Onu izlerken, hafif dağınık koyu kahverengi saçlarını eliyle geriye doğru tarıyor ve alnından geriye iterek yüzünün yanlarında kıvrılan derin çizgileri bana açıkça gösteriyor.

Nefesim boğazımda takılır, korku ve tam olarak adlandıramadığım başka bir şey midemi çılgınca titretir.

Bu yakışıklı, güçlü görünümlü uzaylıda, sanki onun tüm özelliklerini ezberlemeye çalışmak zorunda hissediyormuşum gibi, saatlerce ona bakmak istememe neden olan bir şey var.

Neyse ki, kabinin karşı tarafındaki küçük banyoya girince, bakışlarımı ondan ayırmak zorunda kalmam. Havalandırma deliğinden geri çekilip tekrar otururum, banyodan gelen duş sesini duyunca zihnim hızla çalışmaya başlar.

Bu, dolaptan çıkmak için en iyi şansım mı?

Onun gemide bulunan tek kişi olduğundan oldukça eminim. Bu küçük gemiye gizlice girdiğimde, sadece bir yatak kabini, küçük bir mutfak ve küçük bir ortak salon gördüm, bu da geminin tek kişilik bir gemi olduğunu düşündürüyor.

Ama o beni görmeden uyku kabininden çıkabilsem bile, nereye gidebilirim ki? Bu dolaptan daha iyi bir saklanma yeri var mı?

Varsa da, ben görmedim. Ve gemiden *inemem*. Şu anda uzayda uçuyoruz. Gidecek hiçbir yerim yok.

Durumumun ciddiyetini fark edince, soğuk bir korku dalgası omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

Tamamen kapana kısılmış durumdayım.

Havalandırma deliğinden tekrar bakıyorum, küçük ama iyi donanımlı odada hızlıca saklanabileceğim başka bir yer var mı diye kabini gözden geçiriyorum ve su kesilip banyo kapısı açıldığında hala bakıyorum. Ne yapmam gerektiğini tartışmakla o kadar meşgulüm ki, ilk başta bu gerçeği tam olarak kavrayamıyorum... ta ki uzaylı odaya adım atana kadar ve bir an nefes almayı unutana kadar.

Düşündüğüm gibi, açıkça duş almıştı. Cildi hala biraz nemliydi, parlak bronz teni su damlacıklarıyla ışıltıyordu ve tamamen çıplaktı.

Oda boyunca yürürken kendini örtmeye veya saklamaya hiç çaba göstermiyor, çıplaklığından hiç utanmıyor.

Neden utansın ki? Gemide başka kimse olduğunu bilmiyor. Bakmamam gerektiğini biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. Daha önce sadece bir uzaylıyı çıplak görmüştüm ve o da... giysileri çıkarıldığında oldukça uzaylıydı. , insanımsı görünüşüne rağmen.

Ama bu uzaylı, gördüğüm diğerlerinden çok daha insansı. Çoğu insan erkeğinden çok daha uzun ve Zivonluların doğal olarak sahip olduğu kaslı bir vücuda sahip. Omuzları geniş, göğsü kaslı, kolları kalın ve kaslarla kaplı. Karnında sayabileceğimden fazla karın kası var ve onun altında...

Ağzımı elimle kapatarak hayretimi bastırıyorum.

Kalın kaslı uyluklarının arasında etkileyici büyüklükte bir penis var. Sertleşmemiş haldeyken bile kocaman görünüyor.

Tanrım, daha ne kadar büyüyebilir ki? Kendimi durduramadan, merak düşüncelerimi ele geçiriyor.

Bulduğum yerden tüm detayları göremem, ama aşağısı bir insan erkeğine benziyor, ancak shaftı çevreleyen kalın çıkıntılar var gibi görünüyor. Tekrar hareket ediyor, hafifçe bana doğru dönüyor ve ben ne yaptığımı fark edince donup kalıyorum - garip, çıplak bir uzaylının penisine bakıyorum.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum, cildim kızarıyor ve terliyorum. Saçları ıslakken daha koyu görünüyor, neredeyse siyah parlıyor ve yüzünden uzaklaşarak yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çene hattını ortaya çıkarıyor, şaşırtıcı yeşil gözleri onu daha da yakışıklı yapıyor. Onun güzel olduğunu inkar edemem - muhtemelen gördüğüm en yakışıklı erkek.

Ama o bir uzaylı, diye kendime hatırlatıyorum. *Güvenilir bir uzaylı tanıdın mı hiç? En azından erkek bir uzaylı.*

Tarric'in haremindeki kadın uzaylılar arasında birkaç arkadaş edindim, aralarında çok yakın bir arkadaşım olan Syra da var. Onu düşünmek bile kalbimi acıtıyor ve kendimi düşünmemeye zorluyorum — şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamam. Zivonianlı adam dolaba bir şey almak için yaklaşırsa, ne yapacağımdan hiç emin değilim.

Kalbim saniyede bir milyon kez, sanki bir sinek kuşunun kanatları gibi atıyor ve tüm vücudum kızarmış ve sıcak.

Tepkim sadece korkudan ibaret değil ve nedenini bilmiyorum. Hiçbir uzaylıya karşı arzu duymadım. Aslında, Tarric'in haremde uzun süre zorla tutulduktan sonra seks yapma düşüncesi bile beni korkutuyor. Ama bu adamda bir şey, o anı bir an için unutmamı sağlıyor ve uzun zamandır hissetmediğim bir şeyin karnımın derinliklerinde kıpırdamasına neden oluyor.

Sonunda geniş omuzlu uzaylıdan gözlerimi ayırmayı başardım, ama yine de onu göz ucuyla izlemeye devam ediyorum, bana doğru gelirse önceden haberim olsun diye. Ama bir süre sonra, gelmeyeceği belli oluyor.

Yine de, havluya kurulamayı bitirirken hareket etmekten korkarak olduğum yerde kalıyorum. Saçını kurulamak için elini kaldırırken kasları geriliyor ve sonra havluyu bir sandalyenin üzerine atıyor. Yatağa doğru büyük adımlarla ilerliyor, battanileri geri çekiyor ve üzerine uzanıyor... hala tamamen çıplak.

Kısa bir an için, uyumadan önce kendini tatmin edecekmiş gibi penisine uzanır, eli yumuşak penisini kavrar.

Tanrım.

Bu düşünceyle içimi garip bir sıcaklık kaplarken, zorlukla yutkunuyorum. Ama sonra duruyor, yanına dönüyor ve battanileyi üzerine çekiyor, kabindeki ışıklar tamamen karanlığa gömülüyor, uyumaya karar verdiği belli.

Yorganın altında nasıl görüldüğünü ya da bir saniye için daha fazlasını göreceğimi düşündüğümde hissettiğim o sarsıntıyı düşünmemeye çalışarak köşeme geri kayarken içimi bir rahatlama kaplar. Bu hiç mantıklı değil ve mantıksız şeylerden artık bıktım.

Sonunda, gerginliğime ve birkaç metre ötemde garip bir uzaylı uyuyor olmasına rağmen, ben de huzursuz bir uykuya dalmayı başardım.

Işıklar tekrar parlamaya başladığında, o uyanır uyanmaz ben de uyanırım.

Onun ayağa kalktığını duyduğum anda gözlerim açılır ve anında tetikte olurum. Havalandırma deliğinden tekrar dışarı bakarak bu tarafa gelip gelmediğini kontrol ederim,

ama bu çok zor. Onu garip bir şekilde büyüleyici buluyorum ve o kadar yakışıklı ki, gözlerimi ondan ayırmam neredeyse imkansız, sanki özellikle güzel ve iyi yapılmış bir heykele bakıyormuşum gibi.

Bir gün ve bir gece daha sürekli gergin bir şekilde geçer, bir şeylerin olmasını beklerim, bir an önce iniş yapmamız için dua ederim, böylece bu gemiden bir şekilde kaçabilirim.

O uyku kabininde olmadığında, dolaptan gizlice çıkıp banyoyu kullanarak ihtiyacımı gideriyorum ve duş alamadığım için yüzüme biraz su serpiyorum, ama yakalanmaktan o kadar korkuyorum ki, yemek için gizlice dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum.

Ama er ya da geç bunu yapmak zorunda *kalacağımı* biliyorum. Zaten o kadar açım ki acı çekiyorum. Banyodaki musluktan biraz su içtim, ama küçük mutfığa gitmekten başka yiyecek bulmamın bir yolu yok. Ve o içeri girerse, orada saklanacak hiçbir yerim olmayacak.

İkinci gün, önceki geceden daha erken saatte kabine geldiğini duydum. Hemen öne eğildim ve havalandırma deliğinden dışarı baktım.

Merakımı bastırmaya çalışmaktan vazgeçtim. Ne yapıp yapmadığını bilmek benim için daha iyi, diyorum kendime. Düşmanını tanı, falan filan. Bir gün kaçacaksam, hazırlıklı olmam lazım, ve bunun için onun alışkanlıklarını ve rutinini öğrenmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Ancak dışarı baktığımda, onun büyük bir zambak benzeri kocaman bir çiçek tuttuğunu görünce şaşıyorum. Çiçek parlak pembe, yaprakları soluk mavi çizgili ve şaşırtıcı derecede güzel. Onun çiçeği nazıkçe, neredeyse saygıyla kil bir kaseye koyup havaneli aldığını izliyorum.

Ne yapıyor?

Çiçeği yavaş, kasıtlı dairesel hareketlerle öğütmeye başladığında, kendi kendine yumuşak bir şekilde mırıldanırken, tamamen kafam karışıyor. Tüm dikkati yaptığı şeye odaklanmış gibi görünüyor ve sanki bunun daha derin bir anlamı varmış gibi, neredeyse ritüelistik bir hareket gibi.

Çiçeğin özünü alıp bir bardak suya dökmesini ve sıvı kalın ve yapışkan hale gelene kadar karıştırmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Sonra elinde bardakla yatağın kenarına oturuyor ve ritmik bir şekilde, neredeyse bir ilahi gibi, fısıltıyla bir şeyler söylüyor, ardından kalın sıvıyı uzun ve derin bir yudumla içiyor.

Orada oturuyor, elleri dizlerinin üzerinde, başı öne eğik, derin nefes alıyor. Çiçeğin etkisi bir saniye içinde

etkisini göstermesi bir saniye sürer gibi görünüyor, ama onun bir tür değişmiş duruma girdiğini açıkça görebiliyorum. Başını kaldırdığında, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum ve odanın içini boş boş bakarken neredeyse transa geçmiş gibi görünüyor. Yavaşça göz kapakları kapanıyor.

O çiçek her ne ise, uyuşturucu gibi bir etkisi olmalı.

Eğlence amaçlı mı?

İlk başta öyle olabileceğini düşündüm, ama eğlenmek ya da rahatlamak için kafayı bulan birine benzemiyordu. Çiçeği öğütüp içeceği hazırlama şekli, hatta içme şekli bile, savaş ya da görev öncesinde ritüel yapan bir savaşçı gibi, eski ve ilkel bir şey gibi görünüyordu.

Bunu düşünürken, midem her zamankinden daha yüksek sesle guruladı ve aptalca davrandığımı fark ettim.

Çiçeği neden öğüttüğünü ve o yapışkan şeyi neden içtiğini kim takar ki? Bir tür trans halinde, gözleri kapalı ve etrafındaki dünyadan habersiz. Bu, biraz yiyecek ve ılık musluk suyu dışında bir şeyler içmek için bir fırsat, sonra da o çiçeğin etkisi geçmeden saklandığım yere geri dönmek için. Ne kadar süre seyahat edeceğimizi bilmiyorum ve bir şeyler yemem lazım.

Dikkatlice dolap kapısını açıyorum. Uzaylı adam kıpırdamıyor ve beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor, sanki zihni başka bir yerdeymiş gibi.

Dolaptan çıkarken kalbim deli gibi atıyor, ama o bu odada olan biteni açıkça duymuyor ve görmüyor. Ben de bunu sonuna kadar kullanıyorum, uyku kabininden çıkıp mutfığa koşuyorum.

Gördüğüm ilk şeyleri körü körüne alıp mümkün olduğunca çabuk ıslatıyorum, sonra sessizce odaya geri koşuyorum. Dolaba geri döndüğümde adrenalin yüzünden bayılacağım gibi hissediyorum ve kapıyı kapatıp tekrar dışarı baktığımda, tam zamanında yetiştim fark ediyorum. Yakışıklı uzaylı trans halinden çıkmaya başlıyor.

Heyecanlı görünüyor, dizlerini kavrayarak öne eğiliyor ve içinden küfrediyor. O garip ritüelle neyi başarmayı umuyorsa, başarılı olmuş gibi görünmüyor.

Belki tekrar yapması gerekecek, diye umutla düşünüyorum, o zaman ben de dışarı çıkıp daha fazla yiyecek alabilirim.

Yavaşça ayağa kalkıyor. Ayağa kalkarken gözleri dolabın önündeki yere kayıyor ve dolgun dudakları çatılıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, onun bakışlarının yönünü takip ediyorum ve dolaba geri girmek için acele ederken içeceğimin bir kısmını pürüzsüz zemine döktüğümü fark ediyorum. Damlacıklar tavandaki ışıktaki parıltıya ve dolap kapısına kadar açık bir iz bırakıyor.

Yabancı adamın gözleri daralır, dolaba, damlalara ve sonra tekrar kapıya bakar, neler olduğunu açıkça anlar.

Siktir.

BUNELAN?

Kabin kapısının dışından dolaba kadar uzanan damlacık izlerine doğru büyük adımlarla ilerlerken, kapıya dikkatle ve ihtiyatla bakıyorum. Gemide bir tür haşere mi var? Çiçekle kabine girip transa geçtiğimde bu küçük izler yoktu. Ben dışarıdayken bir tür leş yiyici buraya girmiş olabilir mi?

Bildiğim kadarıyla, *The Oasis*, ikmal için limana demirlediğimizde içeri girmiş olabilecek her türlü haşere için düzenli olarak taranıyor, çünkü yiyecek depolarımıza bir şey girmesini veya kablolara zarar verilmesini istemiyoruz.

Ama belki de taramalar bu gemide bir şeyi gözden kaçırmıştır.

Sinirli ve öfkeli bir şekilde dolaba doğru yürüdüm, bu konuyla uğraşacak havamda değildim. V'Ari çiçeği tamamen işe yaramazdı. Ryven'in beni uyardığı gibi, Akos'un yerini bulmama yardımcı olmadı. Kardeşimle bireysel olarak bağlantı kuramadım, nerede olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile bulamadım. Tek hissettiğim, tüm halkımla olan genel psişik bağlantıydı - Ryven veya Rok beni hissedip bu bağlantıyı kullanarak hangi yöne gittiğimi anlamaya çalışmadan önce, bu bağlantıyı hemen kapattım.

Ryven'in söylediklerine rağmen, çiçeğin işe yarayacağına güveniyordum, beni doğru yöne yönlendireceğinden emindim. Ama Akos'la hiçbir bağlantı ya da ipucu bulamamam, aramaya başlayacak bir yerim bile olmadığı anlamına geliyor. Hiçbir ipucu yok, bu devasa evrende nereden başlayacağımı bilmiyorum. Her yerde olabilir. Yıldızlar denizinde tek bir yıldız arıyorum.

Ve şimdi seçtiğim gemide ne tür bir haşere sorunu varsa onunla uğraşmak zorundayım.

Dolap kapısının kolunu tutup kendimi hazırlayarak kapıyı açtım, bu küçük alanda gemimi istila eden hayvan veya böcekleri aramaya hazırdım. Umarım küçük ve başa çıkılabilir bir şeydir.

Ama kapı açılır açılmaz, bir şey — hayır, biri — dolaptan dışarı fırlayarak beni şaşırttı. Şaşkınlığımdan neredeyse

beni şaşkınlığımdan geçip kaçmayı başardı, ama tam zamanında belinden yakaladım ve gemime gizlice binen bu "haşereyi" döndürerek kim olduğunu iyice görebildim.

O—kadın—kollarımda debeleniyor, bana vurup tırmalıyor ve ben çok içinde yüzüne bakıyorum.

O bir kadın. Ve sıradan bir kadın değil. Bir *Terran* kadını, ancak kaçakçıların gemisi *Oasis'in* hangarına çarptığında kurtardıklarımızdan biri değil.

Çok solgun, ama benim tutuşuma karşı direnirken kızardığı yanaklarının üst kısmındaki parlak kırmızı noktalar hariç. Açık sarı saçları yüzünün etrafında dağınık ve bana derin kahverengi gözleriyle baktığında, gözleri adeta kıvılcımlar saçıyor.

O çok güzel. O kadar güzel ki, bir anlığına dikkatim dağılıyor — tam da o anda bacağıma sert bir tekme atıp hayalarımın dizini vurmaya çalışıyor, ama kıl payı ıskalıyor. Ama uyluğa gelen bir diz de acıtıyor ve ben acı içinde inlerken, o kollarımdan kurtulup kapıya doğru deli gibi koşmaya başlıyor.

Bu kadar küçük bir gemide gideceği hiçbir yer yok, ama yine de onun uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Onu tekrar aramak istemiyorum ve o da saklanacak yer bulmakta açıkça iyi, ama yeterince iyi değil. Kabin kapısına doğru koşmasına rağmen, ben daha hızlıyım ve tam zamanında onun yanından geçmeyi başarırım. Sırtımı kapıya dayayıp kilidi hızla kapatarak onu benimle birlikte odada hapsederken, tenim koyu yeşile döner.

"Benim gemimde ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, gözlerine bakarken sesim gergin ve soğuk.

Kahverengi gözleri uyku kabininde dolaşıyor, cevap vermekten kaçınırken açıkça bir kaçış yolu arıyor. Ama yok. Bu odadan tek bir çıkış yolu var ve ben onun önünde duruyorum.

Dudaklarını sıkıca kapatıyor, yüzünde korku açıkça görülüyor, bana bakarken bunu göstermeye çalışmadığını anlayabiliyorum.

"Sen Zaxia'da demirlemişken büyük gemiye gizlice bindim," diyor sonunda, sesi sessiz ve biraz utanmış. "Ama yakalanmadan gizlice dışarı çıkıp yiyecek ve su bulmak zordu. Bu yüzden, kimse beni görmeden bu şeyleri daha kolay bulabilmek için küçük gemilerden birinde saklanmaya karar verdim. Onlardan birinin kalkacağını hiç düşünmemiştim."

Onun söylediklerine odaklanmam neredeyse imkansız. V'Ari çiçeğini kullanma girişiminin başarısız olmasından dolayı içimdeki öfke hala dinmiyor.

çiçeği kullanma girişiminin başarısız olmasından kaynaklanan hayal kırıklığım hala içimde çığır açıyor. Bu arama görevinde tüm umutlarımı çiçeğin işe yaramasına bağlamıştım. Kardeşimi nasıl bulacağımı bilmiyorum ama pes etmeye niyetim yok. *Pes edemem.*

Buna odaklanmak istiyorum, kaçak bir Terran kadınıyla uğraşmak değil. O benim sorunum değil, benim kendi sorunlarım yeterince var.

"Lütfen." Sesi şimdi daha yüksek, paniğe kapıldığı belli oluyor, sesinde korku var. "Lütfen bana zarar vermeyin. Bırakın gitsem yeter. Size veya diğer Zivonlulara kimseye bir şey söylemeyeceğim. Sadece bana zarar vermeyin. Lütfen."

Başkalarının sıkıntılarına duyarlı olduğum için kendimle gurur duymuşumdur. Ama bu kadın beni en kötü zamanda yakaladı. Çok kızgınım, şu anki durumumdan çok bunalmış durumdayım, onun başına gelenlere karşı sabırlı ya da anlayışlı olamıyorum.

"Peki," diye ters bir şekilde cevap verip, ona sertçe başımı salladım. "Gemiden inmek mi istiyorsun? Benim için sorun yok. Geçtiğimiz bir sonraki gezegende uğrayıp seni indireceğim. İdeal olacağını garanti edemem, ama istediğin buysa, eminim idare edersin."

Bana bakarken gözleri parlıyor ve orada bir parça öfke görüyorum, kollarını göğsünde kavuştururken benim öfkeme karşılık veriyor.

"*İstemek mi?* Ben bunların hiçbirini *istemedim*," dedi sert bir sesle. "İnan bana, senin gemine kaçak binmekten başka bir seçeneğim olsaydı, onu tercih ederdim! Ama yoktu. Ben de senin gibi burada hayatta kalmaya çalışıyorum."

Son sözleri beni etkiler ve içimdeki çalkantılı öfkenin bir kısmını dindirir.

Utanç dalgası beni sarar. Bu kadar korkması için ona korkunç bir şey olmuş olmalı. Sanki her an ona atlayıp onu dövecekmişim gibi bana bakıyor. Başka bir seçeneği olmadığını düşündüğü ve gemime benden kötü niyetle gizlice binmediği açıktı. En azından ona nazik davranmaya çalışmalıydım.

Derin bir nefes alıyorum, ses tonumu kasıtlı olarak yumuşatıp, nefes verirken ona daha sakin bir şekilde konuşuyorum ve öfkemi biraz olsun dindiriyorum.

"Vekhor'a gidiyorum," diyorum ona, yüzünü dikkatle izleyerek. "Oraya vardığımızda, seni Terra'ya geri götürecek birini ayarlayabilir miyim diye bakacağım. Sanırım gitmek istediğin yer orası, değil mi? Tamamlamam gereken bir görevim var, bu yüzden seni Terra'ya kendim götüremem. Bu benim için çok önemli, rotamdan sapamam. Ama sana yardım edeceğim ve Vekhor'a vardığımızda, seni istediğin yere götürebilecek birini bulacağım. Az önce sana söylediğim sözler için özür dilerim."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde şüphe belirdi. "Gerçekten... bunu yapar mısın? Beni eve götürecek birini bulur musun?"

"Onurum başka bir şey yapmama izin vermez," diyorum kararlı bir şekilde. "Beni kötü bir anda yakaladın, hepsi bu. Davranışım için özür dilerim." Tekrar derin bir nefes alıp gülümsemeye çalışıyorum. "Baştan başlayalım. Ben Nyx, bir Zivonian'ım... Gerçi Zaxia'dan ayrıldığımızdan beri *Oasis'te* saklanıyorsan, son kısmı zaten biliyorsundur."

Omuzları biraz gevşese de, karşılık olarak gülümsemiyor. "Ben Cassidy," diyor soğuk bir şekilde, yüzünde hala temkinli bir ifadeyle.

Rok ve eşini kovalayan gemide kaçakçıların elinden kurtardığımız diğer Terran kadınlarından bile daha güvensiz görünüyor ve bu da onun hikayesinin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. Açıkçası, benim anladığımdan daha fazlası var.

Ama ona cevaplar için baskı yapmıyorum. Hâlâ çok yorgun ve kafam meşgul, ayrıca onun cevap vereceğini de sanmıyorum.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum, kapıdan uzaklaşarak belki kendini o kadar kapana kısılmış hissetmez diye. Sonuçta, şu anda gemiden inemez.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Gemi kalkışından beri yemedim. Yakalanmaktan korktum."

Onun sözleri içimde acıma duygusu uyandırıyor. Açıkça korkmuş ve aç, gözlerinde Zivon'da avladığımız bazı hayvanlarda gördüğüm bir ihtiyat var. Aynı anda hem masum hem de sert görünüyor, bu da ona ne olduğunu bir kez daha merak etmeme neden oluyor.

"Sana biraz yiyecek getireceğim," diyorum. "Burada bekle, hemen döneceğim." Onun için iki adet rehidre edilmiş yemek ve bir bardak meyve suyu ile geri döndüğümde,

Masadaki sandalyeye oturmuş, çiçeğin kalıntılarına ve içtiğim içeceğe bakıyor. Ben içeri girdiğimde, sanki kutsal bir şeye baktığını biliyormuş gibi suçlulukla başka yere bakıyor ve ben ilk kez onun giydiği şeyi fark ediyorum.

Kalın, ağır kırmızı ipekten yapılmış, belden kemerli, önden çok dekolte, göğüs dekoltesini ince dantel bir panelin kapladığı, uzun, cüppeye benzeyen bir elbise. Kolları uzun ve ellerine doğru daralıyor. Kaçışından ve *Oasis'te* bulunduğu küçük alanlarda saklandığından dolayı elbisenin biraz yıprandığını görebiliyorum. Etek ucu yırtılmış ve kumaşın bazı yerleri lekelenmiş.

Yine de, böyle bir şey giyen bir kadın görmeyeli uzun zaman oldu. Kruul saldırdığında *Oasis'e* ulaşan birkaç Zivonian kadın, her zamanki gibi, doğal kumaşlardan yapılmış, vücudu güzel gösteren ama fazla açık olmayan sargı elbiseler giyorlardı ve Terran kadınları da çeşitli tuhaf kıyafetlerle ortaya çıktılar.

Bu kadın, benim hiç gitmediğim ama hakkında hikayeler duyduğum lüks bir eğlence evinde görmeyi beklediğim türden bir şey giyor. Daha düşük kaliteli evlerde de benzer giysiler giyen kadınlar gördüm, ancak bunlar daha düşük kaliteli ipeklerden ya da yapay taklitlerden yapılmıştı.

Onun ne tür bir köle olduğunu bildiğime dair içimde bir şüphe var ve bu, ona ilk başta ne kadar sert davrandığım için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oluyor.

"Al," diyorum hızlıca, ona yemeği uzatarak. "Bu gece benim yatağımı kullanabilirsin. Rahat bir yerde uyumayalı epey zaman olmuş olmalı. Ben kontrol odasındaki kaptan koltuğunda uyuyacağım."

Gözleri benimkilere dikilir, yüzünde açıkça şok ifadesi belirir. "T-tamam."

Hızlıca konuşur, teklifimi tartışmadan kabul eder, ama sanki hayır demek ya da bana karşı çıkmaktan korkuyormuş gibidir.

Bu kadına ne oldu böyle?

Onun narin yüzüne bakarken, merakım daha da artıyor —ki bu da benim ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı.

Hangardan bu gemiyi "ödünç alıp" kayıp kardeşimi aramaya çıktığımda karşılaşabileceğim şeylere hazırlıklı olduğumu sanıyordum, ama bunu hiç beklemiyordum.

Kendimi neye bulaştırdım böyle?

Ertesi sabah, ışıkların parlamasıyla uyanıp sabahın geldiğini fark ettiğimde, bir an için hala rüya gördüğümü düşündüm.

Hâlâ yarı uykulu haldeyken ilk düşündüğüm şey, yatağın rahat ve yumuşak olduğu ve uzun zamandır hissetmediğim kadar sıcak olduğum, ağır battaniyeye daha sıkı sarılırken yatağa gömüldüğümdü. Ama sonra sersemlemiş zihnime yeni bir düşünce geldi ve kalbim neredeyse durdu.

Tarric'in sarayına geri mi döndüm? Ya tüm kaçışımı hayal ettiysem ve aslında hiç gerçekleşmediyse?

Gözlerim birden açılır ve yatakta dik otururum, kalbim boğazıma kadar çıkar ve bakışlarım etrafıma odaklanır. Kabin görünür ve yavaş yavaş nerede olduğumu anlarım — küçük Zivonian gemisinin yatakhanesindeyim.

Dün gece beni dolapta yakaladığında, gemiyi pilot eden uzaylıyla tanıştım. Nyx.

Artık sarayda değilsin, kendimi sakinleştiriyorum. Bir uzay gemisindeyim. Ve varış noktamıza ulaştığımızda, Nyx seni Dünya'ya geri götürecektir birini bulmana yardım edecek.

Yine de, oraya geri döndüğümü sandığım o andan beri içimdeki korkuyu bir türlü atamıyorum.

Birkaç yıl boyunca Tarric'in hareminde cariye idim. Haremin bulunduğu odalar konforluydu, güzel kıyafetlerim ve lezzetli yemeklerim vardı, Tarric'in keyfi yerinde olduğunda mücevherlerim bile vardı... Ama yine de bir tutsaktım. Bir tutsak, iradem dışında bir uzaylıyla yatmaya zorlanan, benim hiç istemediğim halde onun her isteğini yerine getirmek zorunda olan bir tutsak. Lüks içinde yaşıyor olmama rağmen, bu hala korkunç ve ürkütücü, uyanık bir kabustu.

Boğazıma dokunarak hafifçe yüzümü buruşturuyorum. Keşke kaçarken o mücevherlerden bazılarını takmış olsaydım. Onları Nyx'e sunarak Dünya'ya dönüşüm için pazarlık yapabilirdim. Ama o zaman, fırsatım çıktığında, üzerimde sadece şu anda giydiğim elbise vardı. Ve

elbise pahalı ve nadir bulunan ipek benzeri bir kumaştan yapılmış olsa da, takas edemeyecek kadar hasarlı.

Kafamı sarsarak eski anıları zihnimden silmeye çalışıyorum. Artık Tarric'ten uzaktayım, onun pençesinden kurtuldum ve neyse ki uzaylıların bir tür onur duygusu olduğu bir gemiye kaçak binmeyi başardım.

Nyx beni hapsedmek, köle yapmak, satmak ya da kendine ait yapmakla aktif olarak ilgilenmiyor gibi görünüyor. Başka bir şeyle aşırı derecede meşgul görünüyor, ama Vekhor'a vardığımızda bana yardım etme teklifi nazikti. Yalan söylüyor olabilir, oraya vardığımızda beni satmak için sakın tutmaya çalışıyor olabilir ya da beni Tarric'e teslim etmeyi planlıyor olabilir - başıma ödül konmuş olabileceğinden şüphem yok.

Ama nedense, Nyx'in planının bu olduğunu sanmıyorum. Ona tam olarak *güvenmiyorum* ama onun kötü biri olduğunu da düşünmüyorum.

Yine de, sözünü tutmayacağından endişelenmeden edemiyorum. Sözünü tutarsa, tanıdığım ilk uzaylı olacak. İlk kaçırıldığım da sahip olduğum az miktardaki naiflik, önce beni kaçıran korsanlar, sonra da Tarric tarafından acımasızca yok edildi.

Nyx sözünü tutmazsa... ne yaparım bilmiyorum. O benden daha büyük ve daha güçlü olduğu ve birlikte bir gemide mahsur kaldığımız için ne gibi seçeneklerim olacağını bilmiyorum.

Ama bir şekilde Dünya'ya geri dönmeyi denemeliyim.

Yataktan kalkıp, esneyerek kabini geçip küçük banyoya gidip tuvaletimi yapıp yüzümü yıkıyorum. Yarı yolda artık saklanmam gerekmediğini fark ediyorum, yani duş alabilirim.

Tanrıya şükür. Her zaman biraz kirli kalacağım gibi hissetmeye başlamıştım.

Küçük duş kabinde fazla oyalanmıyorum, ama sıcak suyun altında birkaç dakika kalmak bile cennetteymiş gibi hissettiriyor ve saçlarımdaki ve cildimdeki sabunun verdiği his, neredeyse zevkten inlememe neden oluyor. Günlerdir temiz hissetmemiştim ve başımı geriye eğip sıcak suyun üzerime akmasına izin verirken, dar köşelerde, hava kanallarında ve kabin dolabında saklandığım günlerin yıkandığını hissetmek özel bir mutluluk.

Duş alıp kurulanadıktan sonra kırmızı elbiseyi tekrar giymekten nefret ediyorum. Bu elbise sadece cariyeye olduğum günleri hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda günlerdir giydiğim tek şey. Ama elimde olan tek şey bu ve bu gemide bana uyan başka bir şey olduğunu sanmıyorum. En azından giyecek düzgün bir şeyim var.

Belki bu gece Nyx uyuduktan sonra, yanlışlıkla odaya girme ihtimali olmadığında yıkamaya çalışırım, diye düşünüyorum giyinmeyi bitirip geminin ana bölümüne doğru yola çıkarken, karnım çoktan guruldamaya başlamış durumda.

Bu kadar gün saklandıktan sonra gemide özgürce dolaşabilmek tuhaf bir his. Mutfığa girip Nyx'in yiyecekleri sulandırdığını gördüğümde kalbim suçluluk ve korkuyla çarpar, ama sonra onun benim burada olduğumu bildiğini hatırlarım —artık her şeyin yolunda olduğunu hatırlıyorum. Artık gizlice dolaşmam gerekmiyor ve bu kadar dikkatli davrandıktan sonra bunu fark etmek şaşırtıcı geliyor.

Dönüp beni gördüğünde, bana bir tepsi yemek uzattı.

"Al. Bunu odana getirecektim, ama madem buradasın, ortak salonda yiyelim."

Konuşurken bana kısa ve sıkı bir gülümseme atıyor. Ellerim biraz titreyerek, gergin bir şekilde yemeği kabul ediyorum. Hâlâ onu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum ve ona ne kadar güvenebileceğimden emin değilim. Ama şimdilik, en azından aramızdaki ilişkiyi barış içinde tutmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ortak salona giderken onun arkamda olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. O da küçük odaya gelene kadar yemeğe başlamıyorum, ama bu çok zor. Günlerdir yeterince yemek yiyemediğim için açlıktan ölüyorum ve o oturur oturmaz açgözlülükle yemeğe başlıyorum.

Birkaç dakika ikimiz de sessiz kalıyoruz, kahvaltımıza odaklanıyoruz, sonra sonunda merakım galip geliyor ve ona bakıyorum.

"Peki, bu görevin ne?" diye soruyorum, çatalımı bırakarak. "Ciddi bir şey gibi görünüyor."

Cevap vereceğinden emin değilim. Bildiğim kadarıyla, bu çok gizli bir şey olabilir. Ama onun hakkında daha fazla şey bilmek, onun nasıl bir insan olduğunu daha iyi anlamak istiyorum. Bu, onun bana Dünya'ya dönmem için yardım etme teklifine ne kadar güvenebileceğimi belirlememe yardımcı olacakmış gibi geliyor.

Nyx bana bakıyor, çatalını bırakıyor ve ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi biraz kaşlarını çatıyor.

"Kardeşimi arıyorum," diyor sonunda. "Kardeşim, gezegenimizin yok olmasına ve birçok insanımızın ölümüne neden olan acımasız bir saldırının ardından kayboldu."

"Ama hayatta mı kaldı?" Merakla ona bakıyorum. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?" nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır." Nyx tekrar çatalını eline aldı ve tepsisinde bulunan yeniden nemlendirilmiş ekmek parçasını karıştırmaya başladı.

"Gezegenimiz yandı ve

Kaosun ortasında kaçan herkesi takip etmek zordu. Yaklaşık yüz kadar insanımız, senin de gizlice bindiğin büyük gemi Oasis'e ulaşmayı başardı. Kardeşlerimden ikisi de başaramadı, ancak biri çok yakın zamanda bize geri döndü. Ama ağabeyim hala kayıp ve onu bulmaya niyetliyim."

Sesi çok düzgün, neredeyse gerçekçi. Her şeyi paylaşmadığını, beni tanımadığı ya da bana güvenmediği ya da her ikisi nedeniyle bazı kısımları sakladığını anlayabiliyorum.

Sorun değil, diye düşünüyorum, garip bir meyveyi ısırarak. Ben de onu pek tanımlıyorum ve ona pek güvenmiyorum.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye soruyorum. "Yani, nereden başlayacağını bilmiyorsan onu nasıl bulacaksın? Bu yüzden mi Vekhor'a gidiyorsun?" Dün gördüğüm çiçeği ve onun transa geçtiğini hatırlıyorum ve ona şaşkın bir bakış atarken meyvenin kalanını yere atıyorum. "O büyük çiçeğin tüm bunlarla bir ilgisi var mıydı?"

Nyx başını geriye doğru çekerek şaşırmış gibi görünüyor. "Onu gördün mü?"

"Evet. Sen... trans halindeyken, ya da her neyse, ben yiyecek almak için gizlice dışarı çıktım." Dolaba saklanırken onu ne kadar gördüğümü fark etmesini istemediğim için kızardım. "Ondan önce onu öğütüp içtiğini gördüm."

"Ah. Bu, kaybettiğimiz dünyamızdan gelen bir çiçek, adı V'Ari," diyor Nyx. "Öğütülüp suyla karıştırıldığında, halkımızın geri kalanıyla psişik bir bağ kurmamızı sağlayan bir sıvı oluşturur. Bu yüzden Zivonlular her zaman evrendeki en seçkin savaşçılar arasında yer almıştır. Bir zamanlar savaştan önce V'Ari'yi tüketmek kutsal bir ritüeldi. Kardeşimin izini ve nerede olduğunu bulmak için kullanılabileceğini ummuştum. Ama işe yaramadı."

Derin bir nefes alır, sanki bu anıyı hatırlayarak duyduğu hayal kırıklığını bastırmaya çalışır gibi başını sallar.

"Bu yüzden seni bulduğumda sana karşı çok kaba davrandım," diye itiraf eder üzüntüyle. "Genelde kimseye karşı bu kadar sert davranmam. Ama V'Ari çiçeğinin işe yaramamasına kızmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. Özür dilerim, Cassidy. Sana öyle davranmam doğru değildi, kaçak yolcu olsan da olmasan da."

Onun sözleri karşısında şok olup tamamen sessiz kalarak ona bakıyorum. Uzaylı erkeklerle, özellikle de Tarric ile olan deneyimlerime göre, onlar benim duygularımı umursamıyorlar ve hatalı olduklarında asla özür dilemiyorlar ya da hatalarını kabul etmiyorlar. Bu özür karşısında ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi, hatta nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, tabağıma bakarak, biraz garip bir şekilde. "Çok teşekkür ederim."

"Bu nedenle Vekhor'a gittiğim doğru," diyor Nyx, devam ediyor. Özür dilemeyi uzatmadığı ve benim özrü kabul ederkenki beceriksizliğimi önemsemediği için minnettarım. "Orada, Akos'u nerede bulabileceğim konusunda bana bilgi verebilecek bir adam var. Ama oraya varmadan önce kardeşimle bir şekilde bağlantı kurabilirsem çok işime yarar. Bu yüzden, V'Ari'yi tekrar denemeyi ve *Oasis'ten* uzaklaştığım için onunla bağlantı kurabilir miyim diye bakmayı planlıyorum."

Yan masaya doğru başını sallıyor, orada da güzel pembe ve mavi çiçeklerden bir tane daha görüyorum. Ortak salona ilk girdiğimde çok aç olduğum için fark etmemiştim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Nyx ikimizin yemek tepsilerini kaldırır, sonra çiçek, havan ve havaneli ile bir bardak suyun bulunduğu küçük masaya geçer. Bana gitmemi söylemez. Aslında o kadar konsantre görünür ki, sanki burada olduğumu tamamen unutmuş gibidir.

Bu yüzden oturduğum sandalyede kalıyorum ve onun daha önce yaptığı gibi, ritmik sözleri fısıldayarak içeceği hazırlamasını merakla izliyorum. Oturup sıvıyı uzun bir yudumla yuttuğunda, daha önce olduğu gibi transa giriyor — elleri dizlerinin üzerinde hafifçe duruyor, gözleri boş boş ileriye bakıyor, görmüyor.

Ancak bu sefer, dolapta olduğum zamankinden daha açık bir şekilde onu izleyebiliyorum.

Çiçek ve trans ve bunların tam olarak ne işe yaradığı konusunda meraklanıyorum, ama onunla tam olarak ne olup bittiğini anlamaya çalışmam, onun yakışıklılığına dikkatimin dağılması nedeniyle sürekli başarısız oluyor.

Onunla tanışıp tanıştırıldığım için şimdi bunu görmezden gelmek daha da zor. Tanıştığım diğer erkek uzaylılar gibi kötü, çıkarıcı, zalim ve şehvetli görünmüyor. Genel olarak iyi bir insan gibi görünüyor, muhtemelen halkı arasında bir tür lider ve açıkça sadık bir kardeş.

Tanıştığı bir yabancıya kahvaltı hazırlayan ve masayı onun için temizleyen türden bir insan. Gerçekten iyi mi, derin bir onuru mu var, yoksa büyük erdemlere mi sahip, henüz bilmiyorum, ama daha önce tanıdığım uzaylı erkeklere hiç benzemediğinden eminim.

Bu, bana Dünya'ya dönmeme yardım edeceğini söylediğinde doğruyu söylediğine inanmak istememi sağlıyor.

Belki de bir müttefik olabilir. Hatta bir... arkadaş.

Bu düşünce kalbimi biraz çarpıştırıyor ve içimde oluşan garip duyguları kontrol etmeye çalışıyorum. Nyx'e aşık olduğumu neredeyse hissedebiliyorum ve bu duyguları daha başlangıcında bastırmam gerekse de, bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Onunla ilgili tüm bu yeni bilgiler, onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemem gerektiğini kendime söylememi çok daha zor hale getiriyor. Onun içten içe kötü ve çirkin olduğu varsayımı ortadan kalktığına göre, tek yapabileceğim onun dış görünüşünün ne kadar çarpıcı olduğunu düşünmek.

Tamamen giyinik, sıradan üniforma pantolonu ve gömleği içine sokmuş olsa bile, kıyafetleri ona çok yakışıyor. Gömleğinin kıvrılmış kolları altında ön kolları güçlü ve kaslı görünüyor ve her santimi fit ve kaslı. Bir savaşçının vücuduna sahip — ki görünüşe göre tam da öyle.

Halkı *savaşçılardan* oluşuyor.

Bu kelimedede, omurgamdan bir titreme geçiren, cildimi ısıtan ve midemi biraz altüst eden ilkel bir şey var.

Tarric'in ona farklı dövüş teknikleri öğreten bir dövüş eğitmeni vardı, ama o bir savaşçı değildi. O sadece çok parası ve zamanı olan, dövüşmeyi bir spor olarak benimseyen, devasa egosunu okşamak için başka bir yol, diğerlerinden daha güçlü hissetmek için başka bir yol arayan bir adamdı.

Ama Nyx'in dövüşmeyi öğrenmesinin nedenlerinin bunlar olduğunu sanmıyorum ve Nyx'in kalbinin Tarric'inkinden çok farklı olduğunu bilmek, onun devasa, hakimiyetçi görünüşünden daha az korkmamı sağlıyor.

Nyx, eskisinden daha uzun süre trans halinde kalıyor. Trans halinden çıkmaya başladığında, dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğilmiş, umutla, neredeyse beklentiyle onu izliyor ve başarılı olup olmadığını merak ediyorum.

Ama bakışları netleşince bana bir göz atıyor ve başını sallıyor, yüzünde hayal kırıklığı açıkça okunuyor.

Benimle aynı anda ayağa kalkıyor ve üzgün olduğunu görebiliyorum. Ağzı ince bir çizgiye dönüşmüş, omuzları gerginlikten kamburlaşmış ve ondan yayılan kaynayan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Bu beni korkutmalı. Hayal kırıklığına uğramış veya öfkeli uzaylı erkeklerin sonuçlarını çok fazla kez yaşadım. Ama içimden bir ses Nyx'in öyle olmadığını söylüyor.

Bunu benden çıkarmayacaktır.

Ve garip bir şekilde, bir parçam onu teselli etmek istiyor. Onu bu halde görmek hoşuma gitmiyor, birbirimizi pek tanımıyor olsak da. Kardeşini açıkça seviyor ve şu anda nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri bile olmaması ne kadar korkunç bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bu yüzden elimi uzatıp koluna nazikçe dokunuyorum, avucum onun belirgin kaslarının üzerinde kıvrılıyor ve sözler ağzımdan çıkıyor, durduramadan.

"Umudunu kaybetmemelisin," diye fısıldıyorum. "Her şey aleyhine gibi görüldüğünde ama vazgeçemezsin. Ben de, yıllarca esir tutulduğum halde vazgeçmedim."

Sözler bilinçsizce ağzımdan dökülür, ama ne dediğimi fark edince omuzlarım gerilir.

Kahretsin.

Söylemek istediğimden fazlasını söylemişim ve başka bir şey söylemeden önce hızla ağzımı kapattım.

Ama çok geç.

Nyx şimdiden bana sempatiyle bakıyor ve gözlerinde cevap vermeye hazır olmadığım sorular parıldıyor.

CASSIDY HEMEN KONUŞMAYI KESİYOR, ama zengin kahverengi gözlerinde milyonlarca duygu görebiliyorum, ancak bunların çoğunu yorumlayamıyorum.

Bir an için, farkında olmadan ona bakakaldım, onun eşsiz güzelliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Dün gece onu gemimde bulduğumda yaşadığım hayal kırıklığı ve şokun etkisiyle, onu gerçekten takdir edememiştim.

Ama şimdi bana çok yakın, narin eli koluma dayanmış ve onun ne kadar sevimli olduğunu görebiliyorum. Sadece lüks elbisesi ya da kumaşın muhteşem kıvrımlarını vurgulayan şekli değil. Yüzünde büyüleyici bir şey var.

Hassasiyeti, onda daha önce gördüğüm güçle çekici bir şekilde birleşiyor. Yüksek elmacık kemiklerinin narinliği, keskin çenesiyle tezat oluşturuyor ve geniş, sıvı kahverengi gözlerinin sıcaklığında kendimi kaybedebilirmişim gibi hissediyorum. Hareket ediyor, uzun sarı saçları koluma geliyor ve aniden bir arzu dalgası hissediyorum. Ellerimi o kalın saç yığınına daldırmayı ve parmaklarımın arasında ne kadar yumuşak hissedeceğini hayal etmemek için büyük çaba sarf ediyorum.

Dikkatim dağınıkken, bu kadın hakkında kaçarken *Oasis'e* gizlice bindiği ve bir şeyden ya da birinden çok korktuğu dışında çok az şey bildiğimi aniden fark ettim. Dahası, onu ne kadar çok tanımak istediğimi şok edici bir şekilde fark ettim. Uzun zamandır bir kadına bu kadar merak duymamıştım, ama onda bir şey, onunla ilgili her ayrıntıyı öğrenmek istememe neden oluyor. Geçmişinde hangi olayların onda bu garip korku ve inatçı güç kontrastını yarattığını bilmek istiyorum.

"Sana ne oldu?" diye nazikçe soruyorum, Cassidy'ye daha tam olarak dönerek. "*Oasis'e* gizlice binmeden önce neredeydin?"

"Önemli değil," diyor hızla, başını sallayarak.

Geri dönmeye başlar, ama ben nazikçe elini tutar ve onu bana doğru çekerim. Vücudu aniden gerilir, ama kızgın olmadığımı görünce biraz sakinleşir.

"Geçmişin hakkında bir şeyler bilirim sana daha iyi yardımcı olabilirim," diye ısrar ediyorum, ses tonumu yumuşak tutarak.

Durur, gözleri gergin bir şekilde yüzümü tarar. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştır ve yavaşça onu serbest bıraktığını izlerim. Elleri gevşek yumruklar halinde kıvrılır ve sonra açılır, sanki konuşmak için cesaret toplamaya çalışıyormuş gibi.

"Birkaç yıl önce Chicago'da çalışırken Dünya'dan kaçırıldım," diyor sonunda alçak sesle. "Ondan önce uzaylıların varlığından ya da gittiğim gibi başka gezegenlerin varlığından haberdar bile değildim."

"Terra bu açıdan oldukça geri kalmış," diyorum, istemeden de olsa ses tonumda biraz eğlence beliriyor.

Onunla dalga geçtiğimi düşünmesini istemiyorum - tam tersine - ama bu kadar kalabalık bir gezegenin her açıdan bu kadar geri kalmış olması beni her zaman şaşırtıyor.

"Beni kaçırın uzaylılar..." Tereddüt ediyor, sonra hikayesine devam ediyor. "Beni açık artırmada köle olarak sattılar. Tarric adında bir uzaylı beni satın aldı. Sarayında farklı türlerden kadınlardan oluşan bir haremi vardı ve sanırım koleksiyonuna bir insan kadını eklemek istedi. Hepimizi cariye olarak tuttu ve bazıılarımızı iş seyahatlerine götürdü, böylece biz de..."

Sözünü keser, yanakları kızarır ve bakışlarını başka yöne çevirir. İstemediği bir anıyı kafasından silmek istercesine başını sallar, yüz hatları biraz sertleşir.

"Her neyse, beni Zaxia'ya eşlik edecek kızlardan biri olarak seçti," diye devam etti. "O işlerle meşgulken, ben oradayken kaçmayı başardım."

Ah. Dudaklarımı sıkıştırıyorum, rıhtımdaki muhafızları hatırlayarak, Ryven mekanikçilerle anlaşmayı tamamlarken neredeyse başka bir kargaşaya neden olan muhafızları. Aradıkları Terran kadının eşinin Kate olduğunu sanıyordu, ama aradıkları kişi Cassidy olmalıydı.

Minyon Terran kadın nefes alır, yüzündeki ifade yumuşar ve bir kez daha gözlerime bakar.

"Kölelikteyken, kendimi sakın ve dengede tutmak için yaptığım şeylerden biri, gezegenimdeki şeyleri hayal etmektir," diye mırıldanır. "Bana umut vermek için. Onları hafızama kazıdım — belirli yerleri, nesneleri veya insanları — ve onların

nasıl göründüklerini, koktuklarını, tadılarını ya da bana hissettirdiklerini hatırlamaya çalıştım. Ve ihtiyacım olduğunda onları hatırlardım. Her zaman yardımcı olmuyordu, ama çoğu zaman oluyordu." Bana küçük, yumuşak bir gülümseme atar. "Sen de bunu yaparsan sana yardımcı olabilir."

Konuşurken göğsüm biraz sıkışır ve bu beni şaşırtır. Bu kadına bu kadar sempati duyacağımı beklemiyordum, özellikle de tanışmamızı düşünürsek, ama hikayesini bana anlattığı dürüst ama çekingen tavrı kalbimi sızlatıyor.

Zivon'a yapılan saldırı ve Akos'un kaybını ona anlattığımda benim yaptığım gibi, en kötü kısımları sakladığını anlayabiliyorum. İkimizin de konuşmaya dayanamayacağı şeyler var. Ama cariyeye olarak tutulduğunu anlatırken yüzündeki utancı görebiliyorum ve bu, ona uzanıp onu kollarıma almak, ona sarılmak ve onu teselli etmek istememe neden oluyor.

Bunu yapmıyorum, ama elini tutuyorum ve konuşurken biraz daha sıkı sıkıyorum.

"Yapmak zorunda kaldığın şeyden utanmamalısın," diyorum ona kararlı bir şekilde, gözlerini benimkilerle tutarak. "Utanması gereken tek kişiler, başka bir varlığı sahiplenmenin kabul edilebilir olduğunu düşünenlerdir. Benim halkım başkalarını sahiplenmeye çalışmaz, Cassidy. Bizim onurumuz var. Ve sana, o onurum üzerine yemin ederim ki, Terra'ya, evine geri dönmene yardım edeceğim."

Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bana bakıyor, gözlerinde belirsizlik dans ederken hızla göz kırpmıyor. Yeminime güvenip güvenmeyeceğinden emin değil gibi görünüyor ve göğsümde yine bir sızı hissediyorum, onun için derin bir üzüntü. Tüm bu olanlar yüzünden başkalarına olan inancının derinden zarar gördüğünü görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Korkunç bir muamele gördüğü için benim sözüme, ya da kimsenin sözüne güvenememesinden nefret ediyorum. Onu suçlamıyorum, ama keşke bunu bir şekilde değiştirebilseydim.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, ama başka soru sormuyorum. Anılarının ona acı ve ıstırap verdiğini görebiliyorum ve ona bunu yaşatmak istemiyorum. Bu yüzden sadece elini bir kez daha sıkıyorum.

"Teselli ve tavsiyen için teşekkür ederim," diyorum ona yumuşak bir sesle, daha fazla şey söyleyebilmeyi dileyerek. O sadece utangaçça başını sallıyor ve elini bıraktığımda kollarını kendine sarıyor.

Ondan sonra, her birimiz kendi günümüze devam ederiz. O çoğunlukla kendi başına kalır. Onun kabine doğru gittiğini fark ederim ve yemek zamanı dışarı çıktığı zamanlar dışında onu pek görmem.

Benim açımdan, gemiyi hedefimize doğru yolunda tutmaya, AI'yı açmadığım için rotayı izlemeye, gizleme cihazının düzgün çalıştığından emin olmaya ve görevimin geri kalanına hazırlanmaya odaklanmam gerektiğini biliyorum. V'Ari çiçeğinin sürekli başarısızlığı, bunu çok daha zor hale getirecek ve Vekhor'da başarıya ulaşmayı ummaktan neredeyse korkuyorum.

Önümdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum, ama tüm çabalarım rağmen, kendimi ne kadar azarsam azarlayayım, düşüncelerim sürekli Cassidy'ye dönüyor.

Bir kadınla birlikte olalı epey zaman oldu, ama bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. Onda beni çeken bir şey var, bir kadına karşı hissetmeye alışık olmadığım bir koruma içgüdüğü uyandırıyor. Derin veya kalıcı bir ilişkim olmadı. Bu tür şeyleri düşünecek yaşa geldiğimde, Kruul'un halkımıza yapacağı saldırıya çok yakındık.

Oasis'te kalan Zivonian kadınlarının hepsi eşli, bu yüzden kadınlarla olan deneyimim kısa ve sadece zevk alışverişinden ibaret —daha fazlası değil. Bu kadar güçlü duygular hissetmeye alışkın değilim ve bu beni biraz tedirgin ediyor.

Bu tedirginlik, akşam uykuya hazırlanmaya başladığımızda da devam ediyor. Söz verdiğim gibi, Cassidy'nin yatak odasındaki yatağı almasına izin verirken, ben küçük komuta güvertesine çekiliyorum.

Kaptan koltuğuna rahatça oturmaya çalışırken, saçları koluma değdiğinde hissettiğim arzuyu ya da ona baktığımda ne kadar güzel olduğunu düşünmemeye zorluyorum kendimi.

O senin düşünmen gereken biri değil, Nyx, diye kendime hatırlatıyorum.

Aklıma gelen başka her şeye odaklanıyorum: Vekhor'a olan uçuş, vardığımızda bağlantımla ne konuşacağım, hatta Zivonya'ya özgü çeşitli bitki türleri ve isimleri... Bir süre sonra zihnim boşalmaya başlıyor.

Uykuya dalmak üzereyken, yatak odasından gelen boğuk bir sesle irkilirim. Gözlerimi kırptırırım, bir an için hayal mi gördüm diye merak ederim. Ama sonra ses tekrar gelir, düşük bir inilti, sonra da acı dolu bir çığlığa dönüşür.

Cassidy.

Hareket ettiğimi fark etmeden ayağa kalkıp koltuğumdan çıkıyorum, endişeyle kalbim çarparken uyku kabinine doğru koşuyorum.

Terran kadına ne olabileceğini hayal edemiyorum, ama acı çekiyor gibi geliyor.

Yatak odasına girdiğimde ışıklar loş, Cassidy'nin küçük bedeni yatakta neredeyse bir gölge gibi görünüyor.

Yaklaştıkça, onun hala uyuduğunu fark ettim.

"Hayır!" diye mırıldanıyor, başını bir yandan diğer yana sallayarak. "Hayır, ben

— Midem sıkışıyor. İlk başta korktuğum gibi fiziksel bir acı ya da tehlike içinde değil. ama uykusunun huzurlu olmadığı açık.

Yatağın kenarına oturup onu nazıkçe uyandırmaya çalışıyorum, omzuna dokunup onu uykusundan uyandırmaya çalışıyorum. Neredeyse anında uyanıyor, yarı oturur pozisyona geçip geriye doğru çekiliyor ve bir anlığına sanki çok korkmuş gibi benden tamamen uzaklaşıyor.

Yüzündeki bu çıplak korkuyu görmek kalbimi bıçak gibi kesiyor. Kabus gördüğünü biliyorum ve şu anda muhtemelen *beni* değil, rüyasında onu korkutan şeyin bir uzantısını görüyor, ama yine de bu kadar korkmuş halini görmek beni rahatsız ediyor. Onu teselli etmek istiyorum, ama onu daha da korkutmak istemediğim için ona doğru bir adım atmaya cesaret edemiyorum.

"Her şey yolunda," diye mırıldanarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Kabus görüyordun Cassidy. Bu gerçek değil. Benim, Nyx. Sana zarar vermeyeceğim."

Bir saniye tereddüt ediyor, hala rüyanın etkisiyle donmuş durumda. Sonra birden öne doğru eğiliyor, kollarını bana doluyor ve göğsüme yaslanarak derin, hıçkırıklarla ağlamaya başlıyor.

Kollarım içgüdüsel olarak onu sarar, kucağıma çeker ve bana yakın tutar. Elimi saçlarının üzerinde gezdiririm ve parmaklarımın altında düşündüğüm kadar yumuşak ve pürüzsüzdür.

Yüzünü çıplak göğsüme sıkıca bastırır, gözyaşlarının nemi cildime bulaşır.

Gözyaşlarının tuzlu kokusunu, etrafımı saran cildinin ve vücudunun sıcak kokusuyla karışık olarak alıyorum. Kokuyu içime çekiyorum ve onu teselli etmeye odaklanırken bile, vücudumun onun yakınlığına tepki verdiğini hissediyorum — kollarımda, bana yaslanmış, saten giysilerle sarılmış vücudunun hissine ve artan farkındalığımla hissedebildiğim yumuşak kıvrımlarına.

Kollarını boynuma doluyor, rahatlamak için bana sarılarak kucağımda yer değiştiriyor, hıçkırıkları yavaş yavaş azalıyor. Ve sonra, sanki aniden uyanmış ve nerede ve kiminle olduğunu fark etmiş gibi, geri çekiliyor.

Yüzü loş ışıkta kızarır, kucağımdan kalkıp yatağına geri döner, saçlarını yüzünden çeker. Neredeyse duvarlarını ördüğünü görebiliyorum, ifadesinde utanç ve utangaçlık belirir, battaniyeyi kapar ve üzerine çeker, aramıza mesafe koyar.

"Teşekkür ederim," diyor hızlıca, sesi hala gözyaşlarıyla boğuk. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Artık iyiyim, gerçekten."

"Emin misin?" Yüzüne bakıyorum, kalmak için garip bir istek duyuyorum. "İstersen, sen tekrar uykuya dalana kadar burada bekleyebilirim..."

"Hayır." Başını sallar, bakışlarımdan kaçır. "Gerçekten, iyiyim. Sadece aptalca bir rüyaydı."

Bunun çok daha fazlası olduğı açıktı, ama yalnız kalmak istiyorsa onun isteğine karşı gelmek istemiyordum, özellikle de özgür iradesini elinden alanların elinde yaşadıklarını düşününce.

"Bana ihtiyacın olursa, kontrol odasında olacağım," diyorum ona. "Gerekirse beni uyandırmaktan çekinme."

O başını salladı, ama teklifimi kabul etmeyeceğini biliyorum. Bana henüz yeterince güvenmiyor ve onu suçlamıyorum.

İsteksizce odadan çıkıp kaptan koltuğına geri dönüyorum.

Vreck. Uykusunda ve uyanırken onu ne tür anılar rahatsız ediyor olabilir?

Uyku kabininde yaşanan olay, ona yardım etme kararlılığımı daha da güçlendirdi ve Cassidy'nin eve dönmesini sağlamak için garip bir kararlılık hissediyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra, bunu hak ediyor. Benim Zivon'u özlediğim gibi, o da evini çok özleyiyor. Sevdiği şeylerin yanında, evinde olmalı. En karanlık zamanlarında hatırladığını söylediğı yerler, şeyler ve insanlar. Ona umut veren şeyler.

Kontrolleri iki kez kontrol ettikten sonra koltuğıma yerleşip gözlerimi kapatıyorum. Ama tekrar uykuya dalmaya çalışırken bile, zihnimin gözünde bir görüntü belirliyor, sanki gerçekte görüyormuşum gibi net bir şekilde.

Narin hatları, parlak kahverengi gözleri ve dolgun dudakları olan bir yüz. Cassidy'nin yüzü.

Ertesi sabah biraz sersemlemiş, başım zonklayarak uyandım. Dün gece olanları hatırlamam uzun sürmedi ve bu anı yüzümü kızarttı. Nyx'in kollarında öyle ağladığımı inanamıyorum. Neredeyse kendimi ona *attım*, hatta kucağına oturup beni kollarıyla sarmalamasına izin verdim. Kaçırılmamdan sonra yaşadığım tüm zorlu süreç boyunca sahip olduğum tek gerçek arkadaşım Syra'dan beri kimseye bunu yapacak kadar güvenmemiştim.

Syra, ben geldiğimde Tarric'in kadınları arasında bulunan bir başka cariyeydi. Başka bir gezegende dansçı olarak çalışıyordu ve bir şirkete sözleşmeyle bağlıydı, ancak şirketin bazen dansçıları uygun fiyata köle olarak sattığını zor yoldan öğrendi. Bir partide dans etti, bunun büyük bir fırsat olduğunu düşündü ve performansına tüm kalbini ve ruhunu koydu. Ne yazık ki, Tarric de o partideydi ve güzel dansçıyı haremine katmak için astronomik bir fiyat ödemeye hazırdı.

O da çok güzeldi. Cildi süt beyazı, gerçek beyaz boya rengindeydi ve omuzları, kollarının üst kısımları, göğüslerinin üst kısımları ve uylukları nane, pembe ve lavanta renklerinde parlak, narin pullarla kaplıydı. İnce ve narindi, ayak bileklerine kadar uzanan beyaz saçlarını danslarında sık sık kullanırdı ve keskin, kedi gibi bir yüzü ve yumuşak mor gözleri vardı.

O, daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu ve ilk tanıştığımda ben de ona hayran kaldım, ancak o, türünün kendilerine bakan herkesi büyüleme yeteneği olduğunu itiraf etti. Bu, onu arzu edilen bir dansçı yapıyordu ve ne yazık ki, onu doğrudan Tarric'in haremine götürdü.

Onun sarayında geçirdiğim ilk gece, ağlamaktan kendimi alamadım. Diğer kadınlar bana soğuk ve mesafeli davranıyorlardı, ya Tarric'in ilgisini çekmek için rekabet edecek bir kadın daha olduğu için bana kızgındılar ya da yakalanıp satılmam konusunda aşırı dramatik davrandığımı düşünüyorlardı.

Daha sonra, tüm kadınların Tarric'in haremde olmaktan nefret etmediğini öğrendim. Bazıları bunun önceki hayatlarına göre bir ilerleme olduğunu düşünüyordu, hatta bazıları buraya girmek için rekabet etmişti.

Ve sarayın inanılmaz derecede lüks olduğu, bize muhteşem kıyafetler ve lezzetli yemekler verildiği, hatta Tarric bizden memnun kaldığında mücevherler ve diğerk küçük hediyeler gibi hediyeler de verildiği doğrudu. Ama esaretimde olumlu hiçbir şey göremiyordum ve o ilk gece Syra da bana bunu açıkça gösterdi.

Beni teselli etti, daha acımasız kadınlardan uzak tuttu ve ilk gece, çoğu zaman ağlamama ve ikimizin de uyuyamamasına rağmen, onunla kalmama izin verdi.

Ondan sonra, çabucak arkadaş olduk. Bazen Tarric'in bizim ne kadar yakın olduğumuzu çabucak anladığı ve bazen onu kızdırdığımızda bizi cezalandırmak için bunu aleyhimize kullandığı için pişman olup olmadığını merak ederdim. Ama pişman olsaydı, bunu hiç göstermedi ve doğrusu, hiç öyle olduğunu sanmıyorum. Dünyada sahip olduğum tüm arkadaşlarımdan daha yakın, kardeşler kadar yakın olduk. Hayatımda yaptığım en zor şey, kaçarken onu Zaxia'da bırakmak oldu.

Bana onsuz gitmemi söyleyen oydu. Yine de, o anıyı hatırlamaktan nefret ediyorum ve o günü her düşündüğümde suçluluk duygusuyla yanıyorum. Onu da yanımda götürmenin, onu da kurtarmanın bir yolunu bulmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum. İkimizin de kaçabilmesinin bir yolunu.

Syra, kaçırıldığımdan beri gerçekten güvenebileceğimi hissettiğim tek kişiydi. Güvendiğim tek uzaylıydı.

Ama yatakta oturup dün geceyi düşünürken, Nyx'in kucağına öylece düştüğümü hatırlayıp biraz utanırken, ona da güvenmeye başladığımı fark edince şaşıyorum. O kabustan ilk çıktığımda, Tarric'in sarayı ve orada yaşadıklarımın anıları içinde kaybolmuş, o kadar korkmuştum ki düşünemiyordum, nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Beni Nyx'in kollarına atan şey mantıklı bir düşünce değildi. Bu içgüdüsel bir şeydi, kör paniğin içindeki o anda yanımda oturan kişiye güvenebileceğimi söyleyen bir şeydi. *Ona* güvenebilirdim.

Ve kendimi kollarına attığımda ve göğsüne yaslanıp ağladığımda, bir an için kendimi... *güvende hissettim*.

Güvende hissetmekten daha fazlasını hissettim.

Onun güçlü kolları beni sardığında, geniş göğsüne yaslandığımda hissettiğim duyguyu hatırlayarak biraz titriyorum. Sıcak ve sağlamdı, sanki içine eriyebileceğim bir şey gibi. Bir an için bunu *istedim*. Onun kollarında kalmak, bana hissettirdiğı duygulara teslim olmak ve kendimi onun korumasına bırakmak istedim

korunmak istedim. Kokusu da çok güzeldi, sıcak ve erkeksi, tarladaki güneş ışığı gibi.

Karşılık veren bir sıcaklık içimi kaplar ve başımı sallayarak bu anıyı uzaklaştırırım.

Nyx'in kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemem ya da onun kokusunun anılarına dalmamam gerekir. Güvenilir görünebilir ve bana yardım etme sözünü tutabilir, ama bundan öte bir şey yok. O benim arkadaşım değil, sevgilim de değil. En iyi ihtimalle bir müttefik.

Ve dikkatimi dağıtan şeylere ihtiyacım yok, o bunu istese bile, ki... neden istesin ki? Ben sadece gemisinde kaçak yolcu olan, eskiden daha iyi günler görmüş bir elbise giyen biriyim ve eminim ki benim bir sürü yüküm olduğunu çoktan anlamıştır.

Dünya'ya geri dönmeye odaklanmam gerekiyor. Başka bir şeye değil. Vekhor'a vardığımızda, tek endişem bu olacak.

Derin bir nefes alıp yataktan kalkıyorum ve ayağa kalkarken elbiseyi düzeltiyorum. Çıplak uyumak istemediğim için bütün gece elbiseyi giydim ve uyurken kumaş vücudumda biraz bükülmüş. Düzgün göründüğümünden emin olduktan sonra uyku kabininden çıkıyorum.

Nyx, ben girdiğimde ortak salondaydı ve beni görünce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Nasılsın?" diye sordu, derin sesi alçak ve sessizdi. Dün geceki davranışımı hatırlayınca yüzüm yine kızardı.

"İyiyim," diyorum kararlı bir şekilde, tüm bu zorlu süreci unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorum. Geçmişim hakkında daha fazla açıklama yapmak ya da kabusun tam olarak ne anlama geldiği hakkında ayrıntılara girmek istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum ve umarım o da bana izin verir.

O da bunu anlıyor gibi görünüyor, çünkü ben kahvaltımı alıp oturduğumda dikkatini tekrar kahvaltısına veriyor.

Yerleşince, bana gülümseyerek bakar. "İyi haberlerim var." Biraz neşelenirim. "Öyle mi?"

"Evet. Bugün Vekhor'a varacağız. Kardeşimin nerede olduğu hakkında gerekli bilgileri bulmak için bir an önce bağlantımla görüşmem gerekiyor, ama önce seni Terra'ya geri götürebilecek bir kaçakçı bulmana yardım edeceğim. Bu gemide bazı mallar var, Zivon'dan çıkarılan ham mücevherler ve tıbbi veya eğlence amaçlı kullanılabilen bitkilere dönüşen bazı nadir tohumlar. Kendine saygısı olan her kaçakçı

bu malları satmak veya takas etmek isteyecektir. Onları senin yolculuğun karşılığında takas edeceğim."

Onu şaşkınlıkla izlerken, kaşığım farkında olmadan masanın üzerine düşüyor.

Yolculuğumun parasını ödemek mi istiyor? Bunu hiç beklemiyordum.

Doğrusu, ben kendim ödeyemem. Tarric'ten kaçarken yanıma değerli hiçbir şey almadım ve param da yok. Ne kadar berbat bir durum olsa da, Dünya'ya dönmek için bedenimle takas yapmam gerekebileceğini kabullenmiş durumdayım. Bu düşünce midemi bulandırıyor, ama belki de o kadar da kötü olmayacağına kendimi ikna ettim. Tarric'in cariyesi olmak kadar kötü değil ve tek yol buysa eve dönmek için buna değer.

Ama... şimdi Nyx bana, benim eve dönüşüm için kendi mallarını takas edeceğini söylüyor.

Ona çok minnettarım, ama neden bu kadar yardım etmeye istekli olduğunu, hatta kendi zararına olsa bile, tam olarak anlayamıyorum. O mallar, kardeşi hakkında bilgi almak için takas edilebilirdi.

Bunun yerine, onları bana yardım etmek için kullanacak.

En azından biraz itiraz etmem gerektiğini biliyorum, ama kendimi buna ikna edemiyorum. Eve dönme fikri beni derin ve umutsuz bir özlemle dolduruyor ve uzun zamandır kalbimde sakladığım Dünya'daki tüm şeyleri hatırladıkça - zihnimde bir slayt gösterisi gibi tekrar tekrar oynattığım görüntüler - onunla tartışmak için söyleyeceğim sözler dudaklarımda kalıyor ve yerine basit bir "teşekkür ederim" geliyor.

Bunu mırıldanırken kendimi garip hissediyorum, bu yüzden boğazımı temizleyip biraz daha yüksek sesle söylüyorum ve gözlerine bakıyorum. Nyx bana gülümsüyor, ama bu gülümseme de sert ve resmi, sanki söylemek istediği bir şey var ama söylemiyor gibi.

"Elbette," diyor sonunda. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim ve ciddiydim. Seni kendi başına bırakmayacağım. Vekhor dahil birçok gezegende hiçbir kadın için güvenli değil, ama özellikle bir Terran kadını için."

Bunu çok iyi biliyorum, ama bu konuyu düşünmek ya da bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bu yüzden sadece başımı sallayıp dikkatimi kahvaltıma geri veriyorum, ki bu noktada kahvaltım soğumuş ve ani gerginliğim yüzünden midemde bir yumru gibi duruyor.

Vekhor'a varmamız birkaç saat daha sürer ve ben çoğu zaman uyku kabininde geçiririm, ayak altında dolaşmamaya ve

kafamdaki düşünceleri sakinleştirmeye çalışıyorum.

Beni eve götürecek birini bulacağına Nyx'e güvenmek zorundayım ve sonra tek yapabileceğim şey, kelimenin tam anlamıyla yolculuğa çıkmak. Olayları hızlandırmak veya değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden ne kadar zor olsa da zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıp, kafamdaki "fotoğrafları" tekrar gözden geçiriyorum, evimi ve oraya vardığımda ne yapacağımı düşünüyorum. Bu planları yaparak zaman geçiriyorum: en sevdiğim bara gitmek, en sevdiğim kafede latte içmek, kanepemde kitap okuyarak geçireceğim bir öğleden sonra, kameramla şehirde dolaşacağım bir gün.

Düşündüğüm şeylerin çoğu, tek başıma yapacağım şeyler. Dünya'da hiç yakın arkadaşım olmadı, bu da kaçırıldığımda içimi biraz rahatlattı. Kayıp ihbarı yapılsa bile polisin beni bulması mümkün değildi, bu yüzden beni özleyecek çok fazla insan olmaması belki de en iyisiydi. Serbest fotoğrafçı olarak yaptığım iş oldukça yalnızdı, ailem ben üniversitedeyken birkaç yıl arayla vefat etti ve geniş ailemle hiç yakın değildim.

Ama yine de dolu dolu bir hayatım vardı. Basit şeylerde anlam ve mutluluk buluyordum ve bu şeyler son birkaç yıldır beni ayakta tutan şeydi.

Düşüncelere dalmışken zaman yavaşça akıp gidiyor ve Nyx, gemi Vekhor'a güvenli bir şekilde yanaştığında beni almaya geliyor, geniş omuzlu vücudu kapıyı dolduruyor.

"Vardık. Eşyalarını almanı söyledim ama..." Omuzlarını silkiyor, ağzının köşesinde bir gülümseme belirliyor. Sonra kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hadi sana eve gidecek bir araç bulalım, Cassidy."

Ben de gülümserim, kalbim yeniden hızla çarpmaya başlar. "Tamam. Hazırım."

Rampadan inip rıhtıma çıktığımızda, midem gerginlikten kasılır. Gemiden ayrılma zamanı gelene kadar, gemide kendimi ne kadar güvende hissettiğimin farkında değildim. Burası benim saklandığım yerdı ve en azından bir süreliğine güvende olacağımı bildiğim bir yerdı. Ve şimdi yine tamamen yeni, yabancı bir gezegene adım atıyorum. Henüz özellikle iyi bir deneyim yaşadığım bir gezegen görmedim ve kapak arkamızda kapanırken midem kasılıyor, korku içime işliyor.

"Etrafa sorup, Terra'yı geçecek kaçakçılar olup olmadığını öğreneceğim," diyor Nyx. "Bana yakın dur."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Aslında, bir kez bile söylemesine gerek yoktu. Onun yanından ayrılmaya niyetim yok.

Vekhor sıcak, neredeyse tropikal bir iklime sahip ve şimdiden terlemeye başladığımı hissedebiliyorum, ipek elbisem göğüslerime ve karnıma yapışıyor. Yanımızdan geçen her uzaylı erkek bana bakıyor, ifadelerinde merak ve şehvet karışımı bir ifade var ve ben Nyx'e daha da yaklaşıyorum, umarım hepsi benim onunla birlikte olduğumu düşünürler.

Limanlar kalabalık, bir düzine farklı uzaylı türünün kokusu, motor yağı ve gres yağı kokusu ve boşaltılan malların kokusu ile doludur. Nyx, geçerken bir avuç uzaylıya kaçakçı rotalarını sorarken, kimin yolcu alabileceğini araştırırken, ben ağzımdan sığ nefesler alıyorum. Sonunda, bir isim ve yön verilir: Broon adında bir uzaylı kaçakçı, rıhtımın sonuna yakın bir yerde demirlemiştir. Nyx beni gemiye doğru yönlendirir, yürürken ara sıra bana bakarak kimsenin beni kaçırmadığından emin olmak ister gibi.

Bir kez daha, onun ilgisi beni güvende hissettiriyor ve bunun nedenini merak etmeden edemiyorum. Sonuçta, onu o kadar da uzun süredir tanımıyorum.

Ama o sürede çok şey oldu, diye hatırlatıyorum kendime. *Nyx'in sana gerçekte kim olduğunu gösterme şansı çok oldu.*

Beni ilk bulduğunda bana kızgındı, ama özür dilemeye ve hatalı olduğunu kabul etmeye hazırdı. Bana yatağını verdi ve yemek getirdi. Gece yarısı çılgık attığımda beni kontrol etmeye geldi ve uykusunun bölünmesine kızmadı, sadece benim için endişelendi. Bunlar uzaylı erkeklerde alışık olduğum şeyler değil ve onunla ilgili içgüdülerimin doğru olduğuna dair güvenimi giderek artırıyor.

Nyx'te farklı bir şey var.

Broon'un gemisinin önünde durduğumuzda düşüncelerimden sıyrıldım. Büyük ve hantal bir gemi, hız için değil nakliye için yapılmış gibi görünüyor, ama bu konuda yanılıyor da olabilirim. Uzay gemileri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Broon, soluk sarı tenli ve kedi gibi yeşil gözlü, kaslı, insansı bir uzaylı ve biz onun önünde durduğumuzda yüzünde değerlendirici bir ifadeyle bize dönüyor. Üstü çıplak, sadece bir çift kargo pantolonu giymiş, nakliye manifoldunu yere koyarken cildinde hafif ter damlacıkları beliriyor ve ikimizi de baştan aşağı süzdükten sonra gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"Ee? Yardımcı olabilir miyim?"

Nyx, sanki Broon'un bakışlarından beni biraz korumak istercesine öne çıkar. "Limanın biraz aşağısında adınızı duydum. Terra'yı geçecek yolcuları taşıyan bir kaçakçı arıyorum ve adınız geçti."

Broon homurdanır. "Ödeyebilir misin?"

"Oh, elbette." Nyx rahatça gülümser, ağırlığını değiştirir ve Broon'un iri olmasına rağmen Nyx'in çok daha uzun ve daha heybetli olduğunu fark ederim. Onda bir tür güven, neredeyse küstahlık yayıyor ve iki adamın vücut yapıları benzer olmasına rağmen Nyx daha... daha güçlü, daha heybetli, durumu daha iyi kontrol ediyor gibi görünüyor. *Her şeyde* daha fazla.

"Ne teklif ediyorsun? Evrenin bu ücra köşesinde tüm jetonlar aynı değildir." Broon sırttı. "Para yerine mal almayı tercih ederim."

"O zaman şanslısın," diyor Nyx nazikçe. "Elimde işlenmemiş Zivonian mücevherleri —*spirite* ve *zilcor*—ve Arax bitkisinin tohumları var. Bunlar bazı karaborsalarda yüksek fiyata satılıyor. Duyduğuma göre, bunlar bugünlerde kraliyet ailesi arasında tercih edilen lüks maddeler. Zivon yakıldıktan sonra, çok azı kaldı."

Konuşurken cildi yeşil dalgalanır, neredeyse siyah sayılabilecek koyu bir yeşil, ve dolapta beni bulduktan sonra bana kızdığında da aynı şeyin olduğunu hatırlarım.

Kendi gezegeninden gelen tohumları, onları uyuşturucu olarak kullanan insanlara takas etmek onu rahatsız ediyor olmalı, diye düşünüyorum ve benim için yaptıklarını bir kez daha fark ediyorum. Neden bunu yaptığını anlamıyorum ve anlamak isterdim. Onun hakkında daha fazla şey bilmek isterdim.

"Bana mücevherleri mi yoksa tohumları mı teklif ediyorsun?" Broon kollarını kavuşturup Nyx'e bakar. "Terra bu günlerde tehlikeli bir rota olabilir, oraya giden diğer korsanlar ve kaçakçılar yüzünden. Terra'dan ticaret, bu kadar izolasyonist bir gezegen için son yıllarda artış gösterdi."

Son cümleyi söylerken bana bakar, yüzündeki ifade Terra'dan neyin alındığını, daha doğrusu *kimin* alındığını ve nedenini tam olarak bildiğini gösterir. Kadınların kaçırılması fikri onu pek rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Daha çok eğleniyor gibi. Bu da onun ne kadar güvenilir olduğunu merak etmeme neden oluyor, ama seçeneklerimin sınırlı olduğunu da biliyorum. Nyx'e güvenmek zorundayım, çünkü eve dönmek için daha iyi bir yol bilmiyorum.

"İkisi de," diyor Nyx rahatça. "Mücevherler ve tohumlar."

Nyx'e şaşkınlıkla bakarken ağzım açık kalıyor. Broon da açıkça şaşırmış ve ifadesini bozmamak için çabaladığını anlayabiliyorum.

"Ama bu kadının yolculuk sırasında iyi bakılacağına ve zarar görmeyeceğine dair garanti istiyorum," diye ekliyor Nyx, sesi sertleşiyor. "Sözünü istiyorum. Ona elinden geldiğince rahat bir yer verilecek ve hiçbir şekilde dokunulmayacak, taciz edilmeyecek, ne sen ne de yolcuların ya da mürettebatın tarafından rahatsız edilmeyecek. Onu doğrudan Terra'ya götüreceksin ve burada kararlaştırdığımızdan fazla ödeme talep etmeyeceksin. Onun güvenliği ve rahatlığı için verdiğin bu garanti karşılığında, onun yolculuğu için sahip olduğum mücevherleri ve tohumları sana vermeye hazırım."

Onu dinlerken kalbim göğsümde çarpıyor, sözlerinin gerçek anlamı şok olmuş beynime işliyor.

O benim güvenliğim için pazarlık yapıyor, korkmamam için çaba gösteriyor.

Nyx'in Broon'un üzerinde dikilip, kaçakçıyla pazarlık ederken emredici ve kararlı ifadesini izlerken, göğsümde tanıdık olmayan bir duygu filizleniyor.

"Peki," diyor Broon sıkı bir şekilde, bana bakarak. "Ama benim gemim rahat bir yolculuk yeri değil. Odalar dar ve bu herkes için geçerli. Sen onun için birkaç mücevher takas ettin diye rahat bir yolculuk yapmayacak."

"Terra'ya yaptığı yolculuk için, kendisi için değil," diyor Nyx keskin bir sesle. "Arada fark var ve bunu anladığından emin olmak istiyorum."

"Evet, tamam." Broon elini salladı. "O uçağa binmeden önce malları istiyorum."

"Sorun değil. Aslında şu anda yanımda." Nyx gülümser ve cebinden iki kese çıkarır. Onu açarken içindekileri görebiliyorum. Birinde parlak ham mücevherler, diğesinde ise ipeksi siyah tohumlar var.

Broon bunları görünce gözleri parlar ve şiddetle başını sallar. "Anlaştık," der ve keseleri alır. "Kız, Terra'ya rahat bir yolculuk yapacak, kimse ona dokunmayacak."

"Peki." Nyx keseleri uzatır. "Ne zaman ayrılıyorsunuz?" "Yakında. Siz ikiniz geldiğinizde uçuş hazırlıklarına başlamak üzereydim. Öyleyse veda edin." Broon keseleri kendi ceplerine tıktırır, bunu yaparken açgözlülükle ellerini ovuşturur, dikkatlice gözlerimden kaçınır. Bu bana yine bir tedirginlik dalgası gönderir, ama kendime onun sadece

Nyx'in bana sarkıntılık ettiğini düşünmesini istemediğini söylerim kendime. Mücevherleri ve tohumları aldığına göre, büyük Zivonian'ın anlaşımadan caymasını kesinlikle istemezdi.

Nyx bana döner, yüzünde güven verici bir gülümseme vardır.

"Gördün mü, Cassidy? Sana yardım edeceğimi söylemiştim. Artık evine dönebilirsin." Yüzü yumuşar, az önce Broon ile pazarlık yaparkenki sert ve acımasız ifadesinden çok uzaklaşır. "Dikkatli ol ve cesur ol," der sessizce. "Farkına bile varmadan oraya varacaksın. Kendine saklan ve gemideki kimseye güvenme. Ve iyi şanslar," diye ekler. "Seninle tanıştığıma sevindim, kısa da olsa."

Onun delici yeşil gözlerine bakarken, nedenini bilmesem de gitmek istemediğime dair derin bir hisle aniden tereddüt etmeye başlarım. *Yıllardır* tek istediğim eve gitmek, kaçmak ve Dünya'ya, Chicago'ya, küçük daireme ve yalnız hayatıma dönmektir. Fazla bir şey değildi, ama iyi bir hayattı. Bazen yalnızlık çekebilirdim, ama o benim hayatımdı.

Kaçırıldığımdan beri her gün, her dakika geri dönmekten başka bir şey istemedim.

Ama şimdi, anlayamadığım bir nedenden dolayı, Nyx'e bunu kastetmediğimi söylemek istiyorum. Gitmek istemediğimi. Onunla kalmak istediğimi.

Sonunda eve dönme şansın var. Bu şans değerlendirilmelidir. Değerlendirmezsen deli olursun.

Bu düşünceler Syra'nın sesiyle, sanki omzumdaki melek gibi aklıma geliyor ve boğazımı temizleyip geri adım atarken yüzüme zorla bir gülümseme takınıp devasa Zivonian'a bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kararlı bir şekilde. "Her şey için. Bana yardım etmek zorunda değildin, ama ettin ve bunu asla unutmayacağım."

Seni asla unutmayacağım.

Bu sözler dilimin ucunda, dudaklarımın hemen arkasında, ama onları söylemiyorum. Kafamın içinde bile çok kişisel, çok samimi geliyorlar.

"Hayatında birçok nimet dilerim," diyor Nyx. Yüzünde hala gülümseme var, ama sözleri artık daha sert, neredeyse resmi geliyor. Sanki daha fazla şey söylemek istiyor ama kendine izin vermiyormuş gibi dudaklarını sıkıştırıyor. Sanki bir şeyi saklıyormuş gibi.

"Gitme zamanı," diyor Broon arkamdan sertçe. "Hadi, kadın. Sana gemideki odanı göstereyim."

Hızla başımı sallıyorum, sinirlerimin kontrolden çıkmasını engellemek için zorlukla yutkunuyorum. Neredeyse midem bulanıyor, gemiye binmekten, tekrar yalnız kalmaktan, aramızda duran tüm bilinmeyenlerden korkuyorum.

bu rıhtıma ve evime dönmek. Ama bundan daha korkutucu şeylerle karşılaştım ve Broon'u takip ederek gemiye binerken bunu kendime hatırlatıyorum.

Yükleme platformuna adımımı attığımda, Nyx'e bir kez daha bakıyorum. Bakışlarımız kesişiyor ve aramızda bir şey hissettiğime yemin edebilirim, beni ondan ayıran boşlukta elektriksel bir bağlantı oluşuyor. Ama bu his bir anda yok oluyor ve bunun hayal gücümün bir ürünü olduğunu anlıyorum.

Yine de, gemiye bindirilip onu artık göremeyeceğim ana kadar bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Şimdi önümde sadece yolculuk var. Kendimi, geride bıraktığım her şeye değil, buna odaklanmaya zorluyorum. Nyx'e değil, hemen altımda olanlara.

Sadece önümdekilere.

CASSIDY yükleme platformuna adım attığımda, bir anlığına gözleri ile göz göze geliyoruz ve aniden ona doğru koşup onu yakalamak ve bırakmamak için içimden bir dürtü geliyor.

Bu mantıklı değil, diye sertçe kendime söylüyorum, onun narin yüzüne, geniş ve korkmuş kahverengi gözlerine, kararlı ifadesine bakarken.

Gerçekleştirmem gereken bir görevim var, benim için dünyadaki her şeyden daha önemli bir görev, ve Cassidy'nin eve gitmesi gerekiyor. Gözlerinde ne kadar çok istediğini gördüm. O Terra'ya ait, burada, garip uzaylıların arasında, tanımadığı insanlar ve yerler arasında gidip gelen bir yere değil.

Evini kaybetmenin, sana ait olan yerden zorla uzaklaştırılmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve kemiklerine yerleşen derin ve kalıcı acıyı, geri dönme ihtiyacını biliyorum - artık var olmasa bile. Zivon'u bir daha görebileceğimi sanmıyorum, ama Cassidy'nin evine geri dönme şansı var, evi bıraktığı gibi duruyor.

Onu takip etmek için makul bir neden bulabilsem bile, bunu ondan almaya hakkım yok.

Bunu istemeye bile hakkım yok.

Ancak, platform geminin içine kaybolduktan ve o gözden kaybolduktan sonra bile bu his devam ediyor. Kaçakçı gemisinden uzaklaşırken, kalbimdeki ve zihnimdeki karmaşık duyguları uzaklaştırmaya çalışarak bu hissi silkeliyorum.

Asıl görevime yeniden odaklanarak, bağlantımın beni bekleyeceğini bildiğim salona doğru yöneliyorum. Cassidy'ye yardım etmek, işin aslına bakarsanız, bir yan görevdi ve ona karşı görevimi yerine getirdim. Eve dönüş yolculuğunda güvende ve rahat olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve şimdi

tüm dikkatimi asıl görevime, yani Akos'u bulmaya odaklamam gerekiyor. ana görevime odaklanmam gerekiyor: Akos'u bulmak.

İrtibat kişim, biz Zivon'da yaşarken ve gelişirken, kaçmak zorunda kalmadan önce bizimle ticaret yapan bir adam. Ona güveniyorum ve kendi başlarına yaşayan başka Zivonlular hakkında bir şey duyarsa veya görürse bana söyleyeceğini biliyorum. O iyi bir adam ve onun hakkında kötü düşünmem için hiçbir nedenim yok.

"Owan Dru!" İçeri girip onu köşedeki bir masada otururken gördüğümde adını sesleniyorum. Uzun siyah saçlarının arasından sivri kulakları görünüyor ve cildi saçlarından sadece biraz daha açık bir gri tonunda.

Önünde köpüklü bir içecek duruyor ve bakışları, karşısındaki masaya içki servisi yapan, az giyinmiş, pembe tenli kızın sırtına kilitlenmiş. Adını duyunca şaşkınlıkla hafifçe sıcıyor ve beni görünce mavi gözleri irileşiyor.

"Nyx!" diye bağıırır. "Eski dostum!" Ben masanın önüne geldiğimde masanın üzerinden eğilir, elimi ve kolumu tutar ve beni kucaklamak için kendine doğru çeker. "Otur, bir içki iç! Seni buraya ne getirdi? Son zamanlarda Kruul öldürdün mü?"

Gülümserim ve kıza bana da bir içki getirmesi için el sallarım. Owan, diğer Zivonlular kadar Kruul'lardan nefret eder, ancak onun nefretinin nedeni daha çok kişisel nedenlerden kaynaklanır, çünkü Kruul'lar bize saldırıp gezegenimizi mahvettiğinde ticareti kesintiye uğramıştır.

Bazen biraz kaba olabiliyor ve bazen evrende yatmadığı tek bir kadın kalmış mı diye merak ediyorum, ama o iyi bir adam. Benim gözümde de yakışıklı biri, bu yüzden çeşitli kadınların isteyerek onunla birlikte olmasını kabul ettiği için onu suçlayamam.

"Kısa bir süre önce, Kruul'ları öldürdük ve kanlarıyla yeni bir orman suladık," diyorum ona, servis kıızı içkileri getirdikten sonra kadehimi onun kadehine tokuşturarak. "Gemimize saldırdılar, ama biz onları yendik. Zaman zaman bizi geri püskürtebilirler, ama bizi asla yok edemezler." Bir yudum alıp boğazımı temizliyorum. "Gemide yardım eden bir Terran kadın da vardı," diye itiraf ediyorum. "Bir güç hücrecini havaya uçurup birçoğunu ortadan kaldırdı."

Owan, açıkça etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bu kadın kim? Onunla tanışmak isterim!" Gülümsayarak bir yudum alır. "Kadınların biraz tehlikeli olmasını severim."

"Sen kadınları her şekilde seversin," diye karşılık veriyorum, gülerek. "Ayrıca, o kadın bizim komutanımızla evli."

"Eşleşmiş, ha?" Owan başını eğip düşünür. "Zivonlular ve başka bir tür arasında eş bağı kurulmuşsa, bu senin halkın için iyi haber."

"Doğru. Ama buraya eşler hakkında konuşmaya gelmedim." Kupadan bir yudum daha alıp tadını çıkarırım. Uzun zamandır

, zamanım olursa ikinci bir bardak içmeyi ciddi olarak düşünüyorum.

"Ah. Çok yazık. Eşleşme, hayattaki en büyük ilgi alanlarımdan biri," diyor Owan gülerek. "Ama ne aramaya geldin? Sanırım bir şeye ihtiyacın var ve buraya sadece eski dostunla *ekeet* içmek için gelmedin."

Başımı sallıyorum. "Haklısın. Bir şeye ihtiyacım var. İş yaptığın kişilerden, yalnız bir Zivonian gördüklerine dair bir şey duydun mu? Ya da Zivonian olabilecek, hatta kendini gizlemeye çalışan birini gördün mü?"

Owan bir an düşünür, ama sonra başını sallar. "Üzgünüm, Nyx, gerçekten. Öyle bir şey olsaydı sana söylerdim, biliyorsun. Ama böyle bir şey görmedim, duymadım. Aslında, bir süredir senin geminle ilgili de hiçbir şey duymadım. Hâlâ hayatta mısın diye merak ediyordum. Hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel. Ama bildiğim kadarıyla, gemindekiler hayatta kalan tek Zivonlular."

"*Sken*." Küfürü dişlerimi sıkarak söylerim, kalbim göğsümde çarparak içimi sertçe masaya bırakırım. "Yine lanet olası bir çıkmaz sokak," diye mırıldanırım, yarı sesli. "Bu pervasız yolculukta başardığım tek şey Cassidy'yi Broon'un gemisine bindirmek oldu."

Owan başını bana doğru çevirir, gözleri büyür. "Broon mu dedin?
Broon mu dedin?"

Ona dikkatlice bakarım. "Evet. Neden?" "Onunla bir anlaşma mı yaptın?"

"Gemimde saklanmış bir Terran kadını için geçiş hakkı karşılığında takas yaptım. Anladığım kadarıyla, oldukça kötü şeyler yaşamış ve eve dönmek istiyordu. Broon'a onu Terra'ya güvenli bir şekilde geri götürmesi için para ödedim."

Owan yüksek sesle ve şiddetle küfür etti. Sonra sert bir ifadeyle gözlerime baktı. "O adam alçak bir dolandırıcıdır. Anlaşmaları bozmasıyla ünlüdür ve ziyaret ettiği hemen hemen her gezegende zayıfları nasıl sömürdüğünü, paralarını çaldığını ve anlaşmalarda onları nasıl kandırdığını övünerek anlatır. Ona bir Terran kadını emanet ettiyseniz..." Koyu saçlı uzaylı başını sallar. "İlk durakta onu satacaktır."

Cassidy.

Ne yaptığımı fark edince kalbim acı bir şekilde göğsümde sızladı.

"Gitmeliyim," diyorum Owan'a aniden, içki için jetonu masaya atıp, neredeyse masayı devirmek üzereyken hızla kalkıyorum ve

ben sokağa koşarken arkamdan bakakalır.

Lütfen gemi henüz ayrılmasın.

Broon'un gemisinin demirlediği yere koşarken, onu görene kadar etrafıma çılgınca bakınırken bu dua kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Kapak yine açık ve yorgun görünen iki liman işçisi son malzeme sevkiyatını gemiye yüklüyor.

Tanrılara şükür. Hala burada.

İşçilerin itirazlarını görmezden gelerek onları itip geçiyorum, yükleme platformuna atlıyorum ve kontrol paneline yumruğumu vurarak platformun yükselmesini sağlıyorum.

Geminin içine girmeden önce, her zaman yanımda taşıdığım ikiz hançerleri çekiyorum. Platform neredeyse içeri girerken, köprüye atlıyorum ve kontrol odasına doğru ilerliyorum. Broon orada değil, ama onu aramak için başımı sağa sola çevirirken, tiz bir çığlık duyuyorum.

Cassidy. Onun olduğunu biliyorum. Beni uyandırdığı ve kabus gördüğünü fark ettiğim gece de aynı sesi duymuştum.

Topuklarımın üzerinde dönerek, geminin bir tarafında bulunan yolcu kabinlerine doğru koşuyorum. Birinin kapısı kapalı ve arkasında Cassidy'nin birine durması için bağırdığı sesi duyuyorum. Dışlerimi gıcırdatarak kapıyı hızla açıyorum ve kapı bir yana kayarken, kırmızı renk görüşümü kaplıyor. Cassidy odanın içinde, saman rengi saçları yüzüne dolanmış, elleri ve ayak bilekleri bağlı. Broon onun üzerinde dikilirken, yerden kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalışıyor.

B e n içeri daldığımda şoktan bir an donup kalıyor, kolları hala uzanmış halde
Terran

kadına uzanmaya çalışırken.

Bana dönüp baktığında yüzünde bir anlık korku belirir, ama bunu sinsî bir gülümsemeyle gizlemeye çalışır.

"Ah. Geri dönmüşsün," der, Cassidy'nin ondan uzaklaşmaya çalışırken çıkardığı inlemeleri görmezden gelerek. "Belki de kadına, bu kadar direnmeseydi onu zapt etmek zorunda kalmayacağımı açıklayabilirsin. Bu onun kendi güvenliği içindi, anlarsın ya."

"Bana yalan söyleme, seni pislik," diye homurdanırım. "Ne yapmayı planladığını biliyorum."

"Ee, ne olmuş?" Gözlerini kısarak bana bakar, Cassidy'ye bakma niyetinde olduğunu iddia etmekten açıkça vazgeçmiştir. "Mücevherlerini ve tohumlarını geri almaya mı geldin?"

"Kızı almaya geldim," diyorum ona alçak sesle. "Ama madem bahsettin, her şeyi geri alacağım. Çünkü bana yalan söyledin."

Broon'un gözleri önce büyür, sonra kısılır. "Cesedimi çiğnemedi olmaz," diye hırlar. "Anlaşmamızı bozamazsın."

"Sen çoktan geri adım attın, seni onursuz *kujiya*." Kılıçlarımı daha sıkı kavradım ve dövüş pozisyonu aldım. "Ama benim olanı senin cansız bedeninin üzerinden geri almamda ısrar ediyorsan, şartlarını kabul ediyorum."

Ona başka bir şey söyleme şansı vermeden, ileri atıldım. Broon onurlu bir savaşçı değil. İçgüdülerim, onunla bir savaşçı olarak savaşmamı söylüyor, gençliğimden beri öğrendiğim teknikleri kullanarak savaşmak, ama Broon Hak Gavar sokaklarında bir gangster gibi savaşıyor.

Halkım arasında bu savaş tarzına uyum sağlayamayan savaşçılar olabilir, ama ben uyum sağlayabilirim. Bana saldırıp kısa bir bıçak çekerek boğazıma saplamaya çalışırken, aynı anda dizimle hayalarımı vurmaya çalışıyor. Ben ise yumuşak bir hareketle yana kayarak onu Cassidy'den uzaklaştırıyor ve bıçağını engelliyorum. O da benim kadar iri ve güçlü, bu da dövüşü normalden daha zor hale getiriyor. Ama Broon'un hayatı boyunca dövüş eğitimi almadığı belli ve ona özgü bir zarafet eksikliği var.

beni iliklerime kadar.

Savaşmak ve avlanmak benim kanımda var. Broon kavgacı olabilir, ama ben yetenekliyim.

Onun her darbesini engellemeyi başardım, ta ki sonunda gardını düşürene kadar. O anda tüm gücümle ona saldırdım ve onu yere devirdim. Altımda kıvranıp tekmeliyordu, ama bıçaklı kolu sabitlenmişti. Serbest eliyle çeneme doğru savurdu, ben de vurulmamak için başımı geriye attım.

Bir an için onu bayılayıp Cassidy ile kaçmayı düşünüyorum. Ama o güçlü ve onu yerde tutmam zor. Dahası, benim Zivonian olduğumu biliyor ve herhangi bir Kruul ile karşılaşırsa bu bilgiyi aktarması muhtemel.

Ama en çok da, Cassidy bağlı ve korkmuş haldeyken ona eğildiği anı hatırlamak, onun hayatını sonlandırmak istememe neden oluyor. Ben gelmeseydim ona ne yapabileceğini düşünmek, içimde öfkeyi kaynatıyor, beni o kadar tamamen kaplıyor ki, sanki onun tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyorum.

Broon altımdan kurtulup bıçağıyla çılgınca saldırdığında, kendimi hiç tutmadım.

Eğitimimin bana rehberlik etmesine izin vererek, bıçağını kendi bıçağımla yakaladım, saldırısını yönünü değiştirip hançerimi çevirdim ve silahını yere düşürdüm. Neredeyse aynı anda, öne adım attım ve ikinci bıçağımı karnına sapladım.

Broon sarsılır ve geriye doğru sendeler. Sert bir şekilde yere düşer ve bana bakar, onu yenmeyi başardığım için neredeyse şok olmuş gibidir. Gözleri büyür, ağzından kan fışkırır ve kare çenesinden aşağı akar.

"Seni tanıdığımı biliyordum," diye mırıldanır, sesi kısık ve zor duyulur. "Fırsatım varken... seni öldürmeliydim."

"Ne?" Gömleğinin önünü tutup ona bakıyorum. "Seni bugüne kadar hiç görmedim. Ne saçmalıyorsun sen?"

"Müzayedede..."

Son sözleri yarım kalır, dudaklarından kanlı baloncuklarla birlikte tükürük damlar. Hangi müzayededen bahsettiğini ya da ne gördüğünü sormadan, Broon altımda yere yığılır. Başı yana düşer, gözlerinden yaşam ışığı söner.

Ölmüş ve ben onun ne demek istediğini anlamak için sahip olabileceğim tek şansı kaybetmişim.

Beni daha önce görmüş mü? Ne zaman? Nasıl?

Uzun zamandır Vekhor'a gitmedim ve kesinlikle kimseye açık artırmada satılmadım.

Cassidy boğazından küçük, korkmuş bir ses çıkarır ve dikkatim ona yönelir. Hemen Broon'un üstünden atlayıp onun yanına koşarım.

Yere uzanmış, kanlar içindeki cesedi ile beni sırayla bakarken gözleri korkuyla doluyor, ama korktuğu kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Broon'u öyle bir şekilde öldürdüğümü gördükten sonra benden korkması *normal olurdu*, ama yine de bana güvenip benimle gelmeyi kabul edeceğini umuyorum. Onu buradan çıkarmam lazım. Bu gemide yakalanırsak ne olacağını bilmiyorum, ama burada meşru müdafaa ile ilgili uygun yasalar olduğunu sanmıyorum, özellikle de ölen uzaylı değerli bir tüccarsa.

Kanlı bıçaklarımı silerken Cassidy geri çekilir.

"Şşş." Onu sakinleştirerek yanına çömelir, elimi bileğine koyarım. "Seni kurtaracağım, sonra da benim gemime döneceğiz. Sana asla zarar vermeyeceğim, tamam mı? Söz veriyorum. Kimse sana bir daha zarar vermeyecek."

Son sözler ağzımdan istemeden dökülür ve bunların ardındaki samimiyet beni şaşırtır.

Bu sözü nasıl tutacağım bilmiyorum.

Ama ruhumun derinliklerinde, bunu içtenlikle söylediğimi biliyorum.

KALBİM O KADAR hızlı ve sert ^{atıyor} ki, artık tek tek atışlarını ayırt edemiyorum. Her şey o kadar hızlı oldu ki, zihnim iki adım geride kaldı, hala Broon'un bana saldırmasına ramak kala Nyx'in onu acımasızca alt etmesini izlediğim anı sindirmeye çalışıyorum.

Broon beni ilk kez kabine itip yakaladığında, bir an için korkunç bir déjà vu hissi yaşadım.

Neden bunun farklı olacağını düşündün? kafamdaki alaycı küçük ses fısıldadı. *Neden kendine umut verdin?*

Başından beri kendimi Dünya'ya dönüş için takas etmek zorunda kalacağımı bekliyordum ve neden bu uzaylının farklı olacağına inanmama izin verdiğimi bilmiyorum. Ve sonra, Broon elbisemin önünü tutup kalın, kıllı eliyle göğsümü avuçladığında, aklıma geldi.

Nyx farklı.

Nyx bana tüm uzaylı erkeklerin tamamen şehvet düşkün hayvanlar olmadığını gösterdi ve dahası, benim için gemide yerimi çok değerli olduğu belli olan mallarla *ödedi*.

Broon'un bana bu şekilde dokunma hakkı yoktu ve ben buna daha fazla tahammül edemezdim.

Bu yüzden, Tarric'in sarayında geçirdiğim o ilk korkunç, aşağılayıcı günlerden sonra direnmenin bir anlamı olmadığını öğrendiğimde kaybettiğimi sandığım bir vahşetle karşılık verdim. Tabii ki işe yaramadı. Broon benden çok daha iri ve güçlüydü, beni çabucak alt etti, bağladı ve dudaklarını ısırmaya çalıştığımda beni yere itti.

Tüm umutların yitirildiğini, korktuğum gibi beni yine köle yapacağını düşündüm —onun ya da başka birinin— ama o anda Nyx aniden odaya daldı.

Büyük Zivonian savaşçısı üzerime biraz eğildi, elleri ayak bileklerimi bağlayan iplere uzandı. "Kıpırdama. Seni olabildiğince çabuk kurtaracağım."

"T-tamam." Zar zor konuşarak başımı salladım.

Broon'un ihanetini nasıl öğrendiğini bilmiyorum, ama bu konuda hala çok öfkeli olduğu açık. Ellerini iplerin düğümlerini çözerken biraz titriyor, sanki duyguları o kadar yoğun ki, kelimenin tam anlamıyla dışarı çıkmaya çalışıyorlar.

Buna şaşırmadım. Broon, Nyx'e pahalıya mal olan bir anlaşmayı bozdu.

"Broon mücevherleri ve tohumları geminin diğer tarafında bir yere sakladı,"
"Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ama bulmana yardım edebilirim..."

"Umurumda değil," diyor Nyx sertçe.

Kaşlarım çatılır, kafam karışır. "Ama sen..."

—
"Ne dediğimi biliyorum." İki tonlu yeşil gözleri benimkilere doğru parladı ve başını sallar. "Ama önemi yok. Broon'a takas ettiğim eşyaları gemide aramak için zaman yok. Keşfedilmeden önce seni buradan çıkarmam lazım. Ben geldiğimde birkaç liman işçisi gemiye bir şeyler yüklüyordu. Muhtemelen kavga seslerini duyunca kaçmışlardır, ama içlerinden biri yetkililere bir şey bildirmiş olabilir."

Şok içinde ona bakarken, ayak bileklerimdeki bağları çözmeyi bitirir ve hızla bileklerime geçer. Parmakları düğümleri sertçe çeker ve hala zihnimi bulanıklaştıran adrenalın sisinin içinden, bunu bıçağıyla yapabileceği aklıma gelir — ama yapmaz, çünkü beni korkutmak istemiyor.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Nyx bana bakar ve düğümler sonunda çözülünce bileklerimden ipleri çeker.

"Cassidy, çok üzgünüm," diye mırıldanır.

Sesi duygudan boğuk çıkıyor ve onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini anlıyorum. Broon'un yalanlarına inandığı için kendine duyduğu öfke, bizi dolandırdığı için Broon'a duyduğu öfke ve başka bir şey daha... Midemi roller coaster'da gibi sarsan ve dalgalandıran bir şey.

*Neden bana olanlara bu kadar önem veriyor? Ben onun için bir hiçim.
Değil mi?*

Bu düşünce zihnimde hızla dolanıp dururken, Nyx bana uzanır, beni ayağa kaldırır ve kollarına alır, sonra büyük eliyle saçlarımı okşar.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor. "Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Sözleri kulağıma çok yakın fısıldıyor, nefesi kulağımın kabuğuna sıcak bir şekilde değıyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor, tüylerim diken diken oluyor.

Ona sarılmamam gerekirdi, ama sarılırım. Kollarımı boynuna dolayarak, beni tutmasına izin veririm, vücudumu onun vücuduna, göğsüne yaslarım.

"Buradaki kimsenin sözüne güvenmemeliydim," diye mırıldanır, eli hala rahatlatıcı, sahiplenici bir hareketle saçlarımı okşuyor. "Evrende onurlu insanlar var, hırsızlar ve kaçakçılar arasında bile, ve verdiğim ödeme seni güvende tutmaya yetecek kadar yeterli olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım."

Geri çekilip aşağıya bakarak gözlerime bakıyor. Gözlerim şimdi yaşlı, tutmaya çalıştığım gözyaşlarıyla sıcak ve umarım fark etmez. Onun önünde ağlamak istemiyorum. Zayıf görünmek istemiyorum ve korkarım ki o beni zaten öyle görüyor.

Belki onun hakkımdaki düşüncesini umursamamalıyım, ama umursuyorum. Onun beni güçlü, yetenekli ve her zaman kurtarılmaya ihtiyaç duymayan biri olarak görmesini istiyorum.

"Önce kardeşimi bulmam gerek," diyor Nyx ağır bir sesle, gözlerimi kendi gözleriyle tutarak. "Ona bir şey olmadan önce bulmalıyım. Ama Akos bulunup *Oasis'e* geri götürüldüğünde, seni şahsen Dünya'ya geri götüreceğim Cassidy. Evine dönmeni sağlayacağım. Ve bu sefer, bu yolculuğu başka kimseye emanet etmeyeceğim. Sadece ben."

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor, oda etrafımızda dönüyor gibi görünüyor. Yüzündeki ifadeden bunun ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Yeşil gözleri ciddi, benimkilere sabitlenmiş. Gözlerinin derinliklerine bakarken nabzım hızlanıyor, orada sadece gerçeğı görüyorum.

Eğer evrende gerçekten onurlu bir uzaylı varsa, o da Nyx'tir. O kaçakçıya güvenmemeliydim, ama bu, beni eve götüreceğine söz veren, şu anda beni tutan uzaylı hakkındaki içgüdülerimi bir kenara atmam gerektiğı anlamına gelmez.

Ona inanıyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum, bir kez başımı sallayarak. "Kardeşini bulup eve götürene kadar seninle kalacağım. Sonra beni eve götürebilirsin."

Nyx gülümser, yüzündeki sert çizgiler biraz yumuşar.

"Güzel. Hızlıca gemime dönüp, kimse bizi görmeden, Broon'u bulmadan ve her şeyi anlamadan bu gezegenden ayrılmalısınız," diyor bana. "Gidelim. Çabuk."

Beni Broon'un gemisinden çıkarır, gemiden inerken vücudunu koruyucu bir şekilde benim önümde tutar. Sonra ikimiz koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşırız ve Nyx'in küçük gemisine geri döneriz.

Gemiye bindikten sonra, Broon'un kaçakçı gemisinden ayrıldığımızdan beri tuttuğum nefesimi bıraktım. Nyx bana döndü ve gerçekten iyi olduğumdan emin olmak istercesine yüzümü inceledi. İyiyim — en azından Broon ile yaşadığım kavgadan dolayı görünürde bir yaralanmam yok — ve o da şimdilik tatmin olmuş gibi kısa bir baş sallama yaptı.

"İstersen kabine gidip temizlenebilirsin," diyor sert bir sesle. "Eminim o *kujiya'nın* dokunuşunun izlerini silmek için can atıyorsundur. Ben kontrol güvertesine gidip Vekhor'dan ayrılmamızı sağlayacağım."

Onun anlayışlı tavrından şaşırmış ve duygulanmış olarak başımı sallıyorum. Güçlü bir uzaylı savaşçının şu anda hissettiklerimi anlayacağını hiç beklemiyordum, ama belli ki anlıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Elbette."

İkimiz de bir saniye daha oyalanıyoruz, sanki bir tür durağanlık içinde donmuş gibi birbirimize bakıyoruz. Sonra Nyx omuzlarını düzelterek komuta kontrol güvertesine doğru yöneliyor.

Geminin çalışıp kalkıştığını hissetmek midemi bulandırıyor, ama Nyx bizi gezegenden uzaklaştırırken aceleyle kabine geri dönüp elbisesini çıkarıp duşa giriyorum. Sıcak su iyi geliyor ve Broon'un ellerinin üzerimde bıraktığı izleri silmek için cildim pembeye dönüp karıncalanana kadar kendimi ovuyorum. İlk kez değil, temiz bir şey giyebilmeyi diliyorum. Ama sadece kırmızı elbise var ve kuruduktan sonra pişmanlıkla onu tekrar giyiyorum.

Nyx'in uyku kabininde olduğunu duyuyorum ve banyo kapısını açıyorum ki o da gelip temizlenebilsin.

Kapı açıldığında bana doğru bakıyor ve ben de soru dolu bir ifadeyle kaşlarımı hafifçe kaldırıyorum. "Sorunsuz kaçabildik mi? Kimse bizi takip etmedi mi?"

"Gördüğüm kadarıyla kimse yok," diye beni temin ediyor. "Artık güvendesiniz." "Bu iyi." Yutkunuyorum. "Tekrar teşekkür ederim... benim için geri döndüğün için

. Tohumları ve mücevherleri geri getiremediğin için üzgünüm. Onlara ihtiyacın olacağını biliyorum."

"Önemli değil." Küçük banyoya doğru büyük adımlarla yürüdü ve ben de lavabonun yanında ona yer açmak için geri çekildim. "Bazı

ihtiyacımız olursa malzeme almak için kullanabileceğim jetonlarım var. Ve seni Broon'dan kurtardım, önemli olan da bu."

Elindeki kanı temizlerken bana bakmıyor, belli ki derin düşüncelere dalmış. Uzun bir sessizlikten sonra, duvara yaslanıp onu izlemeye devam ediyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum sonunda.

Nyx duraksıyor, kaşları sıkıca çatılmış. "Ölmeden önce Broon bana garip bir şey söyledi."

Dudaklarımı büzüyorum, uzaylı kaçakçısının ölmeden önce Nyx'e boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandığını hatırlıyorum. Çok uzaktaydım, söylediklerini duyamadım. "Ne dedi?"

Nyx bir bez uzanıp ellerini kuruladı, sonra kabinin ana odasına doğru başını salladı. Beni yatağa oturttu, kendisi ise biraz uzaktaki bir sandalyeye oturdu. Bana alan açtığını, beni sıkıştırmamaya ve gergin hissetmeme neden olacak bir şey yapmamaya dikkat ettiğini fark ettim. Bu, göğsümü yeniden duygularla doldurdu, ama ben bunu bir kenara itip, güçlü savaşçının bana anlattıklarına odaklandım.

"Broon beni tanıdı gibi görünüyordu," diyor, konuşmamızı kaldığımız yerden devam ettirerek ve önceki soruma cevap veriyor. "Beni müzayedede gördüğünde satın alması gerektiğini söyledi. Ama bu hiç mantıklı değil. Benim açıkça hiç müzayedede satılmadığım ortada, ne Vekhor'da ne de başka bir yerde. Belki farkında olmadan bir gezegende yollarımız kesişmiş olabilir, ama beni şaşırtan ikinci kısmı. Beni satışta gördüğünü düşünmesi hiç mantıklı değil."

Nyx aniden konuşmayı keser, yüzünde bir şey fark etmiş gibi bir ifade belirir.

"*Sken*," diye fısıldadı. Bu kelimenin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama açıkça bir tür küfür olduğu belli.

"Ne?" Öne eğildim, nabzım aniden hızlandı. "Nyx, bu ne?"

Geniş omuzlu uzaylı bana bakar, gözleri büyür. "O Akos hakkında konuşuyorduk. Kardeşim hakkında." Duraksıyor, parmaklarını dizlerine vuruyor. "Evet. Öyle olabilir. Birbirimize çok benziyoruz, o kadar ki daha önce birbirimizle karıştırıldık. Broon, *Akos'u* bir yerde açık artırmada görmüş olabilir. Ve tanıştıktan sonra, onun *ben* olduğumu düşündü. Beni daha önce gördüğünü sandı."

Nyx duraksadı ve yüzü yine bulutlandı.

"Ama Broon öldü," diye ekledi, sesi gergin. "Onun neyi, nerede gördüğünü öğrenmemin imkânı yok, çünkü onu öldürdüm. Sonunda bir ipucu bulmuştum, ama o öldü."

Yüzündeki ifade o kadar umutsuz ki, ona yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi diliyorum. Yüzündeki o ifadeyi silmek, onun bana yardım etmeye çalıştığı gibi ona yardım etmek için her şeyi yapardım. Sonra birden bir şey fark ettim ve midem düğüm düğüm oldu.

Akos'un nerede olduğunu bulmanın bir yolunu biliyor olabilirim — Nyx'in kardeşinin gerçekten yakalanıp köle olarak satılmış olması durumunda, onun arayışına yardımcı olmanın bir yolunu. Bana çok yardım etmeye çalışan, kimse yardım etmek istemediğinde beni savunan bu adama yardım etmenin bir yolu olabilir.

Ama bu, kaçtığım yere geri dönmek anlamına geliyordu.

Hala kabuslar gördüğüm yere.

Nyx

Akos'u bulmanın artık imkânsız olduğunu söylediğimde Cassidy'nin yüzünde bir değişiklik oldu ve aynı hızla yüzünde korku belirdi, gözleri doldu.

"Ne oldu?" diye mümkün olduğunca nazıkçe soruyorum, öne doğru eğilerek. "Ne düşünüyorsun?"

Bir an duraksıyor, dudaklarını sıkıca kapatıp elbisesi üzerinde ellerini sinirli bir hareketle ovuşturuyor. "Daha önce sana beni haremine katmak için satın alan uzaylıdan bahsetmiştim," diyor, sesi alçak. "Tarric. Sarayı Corvia adlı bir gezegende."

"Duydum." Merakla başımı ona doğru eğiyorum. "Bunun bununla ne ilgisi var?"

"Tarric çok güçlüdür," diyor Cassidy, hala bana bakmadan. Parmakları eteğini sıkıca kavıyor, kırmızı ipeği avuçlarında buruşturuyor. "İşi, özellikle köle ticareti olmak üzere, her türlü değerli malın alım satımını aracılık etmek. Evrendeki en değerli mallardan biri, görünüşe göre, bilinçli varlıklar."

Konuşurken çenesi sıkılır ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayabilirim. Ona durmasını söylemek isterim, ama derin bir nefes alıp devam ederken merakım galip gelir.

"Kardeşin köle olarak satılmışsa," dikkatlice devam ediyor, "Tarric'in bununla ilgili bazı kayıtları olabilir. Birçok farklı iş anlaşmasında parmağı var ve evrenin her yerinden alıcıları ve satıcıları birbirine bağlıyor. Bunu ilk elden gördüm, beni ve diğer cariyeleri iş gezilerine götürdüğünde, servetini göstermek için ya da sadece..."

Boğazını temizleyerek, cümlesini bitirmeden sözünü keser, sanki o anıyı yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi. Onu suçlamıyorum. Tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama tahminlerimin hepsi benim de düşünmek istemediğim şeyler içeriyor.

"Her neyse," diye devam etti Cassidy, "dönemsel olarak sarayında büyük bir etkinlik düzenliyor, devasa bir ziyafet ve toplantı, burada ev sahibi olarak el sıkışarak anlaşmalar yapıyor. Bu etkinlikleri sık sık düzenliyor, böylece diğerleri

anlaşmalar yapabilir ve ticaret ortaklıkları kurabilir — elbette her zaman kendisine bir şekilde fayda sağlayacak şekilde, mal veya kâr payı şeklinde.

Derin bir nefes alır ve bana bakar, yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluşur.

"Yakında böyle bir şey olacak. Ben kaçmadan hemen önce bunu planlıyordum. Corvia'ya gidip o etkinliğe sızabilirsek, orada Zivonianlı birini satın alan veya satan biri olup olmadığını öğrenebiliriz, ya da kayıtlarının tutulduğu odaya gizlice girip, satışla ilgili herhangi bir kayıt veya kardeşinin nereye gittiğine dair bir ipucu bulabiliriz."

Son cümleyi uzun bir nefesle söyledi ve ellerini eteğine sıkıca tutturmasına rağmen titrediğini görebiliyordum. Yüzü solgundu ve saraya geri dönme düşüncesiyle yüzünde belirgin bir korku ve tiksinti görebiliyordum.

"Orada köleydin, değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Sarayı, kayıtları bulma şansımız olacak kadar iyi tanıyor musun? Eminim oldukça küçük bir alanda tutuluyordun. Ve Tarric seni tanır..."

"Bir şekilde kılık değiştirebiliriz." Cassidy başını sallayarak sözümü kesiyor. "Geri kalanına gelince..."

Dudaklarını sıkıca kapatır, yanaklarında iki leke belirir. Yüzündeki acı dolu ifade, hiç sormamış olmayı dilememe neden olur, ama bu planı düşünmeye başlayacaksam, nasıl işe yarayabileceğini bilmem gerekir.

"Tarric'in en sevdiği kişilerden biriydim," diyor bir süre sonra. "Bana oldukça fazla özgürlük tanıyordu, ama bazen bunun, yanlışlıkla gitmemem gereken bir yere gittiğimde, bir hata yaptığımda veya onu bir şekilde kızdırdığımda beni cezalandırmak için bir bahane olduğunu düşünüyorum. Özellikle en sevdiği kişileri cezalandırmaktan hoşlanıyordu ve bu konuda çok yaratıcı olabiliyordu. Çok değerli olduğumuz için hiçbir şekilde kalıcı olarak işaretlenmedik. Bu yüzden... yaratıcılık."

Çenem o kadar sıkı kapanıyor ki dişlerim ağrıyor ve parmaklarım sanki silahlarımı kavramak için can atıyormuş gibi hafifçe titriyor. Eğer bu Tarric şu anda karşımda olsaydı, onu paramparça ederdim ve bu ölümden dolayı hiç suçluluk duymazdım.

"Ve çok büyük bir iştahı vardı," diye mırıldanıyor Cassidy. "Sık sık en tuhaf zamanlarda, en garip yerlerde zevk arardı. Bazen çalışırken

çalışırken, beni ve diğerk kızları bulunduğu odaya getirip... ona gösteri yapmamızı, hatta sadece poz vermemizi isterdi. Biz onun eğlencesi için orada bulunan canlı dekorasyonlardık. Ve eğer önemli müşterileri ya da anlaşma yapmak istediğı biri varsa, bize onlar için gösteri yapmamızı söylerdi ve bazen de onların..." Yine boğazını temizler, ama sesi hala boğuktur. "Katılmalarını sağlardı," der sonunda, sesi gergin.

"Cassidy, ben..."

"O sarayın her santimini biliyorum." Onu durdurma girişimimi görmezden gelerek devam etti. "Ya da en azından çoğunu. Dosyaların saklandığı odalarda bulundum. Çok farklı odalarda bulundum. Orada dolaşmayı yeterince iyi biliyorum, bu da sana yardım edebileceğim anlamına geliyor, Nyx. Görevinde sana yardım edebilirim."

Son sözleri söylerken sesi sessizdir ve ben uzun bir süre yüzünü incelerim. Bu çok cazip. Kardeşimin nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu, hemen harekete geçmek istememe neden oluyor.

Ama Cassidy'nin yüzüne baktığımda, her yerinde korku görüyorum.

Akos'u ne kadar bulmak istesem de, onu bu duruma sokma düşüncesine dayanamıyorum. Vücudunun her bir çizgisinde gerginliği görebiliyorum. O kadar gergin ki, tüm vücudu kaçmaya hazır, elleri elbisesine tutunmuş, yüzü korkuyla gergin. Geri dönme, o saraya tekrar girme ve Tarric'i görme düşüncesinden çok korkuyor ve onu suçlamıyorum.

Orada başına gelenlerin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama yeterince biliyorum. Onun bu tür bir travmayı yeniden yaşamasına ya da bu tür bir tehlikeye girmesine neden olmaktan sorumlu olamam. Onun önerdiği gibi onu kılık değiştirebiliriz, ama Tarric'in bunu fark etmeyeceğinin garantisi yok.

Ve eğer anlarsa, cariyesini geri isteyecektir. Onu kolayca bırakmayacaktır ve o da şu anda olduğundan daha büyük bir tehlikeye girecektir.

Kimsenin ona bir daha zarar vermeyeceğine söz verdim. Onu, korkunç bir şekilde istismara uğradığı yere geri dönüp acı çekmesine neden olamam.

"Senden bunu isteyemem," diyorum sessizce. "Kardeşimi bulmak için bile. Başka bir yol bulmamız gerekecek."

"Başka bir yol bilmediğini söyledin," diye ısrar ediyor Cassidy. "Broon öldüğü için..."

"Hayır." Kafamı şiddetle sallıyorum. "Kardeşimin nereye gitmiş olabileceğini veya onu kim satın almış olabileceğini öğrenmenin başka bir yolu olmalı."

onu satın almış olabileceğini bulmanın başka bir yolu olmalı. Olmalı. Şimdi bir ipucum var, onun köle olarak satılmış olabileceğini biliyorum, bu yüzden bunu takip etmek için başka bir yol bulacağım. Seni buna maruz bırakmayacağım, Cassidy."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakışlarını ellerine indiriyor. "Yardım etmek istiyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

Olduğum yerde kalmalıyım, ama bir şey beni ayağa kaldırıyor, odayı geçmemi istiyor. Onun önüne geldiğimde, eğilip yüzüne nazıkçe dokunuyorum, çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Sen yardım *edebilirsin*, Cassidy. Güven bana, alabileceğim tüm yardımı kabul edeceğim. Başka bir yol olmalı."

Bunu söylerken bile, kendim de ikna olmuş değilim. Ama kardeşimi bulma çabamda tüm umutların yitirildiğine inanmaya kendimi ikna edemiyorum.

Bunu yapamam.

Cassidy

SONRAKİ BIRAZ GÜNLERDE, Nyx aramasına ciddi bir şekilde devam eder. Akos bulunana kadar Dünya'ya dönüşüm ertelendiği için, tüm dikkatini kardeşini bulmaya ya da Broon'un ölmeden önce söylediği sözlerden yola çıkarak herhangi bir ipucu bulmaya verir.

Uzaya daha da derinlere doğru ilerleriz, geçen gemilerin (Kruul ya da başka gemiler) varlığımızı fark etmemesi için gizleme cihazını çalıştırırız ve Nyx, müzayedede görülen ya da köle olarak satılan bir Zivonian hakkında bilgi sahibi olabilecek herkese ulaşmaya çalışır.

Ama Nyx'in nereye gideceğini veya tanıdığı birkaç dürüst kaçakçı ve tüccarın dışında kime ulaşacağını bilmediğini anlayabiliyorum, her ne kadar umutlu ve olumlu davranmaya çalışsa da. Yaptığımız şeyin samanlıkta iğne aramak gibi olduğunu ve işe yaramasının pek olası olmadığını bilecek kadar akıllıyım.

Bu beni sinirlendiriyor, ama Corvia'ya geri dönme teklifinden bir kereden fazla bahsetmiyorum. Konuyu tekrar açmaya çalıştığımda, onu ikna etmeye başlamadan önce Nyx'in kapandığını görebiliyorum. Omuzları geriliyor ve bana başka bir kaçakçıyla iletişime geçmesi gerektiğini söyleyip beni kontrol odasından çıkarıyor.

Keşke onun fikrini değiştirebilecek bir yol bulabilsem, çünkü bana göre bu şekilde olmak zorunda değil. Evrendeki en önemli araçlara erişebiliriz. Tarric'in ağ oluşturma etkinliği yaklaşıyor ve eğer bir şekilde kılık değiştirip sarayına gizlice girebilirsek, Nyx'in ihtiyaç duyduğu bilgileri bulabiliriz.

Ama Nyx fikrini değiştirmeyecek. Bu konuyu konuşmaya çalıştığımda beni dinlemiyor bile. Bu aksilik onu ne kadar üzdüğünü, Akos'u bulmayı ne kadar çok istediğini ve her çıkmaza girdiğinde ne kadar sinirlendiğini görebiliyorum. Birlikte yemek yediğimizde, ortak salona geldiğinde ve ben oradayken onu her gördüğümde bu çok açık, ama bana karşı yine açık davranmıyor.

Bir gece, ortak salonda yan yana sessizce akşam yemeğimizi yerken, ona baktığımda çenesini o kadar sıkmış ki boynundaki damarlar belirginleşmiş, gözleri tabağına sabitlenmiş, duygularını bastırmaya çalışıyor ve onları kontrol altında tutmak için mücadele ediyor gibi görünüyor.

boynundaki damarları belirginleşmişti. Gözleri tabağına sabitlenmiş, duygularını bastırmaya çalışıyor, onları kontrol altında tutmak için mücadele ediyor gibiydi.

Onu yalnız bırakmalıyım. Ama kendime engel olamıyorum.

Bana karşı nazikti, beni Broon'dan kurtardı ve ben de onun acılarını bir şekilde dindirmek istiyorum.

O sert, acı dolu bir sessizlik içinde otururken, uzanıp elimi nazikçe eline koydum. Biraz irkildi, şaşırdı, ama elini çekmedi.

"Bunun acı verdiğini biliyorum," diye mırıldandım, başımı biraz eğerek onun bakışlarını yakalamaya çalıştım. "Ama Akos'un yakalanıp köle yapıldığını bilmek, ya da en azından bildiğini sanmak ne kadar korkunç olsa da, bu en azından onun hayatta olduğu anlamına geliyor. Ya da... hayatta olduğu anlamına geliyordu. Her halükarda, gezegeninize yapılan saldırıdan sağ kurtuldu. Broon onu gördüğü yerde, o zaman hayattaydı. Kruul saldırısından kurtuldu. Bu da umut var demektir."

Nyx başını sallar, ama yüzü hala gergindir, çenesi hala sıkıdır. Vücudunun her bir gergin çizgisinde duygularını görebiliyorum ve onu nasıl rahatlatabileceğimi düşünmeye çalışırken başparmağımla elinin arkasını okşuyorum.

"Bana Akos'tan bahset," diyorum bir süre sonra. "Onun hakkında, nasıl biri olduğunu duymak istiyorum. Eğer istersen," diye ekliyorum hemen. "Belki onun hakkında konuşmak yardımcı olur."

Nyx uzun bir süre sessiz kalır ve ilk başta belki de hiçbir şey söylemeyecek, paylaşmak istemiyor diye düşünürüm. Ama sonunda koltuğuna yaslanır ve yarısı yenmiş tabağını kenara iter.

"İki erkek kardeşim var," diyor yavaşça. "Akos ve Rok. Büyürken çok yakındık. Anne babamız biz küçükken öldü, bu yüzden birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Bir nevi komünal bir şekilde büyüdük. Annemizin kız kardeşi bizi evine aldı, ama onun da başka çocukları vardı, bu yüzden köydeki herkes, o bunalduğunda bize bakmaya yardım etti. Bu, birbirimize çok fazla güvendiğimiz ve bu sayede aramızdaki bağın çok güçlü olduğu anlamına geliyordu. İnsanlar gelip gidiyordu, ama en azından birbirimize her zaman sahip olacağımızı hissediyorduk. Kimse bunu bizden alamazdı."

Derin bir nefes aldı, gözleri uzaklara dalmış, sanki geçmişe bakıyormuş gibi.

"Yine de birçok yönden farklıydık. Akos en büyüğümüzdü, güçlü ve sessizdi, bizim koruyucumuzdu. Bazen onu çılgına çevirirdik, çünkü Rok ve ben başımızı belaya sokardık — şakalar yapar, yaramazlık yapar, gizlice dışarı çıkardık — ve bizi bu durumdan kurtaran her zaman Akos olurdu. O

iyi bir barışçıydı. İnsanları sakinleştirmekte, anlaşmazlıkları çözmekte, başkalarının kavga etmesini engellemekte iyiydi. Güçlü bir savaşçıydı, ama barışı ideal, savaşmayı ise son çare olarak görüyordu."

Nyx bana bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Rok ve ben büyüdükçe biz de bunu anladık, ama küçükken tek istediğimiz kavga etmektir. Diğer çocuklar, birbirimiz, ormanda dolaşan vahşi hayvanlar, fark etmezdi. Ne olursa olsun kavga etmek istiyorduk. O yaşta bizim için ciddi bir şey değildi."

"Küçük çocuklar için hiçbir şey ciddi değildir," diyorum, ona gülümseyerek. "İnsanlar da gençken böyledir. Sürekli başını belaya sokar, aptalca kararlar alır, sebepsiz yere kavga eder. Aslında, sonuncusu yetişkinliğe kadar devam eder, bence."

"Birçok türde," diye Nyx de aynı fikirde olduğunu belirtir, ağzını bükerek. "Her neyse, Rok ve benim için baba ve ağabey rolünü üstlenen aslında Akos'tu. Bize avlanmayı öğretti: öncesindeki ritüelleri, avımızı bulmak için ormanla uyum içinde hareket etmeyi, spor için değil pratiklik için avlanmayı ve hangi hayvanlardan en fazla fayda sağlayabileceğimizi."

Konuşurken ona doğru eğildiğimi fark ettim, hikayesine o kadar derinlemesine çekildim ki, neredeyse onun gezegenindeki toprağın zenginliğini ve bitki örtüsünün tatlı kokusunu alabiliyordum. Artık Nyx'e utanmadan bakıyordum ve o da hiç umursamıyor gibiydi, konuşmaya devam ederken bakışları benimkilerle buluştu.

"Ona göre, yaşadığımız dünyanın bir parçası olmayı, onunla uyum içinde ve çatışma içinde olmamayı öğretmek önemliydi," diyor. "Bu, kültürümüzün temel bir parçası, ama bazıları bu dersleri diğerlerinden daha iyi özümseyiyor. Akos, bizim anladığımızdan emin olmak istiyordu. O, ormanda olmaktan başka hiçbir şeyi sevmezdi. Bazen çok huzursuz olabiliyordu. Kruul ile savaştan önce bile onun hiç sakinleştiğini görmedim. Bana ve Rok'a karşı sorumluluğu olmasaydı, Zivon'u bir süreliğine terk edip seyahate çıkmış olabilirdi. Ama anne babamız öldükten sonra bize karşı sorumluluğunu çok ciddiye aldı."

"Harika bir ağabeymiş gibi görünüyor." Elim hala Nyx'in elinin üzerinde ve parmak uçlarımla onun sıcak, bronzlaşmış tenini nazikçe okşuyorum.

"Öyleydi. Bazen en çok özlediğim şeyin bu olduğunu düşünüyorum." Nyx iç çekiyor, gözleri elimle dokunduğum yere sabitlenmiş. "Üçümüz birlikte ormanda dolaşıp avlanırdık. Tüm bunlar olmadan önce, özgür hissettiğimiz zamanlarda."

Konuşurken yüz hatları yumuşar, kardeşine olan sevgisiyle dönüşür. Bu manzara göğsüme bir yumruk gibi çarpar, onu izlerken kalbim duygularla dolup taşar. Cildi yumuşak, soluk yeşile döner, renk tüm vücuduna yayılır ve onu ormanın içinde, güçlü vücudu sarmaşıkların renginde, gözleri yaprakların renginde, çevresine uyum sağlarken hayal edebilirim.

Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimi acıtıyor, damarlarımdan duygular akarken elini sıkıyorum. Kardeşinin onun için ne kadar önemli olduğunu, Akos'u kaybetmenin onu ne kadar parçaladığını görebiliyorum. Acı yüz hatlarında açıkça okunuyor, yüzündeki özlem benim çok iyi bildiğim özlemle aynı: eve gitme arzum.

Artık dayanamıyorum, diye düşünüyorum. Onun bunu yaşamasına izin veremem. Yardım edebileceğim halde.

Nyx bana çok yardım etti ve günlerdir onun bir çıkmaza girip bir çıkmaza girdiğini, hayal kırıklığı ve umutsuzluğun onu parça parça ettiğini izliyorum.

En çok istediğin şeye sahip olabileceğin umudunu yavaş yavaş kaybetmenin, bir şeyi o kadar çok istemenin fiziksel bir acı gibi hissettirmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tarric'in haremine girdiğimden ve durumumun gerçekliği beni vurduğundan beri böyle hissediyorum. Uzun zamandır tek istediğim eve dönmek ve Nyx'in kardeşi için de aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim.

Buna *ihtiyacı var*. Ailesinin mümkün olduğunca yeniden bir araya gelmesine ihtiyacı var.

Nyx'in yumuşak, hüzünlü yüzüne bakarken ilk kez, eve gitmekten daha çok istediğim bir şey olduğunu fark ettim. Şu an için bundan daha önemli bir şey var.

Nyx'e yardım etmek istiyorum.

Onun yakışıklı yüzünün her çizgisinde gördüğüm acıyı silmek ve yerine neşe koymak istiyorum.

Ona bir şey vermek istiyorum ve bu sefer hayır cevabını kabul etmeyeceğim.

"Nyx." Adını fısıldıyorum, sonra daha yüksek sesle, kararlı bir sesle tekrar ediyorum. Bana bakıyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu yapmalıyız. Tarric'in sarayına gitmeliyiz. Söylediğim gibi sana yardım edeceğim. Tarric'in orada olduğumu hiç fark etmeden içeri girmenin bir yolunu bulacağız. İkimiz de zeki ve becerikliyiz. Bir yolunu bulabiliriz. Ama bu, Akos'u bulmak için tek şansın olabilir."

Nyx'in tüm tavırları bir anda değişir. Sertleşir, elini benim elimden çeker ve yüzü anında sertleşir.

"Hayır!" diye bağırır. "Bu çok tehlikeli, Cassidy. Bunu zaten konuştuk. Yapmayacağım."

"Başka seçeneğin yok!" diye bağırırım, içimde öfke birikir. "Kardeşini bulmak istiyorsun. Biliyorum! Öyleyse neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Bu senin görevin değil." Nyx'in çenesi sertleşir. "Bu seni ilgilendirmez ve senin sorunun da değil! Şu anda bu gemide değil, Dünya'ya dönüyor olman gerekirdi."

"Vekhor'daki en kötü kaçakçıyı seçmemiş olsaydın, belki de öyle olurdu!" diye bağırırım, ama hemen pişman olurum.

İri yarı uzaylı savaşçı, sanki ona tokat atmışım gibi geri çekilir ve yüzünde suçluluk ifadesi belirir. Dudaklarımı ısırırım, bana olanlar için kendini suçlamasından nefret ediyorum.

"Nyx, buna kızgın değilim. Bilemezdin."

"Bilmeliydin," diye mırıldanır, yüzünde sert bir ifadeyle. "Tecavüze uğrayabilirdin, yaralanabilirdin, ya da daha kötüsü olabilirdi." Omuzlarını dikleştirir, her zamankinden daha inatçı görünür ve sertçe başını sallar. "Seni Corvia'ya götürmeyeceğim ve bunun tekrar olma riskini almayacağım."

"Bu bana zaten oldu," diyorum, sesim duygudan çatallanıyor. "Sayamayacağım kadar çok kez! Tarric'in beni kaç kez, arkadaşlarının kaç kez taciz ettiğini sayamadım bile. En azından bu sefer, başıma bir şey gelirse, bunun iyi bir nedeni olacak!"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Nyx'in cildi renk değiştiriyor, daha önce hiç görmediğim kadar koyu bir yeşile dönüşüyor. "Bu hala benim gemim ve bu görevin sorumlusu benim." Sandalyesini geri itip ayağa kalkıyor. "Sen bu işin bir parçası değilsin!"

Çenesini sıkarak bana bakar, yanak kasları seğirir. Omuzları kalkar, gözleri öfkeyle parlak yeşil renkte ışıldar, ama heyecanına rağmen beni korkutmaz.

Muhtemelen korkmam gerekir. O devasa bir adam, boyu iki metreden fazla ve benim iki katım. Ama onun bana kızgın olmadığını biliyorum. Kendisine kızgın, Akos'u kaybettiği için, onu daha önce aramadığı için, Vekhor'da yanlış kişiye güvendiği için, şimdiye kadar Akos'un izini bulamadığı için.

Bunu anlamak için psikolog olmama gerek yok. Her şey yüzünden okunuyor. Bu yüzden, topuklarını dönüp odadan çıkarken, onu takip ediyorum

bu sefer geri adım atmamaya kararlıyım.

Onu kontrol odasına kadar takip ediyorum, orada öne eğiliyor, elleriyle kenarını o kadar sıkı tutuyor ki, lanet şeyi gerçekten kırabileceğinden endişeleniyorum. Cildi hala o koyu, koyu yeşil renkte ve gömleğinin altında sırt kaslarının gerildiğini görebiliyorum, vücudunun her bir çizgisi duyguyla gergin.

Kolay olan şey pes etmek, kulübeye geri dönmek olurdu. Onun peşinde koşabileceği tüm yollar tükenene kadar ondan kaçmak, sonra da beni Dünya'ya geri götürmesine izin vermek ve yollarımızı ayırmak. O haklı. Bu benim görevim değil. Benim sorunum değil.

Ama o bana eve dönüş yolu bulmaya çalışırken ben *onun* sorunu değildim. Onun gemisine kaçak binmişim. Beni Vekhor'daki rıhtıma bırakıp arkasını dönüp gidebilirdi. Ben onun sorumluluğunda değilim.

Ancak onuru buna izin vermedi. Ve ben de onun kardeşini bulmak için son şansını göz ardı etmesine izin veremem.

"Nyx, haklı olduğumu biliyorsun." Onun birkaç santim arkasında durup kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum. "Tarric, Akos'u bulmak için son ve en iyi şansın."

"Sen hiç pes etmiyorsun, değil mi?" Bana dönerek, "Eğer kendini öldürmeye çalışmak kadar Dünya'ya dönmek konusunda da bu kadar inatçı olsaydın, seni oraya götürmem için bana ihtiyacın olmazdı!"

"Sen de *bu kadar* inatçı olmasaydın, sana yardım etmeme izin verirdin!" Ellerim artık belimde, ona bakarken her santimimden hayal kırıklığı yayılıyor, çenem inatla sıkılmış durumda. "Buraya gelmek için şimdiye kadar neler yaşadığımı bilmiyorsun, seni inatçı, kocaman, *yeşil uzaylı*!"

Son kelimeyi söylediğimde, ondan bir saç teli kadar uzaktayım ve gözlerimi onun gözlerine dikip parmağımı göğsüne batırıyorum, aramızda adeta kıvılcımlar patlıyor.

"Birkaç yıl içinde, bazı insanların tüm hayatları boyunca yaşadıklarından daha fazlasını yaşadım," diyorum. Göğsüm de şimdi inip kalkıyor, sözlerim patlamalar halinde çıkıyor. "Sence Tarric'in sarayına geri dönmek ister miyim? Tabii ki istemem! Ama eğer kardeşini kurtarabilecek bir şey biliyorsa, o zaman belki de orada çektiğim cehennem azabı lanet olası bir nedeni vardır!"

Bağırmamın sonunda nefes nefese kalıyorum, o kadar duygusal olarak heyecanlanmışım ki, sanki derim titriyor gibi hissediyorum.

Nyx bana bakıyor, çenesi hafifçe açılmış. "Cassidy..."

Korkarım ki, gözlerime yaşlar dolmaya başlıyor, ancak bunların Tarric'in bana yaptığı muameleden mi, yoksa Nyx'in inatçılığına duyduğum öfkeden mi kaynaklandığından emin değilim.

"Sen bana bu kadar çok yardım ettin, neden benim sana yardım etmeme izin vermiyorsun, sadece bunu bilmek istiyorum." Devasa uzaylıya bakarken çenemi sıkıyorum, ellerim yumruk oluyor. "*Neden, Nyx?*"

Cevap vermiyor. Ağzını kapatıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve soru aramızda asılı kalıyor. Odanın havası etrafımızda yoğunlaşıyor, karşı karşıya dururken vücutlarımız arasındaki boşlukta elektriksel bir ark oluşuyor.

Öfkeli, incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım ve içimde biriken duygular, ona tekrar bağlamak mı yoksa o bana bağırmadan kabine geri koşmak mı istediğimi bilemeyecek hale gelene kadar kabardı.

Ama bağırmaz.

Bunun yerine, ben başka bir şey söylemeden, uzanıp iki kolumu da tutar ve beni kendine doğru çekerek kucaklar. Bir elini saçlarıma geçirir, başımı geriye doğru eğerek gözlerimin içine bakmamı sağlar. Gözleri birdenbire öfkeyle alakası olmayan bir şeyle parlamaya başlar.

Ve sonra, dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, ağzı benimkine çarparak kapanır.

Cassidy

Daha önce, Dünya'da öpülmüştüm, ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Bu öpücük, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Hayal edebileceğimden çok daha yoğun bir his, sanki aramızda oluşan her şey, dudakları dudaklarıma değdiği anda patlamış gibi. Damarlarımdan ateş geçiyor, o kadar güçlü ki, ya olduğum yerde yanacağım ya da kollarında eriyip gideceğim gibi hissediyorum.

Düşünmeden ikincisini yapıyorum.

Nyx'i ilk gördüğüm andan itibaren yakışıklı bulmuştum, gördüğüm hiçbir insan ya da uzaylıdan daha güzeldi. Aramızda her zaman bir şey vardı, inkar edemediğim bir çekim, bunu görmezden gelmeye çalışsam da.

Ama bu?

Bütün evrende kimse bunu inkar edemez.

Onu öpmekten, kollarımı boynuna dolamaktan ve ona doğru eğilmekten, kalçalarımı ona bastırmaktan kendimi alamıyorum. Onun penisinin bana karşı kalınlaşıp sertleştiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor ve o da bundan yararlanarak dilini ağzıma sokuyor. Tadı tatlı, dudakları sıcak, dolgun ve yumuşak. Durmasını istemiyorum ve bu gerçek, şimdiye kadar olan her şeyden daha çok beni şok ediyor.

Uzun zamandır dokunulmaktan zevk almamıştım.

Tarric beni nadiren öperdi, ama yıllardır herhangi bir dokunuş beni kendimden koparıyor, bedenimden çıkıp, gerilmeden, geri çekilmeden veya Tarric'i - ya da beni kime verirse versin - herhangi bir şekilde kızdırmadan bekleneni yapabiliyordum. Seks hoş değildi, benim seçimim de değildi. Hayatta kalmak, kendime veya başkasına ceza getirmeden günü atlatmak için yapmak zorunda olduğum bir şeydi.

Ama Nyx'in dokunuşu farklı. Başka bir şeyi uyandırıyor, kaçırılmadan önce, seks yapmadan önce, sadece nasıl olacağını merak edip hayal kurduğum ve fanteziler kurduğum zamanlarda hissettiğim şeyin yankısı.

İçimde derin bir acı var, hissedebileceğimi neredeyse unuttuğum bir acı, içimde sonsuza dek öldüğünü sandığım bir özlem. Hiç kimsenin

kimsenin benim için fiziksel yakınlığın yarattığı dehşeti aşıp, onu istediğim, hatta arzuladığım bir şeye dönüştürebileceğini hayal etmemiştim.

Ama şu anda bunu inkar edemem... Nyx'i istiyorum. Başka birini isteyebileceğimi hiç bilmediğim kadar çok.

Büyük eli, hala saçlarıma dolanmış halde, başımın arkasına bastırıyor ve sonra öpücük değişirken yüzümün yanını avuçlamak için kayıyor.

Dudaklarının dudaklarımdaki baskısı ısrarcı ama yumuşaktı, beni döndürürken sessizce daha fazlasını istiyordu, beni kontrol panelinin kenarına doğru itiyordu. Diğer eli belimden kalçama doğru kayd, elbisenin üzerinden vücudumun kıvrımlarını hissediyordu ve ben de ona aynısını yaparken buldum kendimi. Avuç içlerim omuzlarında, kollarında ve sırtında dolaşüyor, bana sürtünürken gerilen sert kaslarını hissediyorum. Penis, sıcak ve çelik gibi sert, damga gibi karnıma baskı yapıyor.

Tanrım. Onu bu kadar tahrik ettiğime inanamıyorum.

Nyx muhteşem. Duştan çıplak çıktığında nasıl görüldüğünü utanç verici bir netlikle hatırlıyorum, sanki müzede sergilenen bir heykel gibi. Kendimi hiç özel biri olarak görmedim

—sadece vücudu fena olmayan sarışın bir kız—ama vücudunun bana nasıl tepki verdiğini *hissdebiliyorum*. Kalçaları benimkilere bastırırken penisi zonkluyor, nefes nefese kalırken ağzı açılıyor.

Her santimi bana doğru geriliyor, sanki beni elde etmek için çaresizmiş gibi... ama yine de elbisemi çıkarmak ya da eteğimi yukarı çekmek için harekete geçmiyor. İstersen beni zorlayabilirsin. Kesinlikle yeterince güçlüsün.

Ama içgüdüsel olarak bunu yapmayacağını biliyorum.

Asla yapmaz.

Yine de, eli kaburgalarımın yukarı kayarak göğsümü avuçladığında, başparmağı elbisenin ipek kumaşı üzerinden sertleşen meme ucumu okşadığında, vücudum istemediğim halde tepki veriyor... ve istediğim şekilde değil.

Vücudum başka bir dokunuşu hatırladıkça, kendimi gergin hissediyorum, temastan geri çekiliyorum. İstenmeyen bir dokunuş. Tarric'i mümkün olduğunca düşünmemeye çalışıyorum, ama bu anda, onun cariyesi ve esiri olduğum zamanların anıları istemeden zihnime akıyor.

Nyx benim geri çekildiğimi hissettiği anda hemen durur, öpüşmeyi keser ve bana bakar. Anılarımdan dolayı yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı, çünkü yüzünde öfke belirir. Bana karşı öfke değil, Tarric'e karşı. *Kendisine karşı.*

"Vreck. Özür dilerim," diyor boğuk bir sesle, yüzünü çevreleyen dağınık saçlarını parmaklarıyla tararken, bu onu her zamankinden daha yakışıklı gösteriyor. "Daha net düşünmeliydim. Tabii ki sen istemezdin..."

İstemem.

Sözleri kafamda yankı gibi tekrar ediyor ve içimde bir şey yerine oturuyor. Uzun zamandır düşündüğüm şeyi tam olarak söylüyor. Bir zamanlar başka biriyle yakınlaşmak isteyeceğimi hayal bile edemezdim, seks yapmak isteyeceğimi ya da bundan zevk alacağımı hayal bile edemezdim.

Ama geçmişimin beni bu şekilde ele geçirmesini istemiyorum. Tarric de bunu benden almamalı.

Nyx'i istiyorum.

O gün beni gemisinde bulduğundan ve zulüm ve küçümseme yerine nezaket ve şefkat gösterdiğinden beri ona olan ilgim giderek artıyor. Yavaş ama emin adımlarla, güvenlik, güven ve arkadaşlık dediğimde aklıma gelen her şey haline geldi. Tanıdığım diğer tüm erkeklerden, uzaylı ya da insan, daha iyi ve korkularımın ve eski anılarımın bu anı benden almasına izin vermeyeceğim.

Nyx'in uzaylı olması, ilişkimizin karmaşık olması ya da bir dakika önce kavga etmiş olmamız artık umurumda değil.

Onu istiyorum ve o da beni istiyorsa, bunun sona ermesini istemiyorum.

"Seninle ilgili değil," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yalarken biraz kızarıyorum. "Benimle ilgili. Ben... Tüm bu olanlar kafamı karıştırdı, ama seni istiyorum. Yaptığın şey inanılmazdı, sadece... kötü anılar, anlıyor musun?"

"Tabii ki." Anlayışla bakarak başını sallar. "Sana karşı daha dikkatli olmalıydım."

Çenemi sıkıyorum, bana karşı dikkatli olması gerektiğini sevmiyorum, ama bunu yapmak istemesine minnettarım. "Beni tekrar öper misin? Lütfen?"

Bunu sorarken, uzanıp kalın, kaslı kollarını kavrar ve onu biraz daha yaklaştırırım. Ellerimden biri boynunun arkasına kayar ve ensesindeki kalın, koyu renkli saçların arasına dalar.

Onu kendime doğru çekerken gözleri parlar ve zümrüt yeşili gözlerinin derinliklerinde çıplak bir açlık görürüm.

"Evet," diye mırıldanıyor.

Alçak sesi içimi titretir ve tekrar beni öpmek için eğildiğinde, bu sefer daha yumuşak, daha ölçülüdür. Kendini tuttuğunu hissediyorum

kendini tuttuğunu, her santiminde titreyen arzusu olmasına rağmen ağzını benimkine nazikçe, hatta temkinli bir şekilde hareket ettirdiğini hissediyorum.

Öpücüğü inanılmaz. İlk seferkinden bile daha iyi, belki de bu sefer ikimiz de çok daha bilinçli olduğumuz içindir. Bana yaklaşmama izin veriyor, ben parmak uçlarımda yükselip daha derin öpmek, aramızdaki mesafeyi biraz kapatmak isteyene kadar dudaklarıma tüy kadar hafif öpücükler konduruyor.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadı, dişleriyle alt dudağımı çok nazikçe ısırarak.

"Sen de," diye cevap veriyorum, çünkü öyle. Tadını tarif etmek zor, ama o kadar bağımlılık yapıcı ki, şimdiden ona bağımlı olduğumu hissediyorum. Daha fazlasını istemek için geri dönüp duruyorum, dolgun dudaklarını öpüp kokusunu içime çekiyorum, dilimi çıkarıp onun diline sürüyorum.

Nyx sonunda ağzını ağızımdan çekiyor, yanağıma öpücükler konduruyor ve sonra dudaklarını çene hattıma doğru kaydırıyor. Orayı öptüğünde zevkten titriyorum, sonra boynumu öpüp kulağıma doğru bir çizgi çizdiğinde yine titriyorum. Kulak mememi dişlerinin arasına nazikçe alıyor, dudakları kulak kepçemi okşarken dilini üzerinde gezdiriyor. İnliyorum, yumuşak bir ses, kalçaları tekrar benimkilere yaslanıp penisi bana bastırdığında iniltiye dönüşüyor.

"Her şey sana bağlı," diye fısıldadı, sesi kulağımda hırıltılıydı. "Sadece istediğini yapacağım, Cassidy. Bana izin verdiğin her şeyi. İzin verirsen sana zevk verebilirim. Ne istiyorsun?"

Baştan ayağa titriyorum, bir arzu dalgası içimi kaplıyor ve kendimi onun kucağına yaslanıp ona eriyerek buluyorum. Ne istediğimin sorulmasının bu kadar seksi olabileceğini hiç bilmiyordum, ama Nyx'in o derin sesiyle bunu söylemesi beni nefes nefese bırakıyor.

İhtiyacımdan sıvılaşmış hissediyorum, damarlarım onun elleri belimde dururken, ben izin verene kadar vücudumda dolaşmadan, onunla doluyor. Bu tek başına beni arzuyla neredeyse boğuyor — bu muhteşem, vahşi savaşçı erkeğin benim istediğime, sadece benim izin verdiğime boyun eğeceği düşüncesi.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, gergin bir beklentiyle zorlukla yutkunuyorum. "Lütfen, Nyx. Beni yatak odasına götür."

Beni tekrar öper, yavaşça, yumuşakça ve derinlemesine, sonra eğilip beni kollarına alır. Şaşkın ama memnun bir şekilde hafifçe nefes alırım ve Nyx dudaklarıma bir öpücük daha kondurur, sonra beni koridordan geçerek

kabine, yatağa kadar götürür. Beni nazıkçe yatağa yatırır, yastıklara yaslar ve sonra elbisenin bağcığına uzanır, tereddüt eder.

"Seni soyabilir miyim?" diye fısıldadı, parmakları belime bastırılmıştı. "Seni görmek istiyorum Cassidy. Her şeyini. Senin istediğinden fazlasını yapmayacağım."

Boğazım aniden sıkışır, duygularım boğazımı tıkar.

Konuşamıyorum, ama o elbisenin belindeki bağcığı yavaşça çözüp, yan taraftaki düğmeleri açarak elbisenin düşmesini sağlarken, kırmızı ipek elbisenin altında çıplak olan her santimimi görebilmesi için kumaşı geri çekmesini izliyorum. Hemen kızardım, aniden utandım, ama kollarımı kollardan sıyırıp elbiseyi vücudumdan çıkarması ve yere düşmesi için izin verirken, bana o kadar çıplak bir arzu ile baktı ki, tamamen farklı bir nedenden dolayı kızardığımı hissettim.

Gözleri üzerimde dolaşüyor, göğüslerimin yumuşak kıvrımları, belimin eğrisi ve düz karnım, kalçalarım ve uyluklarımla tepesine kadar.

"Çok güzelsin," diye mırıldanır. "Gördüğüm en güzel kadın."

Buna inanmak benim için zor. Elbette o, evrenin her yerinde pek çok yere gitmiştir. Ama konuşurken, bunu içten söylediğini görebiliyorum ve ona bakarken, *onu* tekrar görmek için içimi kaplayan bir arzu duyuyorum, bu sefer dolap kapısından bakmak değil, gerçek ve önümde, dokunacak kadar yakın.

"Şimdi sen," diye fısıldıyorum, sesim biraz titriyor. "Seni görmek istiyorum." "Ne istersen," diyor, o yumuşak, dolgun dudakları gülümsemeye kıvrılıyor.

gülümsüyor.

Dikleşerek, gömleğinin eteğine uzanır ve yavaşça yukarı çekmeye başlar. Önce hafifçe bronzlaşmış karnını, kollarını kaldırdığında dalgalanan karın kaslarını, sonra da geniş ve pürüzsüz göğsünü görebiliyorum.

Ona dokunmak istiyorum, ama bekliyorum, gömleğini yere atarken, kalın kol kaslarını esnetmesini izliyorum. Kollarımı boynuna doladığımı, o üzerime uzanırken geniş omuzlarını kavradığımı, o itişirken parmaklarımı kollarına gömdüğümü düşünüyorum ve bir başka arzu dalgası vücudumu sarar.

Pantolonunun önünü elleriyle tutar ve sonra duraksar, gözlerinde bir soru işareti ile bana bakar.

"Lütfen," diye fısıldarım, devam etmesini umutsuzca beklerken. "Yavaş olacağını biliyorum. Sadece... seni görmek istiyorum. Her şeyini."

Nyx'in dudakları seğirir. Kontrol odasında bir ara, cildi normal rengine geri dönmüştür ve şimdi bir saniye boyunca açık yeşil renkte dalgalanır, sonra tekrar koyu kahverengiye döner. Yavaşça pantolonunun önünü açar, kumaşını kalçalarından aşağı indirir. Onun penisi serbest kaldığında, ağzımdan bir çığlık kaçıyor, pantolonunu tekmeleyip önümde muhteşem bir çıplaklıkta dururken, penisi önünden dışarı çıkıyor.

Daha önce ne kadar büyük olduğunu görmüştüm, ama yakından bakınca daha da büyük görünüyor ve anatomisinin benzersiz uzaylı özellikleri, daha önce zar zor ayırt edebildiğim halde, şimdi çok belirgin.

Kaçırılmadan önce hiç bir insan erkeği görmemiştim ya da dokunmamıştım, ama insan penisinin neye benzediğini görmüştüm. Nyx'inki daha uzun ve kalın, uzunluğu boyunca uzanan çıkıntılarla, genişleyen uca doğru uzanıyor. Başının kenarlarında küçük düğümler var ve yukarı baktığımda, bakakaldığımı fark edip kızardığımda, Nyx'in yüzünde endişeye benzer bir şey görüyorum — sanki onu tamamen gördüğüm için artık onu istemeyeceğimi düşünüyor gibi. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, az önce bana söylediği şeyi tekrar ederek "Gördüğüm en güzel adam."

Sözler nefes nefese çıkar, aramızdaki havada erir, ama ifadesi gevşer, zümrüt yeşili gözleri parlar. Yatağa tırmanır ve yanıma uzanır, tam olarak dokunmadan, ama yakın.

"Sana dokunmak istiyorum," diye mırıldanıyor, eli karnımın üzerinde duruyor. "Dokunabilir miyim? Buraya?"

Başımı sallıyorum ve parmakları tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşiyor, tüylerimi diken diken ediyor. Titriyorum ve o bana doğru eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Eli karnımın üzerinde, kaburgalarımın hemen altında duruyor, daha yukarıya ya da aşağıya gitmiyor, henüz emin olmadığı yerlere dokunmamaya dikkat ediyor. Dudakları yine çeneme, sonra boynuma doğru kayıyor ve aşağıya doğru inerken, ağzı köprücük kemiğime yaklaşınca duruyor.

"Buraya mı?"

diye sorar. Ben başımı sallarım.

Sessiz bir ses göğsünde titreşiyor. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinden boğazımın dibindeki küçük çukura doğru ilerliyor ve dilinin oradaki cildi okşadığını hissediyorum. Bu sırada eli hiç kıpırdamıyor. Hala karnımın üzerinde duruyor, sanki beni sabitliyor, yatıştırıyor, bir şekilde beni yere *indiriyor* gibi, yine duraksıyor.

"Peki ya burası?" Dudakları biraz daha aşağıya, göğüslerimin üst kısmına kadar iner. "Devam edebilir miyim?"

Vücudum gergin, heyecan ve arzuyla ağırlaşmış hissediyorum ve bunun bacaklarımın arasında toplandığını, uyluklarımda kayganlaştığını, beni hayatımda hiç olmadığım kadar ıslak hale getirdiğini hissediyorum. Vücudumda yayılan tanıdık olmayan bir acı hissediyorum, cildim sıcak ve kızarmış, ve daha fazlasını istiyorum - daha önce hiç bu kadar arzulamadığım kadar.

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, sırtım onun ağzı göğüslerime doğru inerken kavisleniyor.

Meme uçlarım sertleşiyor ve parmaklarım battaniyeye kıvrılıyor, dudakları bir göğsümün üst kısmına doğru kayıyor.

"Oraya dokunabilir miyim?" Eli hafifçe yukarı doğru hareket ediyor ve ben başımı sallıyorum. "Evet, lütfen..."

Dudakları meme ucumun hemen üzerinde dururken, sözlerim iniltiye dönüşüyor. Meme ucu sertleşir ve onun dokunuşunu yalvarırcasına ona doğru gerilir.

"Nasıl istersen." Nyx konuşurken eli kaburgalarımın yukarı kayıyor. Dudakları nihayet meme ucumun tepesine temas ederken göğsümü nazikçe avuçluyor. Onun ilgisi altında titrerken, elini diğer göğsüme doğru kaydırıyor, dudaklarının altındaki meme ucunu ağzına alırken, hassas tenimin üzerinde dilini nazikçe gezdirerek sert meme ucuyla oynuyor.

"Tanrım, Nyx!" Nefes nefese, bacaklarım hafifçe açılırken onun altında kıvraniyorum. "Oh, bu çok iyi. Lanet olsun!"

Karnımın derinliklerinde bir şeyin gerildiğini hissediyorum, içimde yayılan bir gerginlik, nefesimi keseceğini bildiğim bir şeye doğru ilerliyor. Nyx'in eli tekrar karnımın üzerinden kayıyor ve belimin kıvrımına doğru uzanıyor. Dilini meme ucumun üzerinde uzun, yavaş bir yalama ile gezdiriyor ve sonra diğerine geçiyor, dilini üzerinde gezdirirken göğsümün etini nazikçe ağzına çekiyor.

Sanki vücudum uzun bir uykudan sonra yeniden uyanıyormuş gibi hissediyorum. Her duyum, hayal edebileceğimden çok daha keskin ve yoğun.

Kaslarım geriliyor, o devam ettikçe gittikçe daha da sıkılaşıyor, göğüslerimden hiç uzaklaşmıyor. Elini bacaklarımın arasına kaydırmasını, uyluklarımı ayırıp arasına girmesini ve penisini içime sokmasını bekliyorum.

Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Vücudu ile benim vücudum arasında biraz mesafe bırakmaya çalışıyor, ama penisi o kadar büyük ve o kadar sert ki, bana her dokunduğunda zonkladığını hissedebiliyorum. Bu kadar yakın olup da

bana dokunmaması imkansız ve penisinin ucunda biriken küçük damlacıklardan ne kadar tahrik olduğunu anlıyorum.

Ama izin verdiğim göğüslerimin ötesinde bana dokunmak için hareket etmiyor ve birdenbire şok olarak bunun olmayacağını anlıyorum. Ben sözleri söyleyene kadar olmayacak.

Bana daha önce verdiği sözün her kelimesinde ciddiymi. Bu deneyimin kontrolü tamamen bende.

Nyx nazikçe meme uçlarımı yalayıp emip okşarken, göğüslerimi avuçlayıp okşarken, sanki bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Kıvrılıp kıvrılırken, ellerim battaniyeye gömülürken, nefes nefese kalışlarım inlemelere dönüşüyor.

Vücudumdaki tepkilerin arttığını fark eden Nyx duruyor. Dudakları cildimin üzerinde dururken bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Sadece bununla orgazm olabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor, parmaklarını diğer meme ucunun üzerinde gezdirip hafifçe yuvarlayarak.

Nefesimi alamadan ona göz kırpyorum. "Bilmiyorum," diyorum. "Hiç..."

Meme ucumu tekrar yaladı, dudakları arasında emdi ve ben tekrar çılgık atarak çılgınca başımı salladım, sırtımı kavisleyerek zevk dalgası içimi kapladı. "Evet, evet, aman Tanrım..."

Devam ederken cildime gülümsediğini hissediyorum ve şok içinde, bacaklarımın arasına dokunmamış, belimden aşağısına hiç dokunmamış olmasına rağmen orgazm olacağımı fark ediyorum. Yine de orada bir ağrı hissediyorum, klitorisim şişmiş ve zonkluyor ve yıllardır ilk kez orgazm olacağımı anlıyorum.

Hayatımda ilk kez bir erkek beni orgazma ulaştıracak.

"Nyx!"

Gerilim azalırken, neredeyse onun adını haykırıyorum, zevk dalgası vücudumu sararak beni sersemletiyor. Sırtım kavisleniyor, parmaklarım yatağa tutunuyor ve Nyx'in kolu beni sarıyor, ağzını göğsüme daha sert bastırırken beni sıkıca tutuyor.

Yumuşak eti ağzına çekiyor, dili meme ucumu yalıyor ve orgazmımı daha da yoğunlaştırarak vücudumu sarsıyor. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Yıllar önce, gece geç saatlerde bacaklarımın arasında kendi parmaklarımla keşfetmiş olsam bile, hiç böyle hissetmemiştim.

Bu tamamen başka bir şey, hayal bile edilemeyecek bir şey.

Ama oluyor.

Ve bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Başım dönüyor, titriyorum ve nefesim kesiliyor, ama bu sersemletici hissin etkisinden kurtulduğumda, gözlerimi açtığımda Nyx'in yüzünde memnun bir gülümsemeyle üzerimde durduğunu görüyorum.

"Sadece bununla seni tatmin edebileceğimi düşündüm," diyor gülümseyerek, sonra eğilip dudaklarını karnımın üst kısmına bastırıyor. Nazikçe, birkaç milim aşağı iniyor ve sonra başını eğip bana bakıyor.

"Devam edebilir miyim?" Yeşil gözleri benimkilere sabitlenmiş, içindeki açlığı görebiliyorum - *bana olan* açlığı. "Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyor, dilinin ucunu kızarmış tenimin üzerinde gezdiriyor. "Ve sadece burada değil."

Bir an için, ne demek istediğini anlamak için hala çok sersem ve şaşkınım, sonra birden anlıyorum. Bir anlık bir korku duyuyorum, ama bu korku arzularım tarafından hemen bastırılıyor. O patlayan, vahşi zevki tekrar hissetmek istiyorum ve içimden bir ses, bacaklarımın arasındaki ağzının, az önce yaşadığım her şeyi yüz kat daha güçlü hale getireceğini söylüyor.

Heyecan denizinde kayboluyorum, onun tarafından ele geçiriliyorum ve titreyerek başımı sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Nyx inliyor ve ağırlığını kaydırırken, bacaklarımın arasına uzanabilmek için beni nazikçe açarken, sesinde arzuyu duyabiliyorum.

Bacaklarımı ayırırken içlerini okşuyor, istediğim zaman onu durdurabileceğim kadar yavaş hareket ediyor, ama ben bunu istemiyorum. Tek istediğim onun devam etmesi ve elleri bacaklarımın üst kısmına ulaşp, öne eğilirken bacaklarımın arasına girip beni ayırınca nefesim kesiliyor.

Bana bakıyor, bekliyor ve ben alt dudağımı acı verecek kadar sert ısıyorum, içimi kaplayan başka bir arzu dalgasıyla inliyorum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam bacaklarımın arasında yatıyor, dudakları amımın üzerinde duruyor ve devam etmemi söylememi bekliyor.

"Lütfen, Nyx..."

Nefes nefese bu kelimeleri söylüyorum ama o kıpırdamıyor.

"Bana söylemelisin," diyor, sesi zımpara kağıdı gibi. "Sözlerini duymam lazım, Cassidy. Bunu istediğinden emin olmam lazım."

Tanrım. Bana *tam olarak* ne istediğimi söylememi sağlayacak. Bu düşünce beni utandırıyor, ama aynı zamanda garip bir güç hissiyle de dolduruyor.

"Ağzını bana koy," diyorum, dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum. "Benim... klitorisimi yalamanı istiyorum. Lütfen."

"Klitorisin mi?" Nyx konuşurken nefesleri ısınmış tenime çarptı. "Klitoris ne? Bu mu?"

Başını eğiyor, parmaklarıyla kıvrımlarımı ayırıyor ve dilini uzun bir hareketle klitorisime kadar uzatıyor, beni zevkten titretirken.

"Evet!" Neredeyse çılgık atıyorum. "Evet, işte öyle. Lütfen, tam orası."

İlk orgazmımdan sonra bu neredeyse fazla geliyor, ama onun durmasını istemiyorum. Dilinin altında titrediğimi hissedebiliyorum, o kadar hassas ki neredeyse dayanılmaz, ama nefes almaktan daha çok tekrar orgazm olmak istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim ve istemeden bacaklarım daha da açılıyor, sırtımı kavrayarak kalçalarımı kaldırıp ona daha iyi erişim sağlıyorum.

Nyx inliyor ve ağzını bana daha sıkı bastırıyor, dili klitorisimin üzerinde tekrar tekrar kayıyor, ta ki uyluklarım titremeye başlayana kadar. Zevk o kadar artıyor ki nefes alamıyorum, düşünemiyorum, o rahatlamayı tekrar hissetmek için çaresizce kalçalarımı ağzına sürtmekten başka bir şey yapamıyorum.

O anda, seksle ilgili tüm korkularımı ve çekincelerimi, bir daha asla bir erkekle o şekilde birlikte olmak istemeyeceğime dair tüm kesinliğimi unutuyorum.

Çünkü istiyorum.

Sadece ağzının tenime, bacaklarımın arasına dokunmasını, ellerinin beni dokunmaktan vazgeçemiyormuş gibi vücudumu okşamasını istemiyorum. Onu içimde istiyorum. Bana değer veren, kendi zevkinden çok benim zevkimi düşünen biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyorum.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Nyx bacaklarımın arasından başını kaldırıyor. Ağzı, hassas, şişmiş etimin üzerinde dolaşırken, beni uçurumun kenarında tutuyor, kaslarım bir başka orgazma ne kadar yakın olduğumdan titriyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle, beni iki yana ayırarak dilinin ucuyla klitorisimi okşuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, aç ve parlak, onun içindeki heyecanı ve kendi kanımdaki karşılık veren arzuyu *hissedebiliyorum*. "Ne istiyorsun, Cassidy?"

Bu soru içimde bir şeyleri açığa çıkarır, ihtiyaç ve duyguların sel kapakları açılır ve boğazım bir an için sıkışır, neredeyse beni yere yıkar. O bana ne istediğini soruyor, ne istediğini söylemiyor. Talep etmiyor, teklif ediyor.

Ve sorusunun basit dürüstlüğü, benim de aynı tür bir dürüstlikle cevap vermemi sağlıyor.

Göğsümde kalp atışı gibi çarpan tek kelimeyle. "Seni," diye fısıldıyorum sessiz bir nefesle. "Seni istiyorum, Nyx. İçimde olmana ihtiyacım var içime. Lütfen."

Boğazının derinliklerinden, neredeyse bir hırıltı gibi ilkel bir ses çıkarır. Zarif bir hareketle dizlerinin üzerine kalkar, kalçalarını kavrar ve beni kendine doğru çeker. Bacaklarımın arasında uzun, kalın, çıkıntılı penisini görürüm ve bu manzara midemi bulandırır.

O kadar büyük ki, Tarric'ten çok daha büyük ve bir an için, ona beni sikmesi için yalvardığım halde, sığmayacağından korkuyorum.

Nyx, genişlemiş gözlerimi ve penisine bakışımı fark etmiş olmalı, çünkü bana gülümsüyor, bir şekilde hem kendini beğenmiş hem de şefkatli bir gülümsemeyle.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz veriyor, yuvarlak başını girişime bastırıyor. Kendimi onun etrafında gerilmeye başladığımı hissediyorum ve o duruyor, daha derine kaymadan önce alışmam için bana zaman tanıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Göz kapaklarımın düşmesine karşı mücadele ederek başımı sallıyorum. Duygular beni boğarken gözlerim sürekli kapanmaya çalışıyor, ama Nyx'in güzel ve erkeksi yüzünden gözlerimi ayırmak istemiyorum. "Devam et. Lütfen."

O da dediğimi yapar, küçük itmelerle içime girer ve vücudumun onun boyutuna alışması için zaman tanır.

Neredeyse tamamen içeri girdiğinde, her itişine karşılık vermek için kendimi zorluyorum, sırtımı kavisliyorum ve kalınlığını sıkıca sarıyorum. Ve sonunda içimde sonuna kadar girdiğinde, ikimiz de boğuk zevk sesleri çıkarıyoruz.

Beni tamamen penisine sapladığı anda üzerime eğildi ve ağzımı derin, tutkulu bir öpücükle ele geçirdi. Ben de onu öptüm, omuzlarına sarıldım ve altında kıvranırken, hiç beklemediğim bir orgazm bir kasırga gibi içimi parçaladı.

Beni çılgına çeviren sadece onun içimde olması değil. Bu anın büyüklüğü, bedenimi yeniden uyandırması ve hala hissedebileceğimi, hala *isteyebileceğimi* hatırlatması.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak onun penisi üzerinde sert bir şekilde boşalıyorum ve o, orgazmım geçene kadar içimde hareketsiz kalıyor, her bir artçı dalgada içim onu sıkıca kavrarken dudaklarıma iniyor

Sonunda, tam ona daha fazlasını istemek üzereyken, Nyx hareket etmeye başlar.

İlk başta uzun, yavaş vuruşlarla beni alır, neredeyse tamamen içimden çıkarken yüzümü izlemek için öpücükten biraz geri çekilir. Kendini tekrar içime iterken her santimini hissetmeme izin verir ve ben, onun penisinin üzerindeki çıkıntılar, varlığından bile haberdar olmadığım sinirlerimi uyandırırken inlerim.

"Çok ıslaksın," diye fısıldadı, sesi boğuk ve pürüzlüydü. "Çok sıkı

—
"Çok iyi geliyor. Çok iyi geliyor."

Başım geriye doğru eğilir ve gözlerim sonunda kapanır. Zevk cildimin her santimetresinde dans ediyor, beni tüketiyor. Bunun böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en tatlı his.

Başka bir orgazmın zevkli acısı içimde derinlerde birikiyor, gerginlik yavaşça artıyor ve ben her bir duyuma odaklanıyorum — dudaklarının benimkilerle temas etmesi, göğsündeki sert kaslar, ellerimin altındaki omuzlarının esnekliği, beni tamamen dolduran kalın penisi.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, alnımı alnına bastırarak onu öpüyorum, içimde bir açlık oluşuyor. Bundan zevk alabileceğimi hiç bilmiyordum, ama şimdi zevk alıyorum ve hepsini istiyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Nyx tekrar homurdanıyor, titreşim dudaklarıma vızıldıyor. Dizlerinin üzerine kalkarken kolları beni sarıyor, beni de yanında kaldırıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni destekliyor.

Bacaklarım onun kalçalarına dolanırken beni kollarında tutar, daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime girmeye başlar, bir eli saçlarımı karıştırır ve ağzımı ağzına tutarken diğer kolu beni kollarında sabit tutar.

"Her şeye sahip olabilirsin," diye dudaklarıma inler.

Penisi içimde zonkluyor, inanılmaz derecede sert ve onun da eşiğinde olduğunu biliyorum. Penisinin üzerindeki damarların şiştiğini hissedebiliyorum, beni başka bir orgazma doğru itiyor, vücudunun ısısı benimkini yakıyor. O daha da sert bir şekilde itmeye başladığında, kalçalarını yukarı doğru her hareketinde içime dalarken, beni o kadar tamamen ele geçiriyor ki, bir an için şimdiye kadar yaşadığım tüm diğer anıları ve deneyimleri silip süpürüyor.

Sadece bu var.

Sadece Nyx.

Sadece bu donmuş an, o beni gemisindeki bu yatakta, uzayın bir yerinde yüzerken alıyor.

Öncesinde hiçbir şeyin önemi yok. Sadece bu. Sadece o. "Ben... Vreck, yapamıyorum..."

O, sesini boğuk ve gergin bir şekilde inleyerek bu kelimeleri söyler ve sonra benim adım haykırır. Dudakları, bir kez daha yukarı doğru iterek, beni üzerine çekerken, çaresiz bir öpücükle dudaklarımı tekrar ele geçirir. O boşalırken, kalın penisi içimde atar ve beni üçüncü orgazmın dalgalarına sürükleyen ateşli bir aceleyle doldurur.

İlk ikisi kadar sert ve vahşi değil, ama farklı bir şekilde inanılmaz hissettiriyor, Nyx'in içime boşalmasının enfes hissine bir tepki olarak, vücudum onun vücudunu sıkıca kavlıyor.

Bana karşı titriyor, sert, kaslı kolları beni sarıyor, eli başımın arkasına yapışırken cildi ter ve efordan nemli. Dudakları benimkine yapışmış, vücutlarımız o kadar sıkı birbirine kenetlenmiş ki, benim nerede bittiğim, onun nerede başladığı belli değil.

Uzun bir süre öyle kalıyoruz.

Ve bu kısa sürede, kendime dürüst olursam, asla ayrılmak istemiyorum.

Nyx

Yatağa ^{geri yığıldık}, Cassidy yastıklara yaslandı, ben de onun üstüne çıktım, ama onun sıkı içinden kendimi çekmedim.

Buna dayanamıyorum. O çok iyi hissettiriyor.

Onun yerine, kollarımı ona doluyorum, kalçalarımı hafifçe hareket ettirerek, hala yarı sert olan penisimi saran vücudunun hissini tadını çıkarıyorum ve ulaşabildiğim her yerini öpüyorum. Alnını, burnunu, yanaklarını, çenesini ve dudaklarını öpüyorum, sanki her bir çizgisini ezberlemeye çalışır gibi saçlarını ve yüzünü okşuyorum.

Şimdiden daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Az önce yaptığımız her şeyden daha fazlasını.

Benim için uzun zaman olmuştu. *Oasis'te* eşsiz Zivonian kadınları çok azdır ve bir süredir Ryven, yakıt ikmali ve erzak tedariki için uğradığımız gezegenlerdeki şehirlere hiçbirimizin çıkmasına izin vermekte tereddüt ediyor. Elbette bunu anlıyorum. Kruul tehdidi varken, tedbirli olmakta fayda var ve Kruul'a rapor edilecek insanlarımız ne kadar az görülürse o kadar iyi. Ama bu, eşsiz erkeklerin fiziksel ihtiyaçlarımızı gidermek için çok az fırsatları olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve bu durum bir süredir giderek artıyor. Kendime bakmaktan çok yoruldum.

Yine *de*, bu bundan daha fazlası. Ben de yeterince seks yaptım, ama Cassidy ile yaşadığım gibi bir şey yaşamadım.

Kontrol güvertesinde onu öptükten sonra, onu korkuttuğumu veya kötü anıları canlandırdığımı düşündüğüm için ilk başta endişelendim. Bana yaşadığı travmanın bir kısmını anlattı ve bana anlattıklarının bunun sadece çok küçük bir kısmı olduğunu düşünüyorum.

Ama tüm bunlara rağmen beni tekrar öpmek için kendine çeken tavırları? Kendini bana tamamen teslim etmesi?

Bu benim için, ona nasıl açıklayacağımı bilemeyeceğim kadar önemli. Onda hissettiğim tutku, bunu tekrar tekrar istememe neden oluyor ve biliyorum ki, yaptığımız şeyi bu kadar inanılmaz kılan, aramızda yanan arzudan daha fazlası.

Bu *güven*.

Birbirimize güveniyoruz ve bu benim için her şey demek.

Yavaşça, isteksizce içinden çıkıp yanıma yuvarlandım ve onu kollarıma aldım. Cassidy başını eğip bana baktı, ben de parmaklarımı saçlarında gezdirip güneş rengi bukleleri yüzünden uzaklaştırdım. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve bu gördüğüm en güzel şeydi.

"Bu inanılmazdı," diyor yumuşak bir sesle. "Ben hiç..." Duruyor, zorlukla yutkunuyor. "Daha önce seksten hiç zevk almamıştım. Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Tereddüt ediyorum, yumuşak kahverengi gözlerine, tatlı ve narin yüzüne bakıyorum. "Hiç mi? Daha önce, Dünya'da bile mi?"

Cassidy başını sallar, yüzündeki ifade biraz bulutlanır. "Kaçırıldığımda bakireydim," diye mırıldanır. "Tarric benim ilk erkeğimdi."

Bir an için ne söyleyeceğimi bilemedim. Başına gelenler - kaçırılma, köleleştirilme, cariyeye olarak satın alınma - hepsi korkunç şeylerdi. Evrenin herhangi bir yerinde böyle şeylerin olması beni tiksindiriyor. Ama ondan önce hiç zevk alma şansı olmadığını, bir erkekle olan tek deneyiminin zorla olduğunu, hatta ilk seferinin bile zorla olduğunu bilmek? Bu bilgiyle karşı karşıya kaldığımda ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Üzgünüm." Sesim kaba çıkıyor. "Başına gelenler için çok üzgünüm. İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin..."

"Hayır, sorun değil." Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Belki de bunu konuşmak iyi olur. Tarric'in sarayındaki tek iyi arkadaşım dışında kimseyle konuşmadım. Nasıl olacağına dair bir sürü fantezim vardı, biliyor musun? Önceden. Bekaretimi kaybetmek için acele etmiyordum ve doğru kişiyle olmak istiyordum. Özel bir şey, sadece tek gecelik bir ilişki ya da aptalca bir kaçamak değil. Sonra kaçırıldım ve tüm bu seçenekler elimden alındı."

Alt dudağını ısıyor, gözlerinde yaşlar parıldıyor, ama gözlerini kırıp onları gizliyor. "Tarric'le yaşadıklarımın sonra, bir daha asla öyle birini istemeyeceğime emindim. Seks konusunda asla arzu, şehvet ya da korkudan başka bir şey hissetmeyeceğime emindim. Kesinlikle kimsenin beni öyle orgazm ettirebileceğini düşünmemiştim."

Bu anı hatırlayınca kızarır ve ben yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamam.

"Yani seni orgazma ulaştıran ilk erkek ben miyim?" Anılarını atlatmasına yardımcı olmak için yanağını okşuyorum. "Farklı koşullar altında olsaydı, şu anda kendimi oldukça iyi hissederdim."

"Zaten öyle hissetmelisin," diyor, gözyaşlarının ardında hafifçe gülümsüyor. "Sen beni sadece orgazm ettin. Beni... güvende hissettirdin. Ve güzel. Ve önemsendiğimi hissettirdin."

"Sana bunu yaşatabildiğime sevindim," diye fısıldıyorum. "Bana gerçek zevki göstermeye çalışmam için bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Kesinlikle başardın." Gülerek, ruh hali hafifleyince gözlerindeki yaşlar da silindi. "Şu anda ayağa kalkmaya çalışırsam, düşeceğimden eminim."

Bu beni de güldürüyor, aynı zamanda içimi gururla dolduruyor. Ama bu hafiflik anı geçip giderken, kontrol güvertesinde öpüşmemize neden olan şeyi hatırlıyorum ve dudaklarım kıvrılıyor.

"Biliyorsun," diyorum dikkatlice, ona bakarak. "Tarric'in sarayına sızma planını daha önce de sevmiyordum, şimdi de sevmiyorum. Aslında, bana anlattıklarından sonra şimdi daha da az seviyorum. Cassidy, orada ne kadar acı çektiğini bilmiyordum ve tüm bunları öğrendikten sonra, seni oraya öylece sokamam..."

"Mesele hoşlanmak ya da hoşlanmamak değil," diye ısrar ediyor Cassidy, gözleri benimkilere bakıyor. Yüzünde daha önce gördüğüm aynı inatçı meydan okuma var, ama şimdi daha sakin, daha dingin. "Tek yapabileceğimiz, önümüzde duran şeyle başa çıkmak. Bu dersi Tarric'in yanında öğrenmişim ve o zamandan beri bana çok faydası oldu. Elimizdeki imkanlarla en iyi seçimleri yapabiliriz. Ve Nyx, *bu* en iyi seçim. Yapabileceğimiz tek şey bu. Bundan eminim. Bu, kardeşini bulmak için en iyi şansın ve daha önce de söylediğim gibi, yaşadıklarımın bir anlamı olsun istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

Onun yüzündeki sessiz samimiyete, benimkiyle eşit olduğunu fark etmeye başladığım inatçılığına bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

"Sen inanılmaz cesursun, biliyor musun?" diye soruyorum, parmağımı çenesine dokundurarak. "Tanıştığım en cesur insanlardan birisin."

Cassidy gözlerini kaçırır, gözleri hüznle dolar. "Kendimi çok cesur hissetmiyorum," diye itiraf eder. "Dürüst olmak gerekirse, Tarric'in sarayına dönme kararım sadece seninle ve Akos'la ilgili değil. Geri dönmek istememin başka bir nedeni daha var. Ben... Kaçarken birini geride bıraktım. Bahsettiğim arkadaşım, Syra."

"Hâlâ orada mı? Sarayda mı?"

Cassidy başını sallar. "Tarric iş gezisi için bizi Zaxia'ya götürdüğünde o da benimle birlikteydi. Kaçma fırsatı çıktığında beni kaçmaya zorlayan oydu."

. Onu geride bırakmak istememe rağmen gitmem için ısrar etti. Tarric'in her zaman bizimle bıraktığı muhafızlardan sadece birkaç dakikalığına ayrıldık ve kalabalığın içinden kaçmaya çalıştık. Onu gördüler, ama beni görmediler. Bana kaçmamı söyledi, sonra geri dönüp onların dikkatini dağıttı ve bana uzaklaşmam için fırsat verdi."

Derin ve titrek bir nefes aldı. "Bundan nefret ettim. Muhafızlar Syra'yı değil de beni görselerdi, onun için de aynısını yapardım. Onu korur ve kaçmasını isterdim, ben kaçamasam bile. Ama onu geride bırakmak kalbimi parçaladı ve o günden beri kendimi çok suçlu hissediyorum."

Şimdi gözyaşları gözlerinde birikiyor, yanaklarından süzülüyor ve ben parmak uçlarımla bir tanesini siliyorum. Cassidy, zorlukla yutkunurken elini benimkine koyuyor.

"Kaçtığım andan itibaren hep kendimi suçladım. Buna ne diyorlar? Hayatta kalanın suçluluk duygusu mu?" Zayıf bir gülümseme zorla yüzüne yayılıyor. "Bazen kafamda bunu tekrar tekrar düşünüyorum, *neden* diye soruyorum kendime. Neden ben kaçabildim de Syra kaçamadı? Bu sadece..." Bir hıçkırığı yutuyor. "Bu adil değil."

"Biliyorum," diye fısıldarım, kalbim onun için acıyarak onu bana daha sıkı çekip kollarımı etrafına dolarım. "O hissi bilirim. Saldırı gecesi kardeşimi gören son kişi bendim. Gemilere doğru koşuyorduk ve o da kaçan diğerlerine yardım etmek için durdu. Ben zaten bir grup kurtulanı güvenli bir yere götürüyordum ve o bana onlarla devam etmemi söyledi."

Anılar zihnimde canlanırken dudaklarım kıvrıldı, sanki saldırı yıllar önce değil de dün olmuş gibi canlıydı.

"Ona yardım etmek için geri döneceğimi söyledim, ama kaçış gemisini *Oasis'e* doğru fırlatıp Akos'u bulmak için geri döndüğümde, tüm o kaos içinde onu kaybetmiştim. Rok beni yakaladı ve gemime binmemi, Kruul'u savuşturmaya yardım etmemi, böylece diğerlerinin *Oasis'e* ulaşabilmesini söyledi ve onun haklı olduğunu biliyordum. Yapmam gereken buydu. Ama Akos'u kaybetmiştim. Ve kargaşada Rok ile ben de birbirimizden ayrıldık."

"Bu çok korkunç," diye mırıldanır Cassidy. "Tüm saldırı korkunç bir şeye benziyor. O kargaşa ve kaosun içinde nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Derin bir nefes alıp, bana yaslandığını hissedince saçlarını okşadım. "Hayatımın en kötü gecesiydi. O günden beri her gün kendimi çok suçlu hissediyorum. Kardeşlerimi yüzüstü bıraktığımı hissediyorum, sanki farklı bir şey yapabilirdim, daha iyi bir şey, ikisini de güvende tutacak bir şey

üçümüzü de Oasis'e
Oasis'e götürecek bir şey.

Keder ve pişmanlık kalbimi burkuyor ve çenemi sıkıyorum. "Ama bunun yerine, sadece ben başardım. Rok, Hak Gavar'da beş yıl yalnız kaldı, beni veya halkını bir daha görebilecek mi diye merak etti, hayatta kalıp kalmadığımızdan bile emin değildi. Ve Akos..." Kafamı sallıyorum. "Hala hayatta mı bilmiyorum."

Cassidy bana küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle başını omzuma yaslayarak bana bakar. Yüzümden bir tutam saçımı çekerek uzaklaştırır ve bu o kadar samimi bir harekettir ki, göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissederim, daha önce hissettiğim şehvet dolu acıdan tamamen farklı bir acı.

"Belki ikimiz de kendimize biraz daha hoşgörölü davranmalıyız," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Yani, kendimize bu kadar sert davranmamalıyız. Belki ikimiz de o zaman elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı ve hala da yapmaya devam ettiğimizi kabul etmeliyiz. Hala deniyoruz. Pes etmedik."

Onu sırt üstü çeviriyorum, dirseklerimle destekleyerek üzerine eğiliyorum ve tatlı, güzel yüzüne bakıyorum. Onu hareket ettirdiğimde küçük, şaşkın bir ses çıkarak nefesini tutuyor, ama yüzünde bir gülümseme var. Burnuna, sonra dudaklarına hafifçe öpüyorum, parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum.

"Sen harika bir kadınsın," diyorum ona sessizce. "O gün seni gemimde gördüğümde çok şaşırdım. *Oasis'ten* ayrılırken beklediğim son şey bir kaçaktı. Ama şimdi kader bizi bir araya getirdiği için minnettarım. Seni tanıdığım için minnettarım, Cassidy."

Sözlerim yüzünü yumuşatıyor ve umarım sesimin samimiyetini duyup ne kadar içten söylediğimi anlar.

Kendimi durduramadığım için onu tekrar öpüyorum. Dudaklarının yumuşak sıcaklığını bir kez daha hissetmem gerekiyor.

O da öpücüğe karşılık verir, dudakları açılır ve ben, elimi onun yan tarafına indirip, avucumun altında onun kıvrımlarını hissederken, o da benim dokunuşuma karşılık verirken inlerim.

"Sana tekrar dokunabilir miyim?" Dudaklarına fısıldarım. "Ben..."

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor, ben soruyu bitirmeden. "Tanrım, Nyx, evet."

Cassidy

SONUNDA UYUĞUMUZDA, Nyx kontrol güvertesine dönüp kaptan koltuğunda uyumak yerine benimle kalır.

Bir erkeğin kollarında rahatça uyuyabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bir erkeğe bu kadar güvenip gardımı bu kadar indirebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Nyx ile her şey farklı ve onun kollarında yıllardır hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Onun sıcak nefesi ensemin arkasına değıyor ve sert vücudu, beni incitmeye çalışabilecek her şeyden beni koruyan bir bariyer oluşturuyor. Uyandığımda, bu rahatsız edici, korkutucu veya kafa karıştırıcı değıl. Yavaşça uyanıyorum, kollarının arasına daha da sokuluyorum, arkamda onun düzenli nefes alıp verişinin hissini ve yataktaki battaniyelerden oluşan küçük yuvamızın sıcaklığını keyifle yaşıyorum. Onunla kendimi güvende hissediyorum. Aramızdaki kimyaya teslim olmak, korkularımı bastırmak ve kendimi ona ve aramızdaki arzuya teslim etmek ne kadar korkutucu olsa da, bunda bir rahatlama da var. Bir daha bir erkek isteyecek miyim, *başka biriyle* seks yapmaktan zevk alabilecek miyim diye sık sık merak ediyordum ve dürüst olmak gerekirse, hiç beklenildiğı gibi.

Uzun bir süre, cinsel geleceğimden daha acil düşünmem gereken şeyler vardı, bu yüzden çoğunlukla bu konudaki umudumu yitirdim. Bu imkansız görünüyordu. Çok fazla yük, ele alınması gereken çok fazla şey, aşılması gereken çok fazla acı vardı.

Kim böyle biriyle birlikte olmak ister ki? Kim denemek ister ki?

Ama Nyx, Dünya'da ya da uzayda, insan ya da uzaylı olsun, şimdiye kadar tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Bana hiç kimsenin hissettirmediğı şeyler hissettiriyor ve ona güvendiğimi fark ettim. Dün gece, ona güvenerek kendimi savunmasız bıraktım, korkularımla mücadele ettim ve ona fiziksel olarak kendimi açtım ve bunu yaptığıma memnunum.

Doğru seçimi yaptım ve bundan emin olmak iyi hissettiriyor.

Bir süre sonra uyanıyor, arkamda kıpırdanıyor. Penisi yine sertleşmiş, ama bunu görmezden geliyor, bunun yerine dirseğıyle kendini kaldırıp, sıcak, uykulu yeşil gözleriyle bana bakıyor, yüzümden bir tutam saçımı çekip alıyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, parmakları yanağımda geziyor. "Dün gece yaptığımız şeyden pişman değilsin, değil mi?"

Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Hayır. Pişman değilim."

Yüzünde rahatlama belirir, gülümserken yakışıklı yüz hatları gerçekten nefes kesici bir hale dönüşür. "İyi."

Başını eğip beni öper, dudaklarını benim dudaklarımla yumuşak ve yavaş bir keşfe çıkarır. Sonunda ayrıldığımızda, ben de dirseklerimin üzerine yaslanıp yastıklara doğru kendimi iterek ona bakarım.

"Planımı kabul ettiğin için pişman mısın?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi. Kaşlarını çatıp gözlerini biraz kısıyor.

"Evet," diyor açıkça, ancak dudakları sanki sırtımdan çalışıyormuş gibi seğiriyor. "Ama bu kadar kararlı olduğunda seninle tartışmanın faydasız olduğunu anlamaya başlıyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirir. "Haklısın."

Heyecan ve neredeyse gurur gibi bir duygu içimi kaplar ve yataktan kalkmadan önce ona dudaklarından hızlıca bir öpücük daha veririm.

Karnımın derinliklerinde yine arzusun kıpırdanışlarını hissedebiliyorum ve Nyx'e bir bakış attığımda onun tamamen tahrik olduğunu anlıyorum, ama bu sabah aramıza biraz mesafe koymanın akıllıca olacağını düşünüyorum. O, kolayca bağımlılık yapabilecek türden bir adam ve ben ona fazla bağlanmaktan korkuyorum.

Önümüzdeki görev tehlikeli ve ondan sonra geleceklerimiz ayrılacak. Nyx beni eve, Dünya'ya götürecektir ve o da *Oasis'e* ve halkına geri dönecek.

Dün gece inanılmazdı, harika, iyileştirici ve beklenmedik bir şeydi, ama bunu olduğu gibi görmem gerekiyor.

Bakire gibi davranma. Sen bakire değilsin, diye alaycı bir şekilde kendi kendime söylüyorum duşa girerken.

Dürüst olmak gerekirse, dün gece öyle olabilirdim. Ve aramızda olanların ardından Nyx'e karşı duygusal bir çekim hissediyorum, kendimi tekrar ona kaptırmak, sonra da kollarının sıcaklığını ve güvenliğini hissetmek istiyorum.

Ama buna güvenemem.

Yakında yine yalnız kalacağım ve Nyx ile geçirdiğim zamanlar bir anı olacak. Güzel, inanılmaz bir anı, ama yine de... sadece bir anı.

Sanki benim zamana ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, kaslı Zivonian duşa benimle birlikte girmiyor. Ama çıktığımda, yatakta giysiler var: bir çift

kargo tarzı pantolon ve bol bir keten üst. Nyx, yanlarında, hala nefes kesici ve görünüşe göre hiç utanmadan çıplak bir şekilde yatağın kenarında oturuyor.

"Depoyu karıştırdım ve bir mürettebat üyesinin bir ara gemide bırakmış olduğu bazı giysiler buldum," diyor. "Bana uymazlar ama sana büyük gelebilirler. Ama o elbiseden başka bir şey giymek isteyebileceğini düşündüm. Ya da alternatif olarak," diye ekliyor, yanındaki gömleği işaret ederek. "Benimkilerden birini giyebilirsin. Sana uzun gelir."

Bana kıyafet bulmaya özen gösterdiği düşüncesi içimi ısıttı. "Teşekkür ederim."

Kendimi ona doğru çekip yüzünü ellerimle tutup onu nazıkçe öpmekten alıkoyamıyorum. O da hemen karşılık veriyor, dudakları benimkilere sıkı ve sıcak bir şekilde yapışıyor ve tek yapabildiğim onunla yatağa geri dönmek... Ama planlamamız gereken bir görev var, bu yüzden bir süre sonra isteksizce ayrılıyoruz.

Nyx'in tüm çabalarına rağmen, bulduğu pantolon hala çok büyük, bu yüzden onun keten tuniklerinden birini elbise olarak giymeye karar veriyorum. Tunik uyluk ortasına kadar iniyor ve kolları sıvadığımda, hiç de fena görünmediğini itiraf etmeliyim. Nyx'in gözleri beni takdirle süzer ve bunun ne kadar samimi olduğunu fark edince aniden içimi bir sıcaklık kaplar. Bu, daha önce yaptığımız her şeyden daha normal geliyor — ertesi sabah kahvaltı yapmak için onun gömleğini giymek — ve nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bunu bu kadar sevmem gerektiğini bilmiyorum.

"Ortak salonda buluşuruz," diyor Nyx duş alıp giyindikten sonra. "Corvia'ya doğru yol almak için koordinatlarımızı ayarlamam gerekiyor."

Alnımı hafifçe öper ve sonra farklı yönlerde doğru yola çıkarız, o kontrol güvertesine, ben ise mutfağa gidip ikimiz için yiyecek bir şeyler bulurum.

İkimiz de oturup yemeğe başladığımızda, planı gözden geçirmeye başlarız.

"Bir kılık değiştirmen gerekecek," diyor Nyx düşünceli bir şekilde. "Tarric'in ya da seni tanıyan başka birinin seni tanımasını imkansız kılacak bir şey." Kaşlarını çatıyor ve uzun bir süre sessizce düşünüyor. Sonra biraz dikleşiyor. "Buldum."

"Ne?" Çatalımı bırakıp ona baktım.

"Uzak bir gezegende Luvashi adında bir tür var. Soylu kadınları baştan ayağa tamamen örtünüyorlar, yüzlerini gizleyen kalın bir peçe de dahil. Bu iyi bir örtbas hikayesi olur."

Sen zengin bir Luvashi olacaksın, ben de senin kölen. Beni zevk arkadaşın olarak yanına alacaksın ve başka birini satın almaya çalışacaksın."

Bu senaryo beni anında irkiltti.

"Hoşuma gitmedi." Yüzümü buruşturup başımı salladım. "Senin benim kölemmişsin gibi davranmayı nasıl başarabilirim bilmiyorum, benim katlandığım şeyin aynısını..."

"Biliyorum," diyor Nyx nazikçe, elime dokunarak. "Ben de sevmedim. Ama en mantıklı olan bu. Tarric yüzünü göremeyecek, ama neden orada olduğun konusunda inandırıcı bir hikaye. Ve ben senin kölen olursam, neden benim gibi bir başkası aradığın mantıklı olacak. Neden köle olmuş başka bir Zivonian hakkında bilgi aldığın mantıklı olacak. Herkes buna inanacaktır."

İtiraz etmek istesem de, içten içe onun haklı olduğunu biliyorum. Zaten en başta benim planımı kabul etmişti. Bunu birlikte yapmalıyız, uzlaşmalıyız. Ayrıca, ne kadar sevmesem de hikaye mantıklı.

"Tamam." Nefesimi verip parmaklarımı onun parmaklarına doladım. "Bunu bahane olarak kullanacağız."

Ve sonra bunun işe yaramasını ummamız gerekecek.

Corvia'ya giderken bir mola verdik. Burası, kılık değiştirmek için ihtiyacımız olan kıyafetleri satın alabileceğimiz huzurlu bir ticaret gezegeni. Nyx, bir Luvashi kadınına uygun iki kıyafet seçmeme yardım etti, biri seyahat için, diğeri saraydaki büyük etkinlik için. Kendisi de kılık değiştirmek için bir şeyler satın aldı, ama bana göstermedi. Biraz utanmış görünüyordu ve bu, ne olduğunu *çok* merak etmeme neden oldu.

Kılık değiştirme kıyafetlerini aldıktan ve planımızın ayrıntılarını belirledikten sonra, ikimiz de bu konu hakkında fazla konuşmak istemiyoruz. İkimiz de üstlendiğimiz görevin doğasında var olan tehlikenin farkındayız ve ikimiz de, buradan Corvia'ya kadar kalan günleri, gelecekte olacakları tekrar tekrar düşünmek yerine, birbirimizin şirketinden zevk alarak ve birbirimizi daha iyi tanıyarak geçirmeyi tercih ettiğimizi, bunu yüksek sesle söylemeden de biliyoruz.

Ayrıca Nyx'e riskleri yeniden düşünmesi ve fikrini değiştirmesi için fazla fırsat vermek istemiyorum, bu yüzden konuşmamızı başka konulara çevirmekten memnunum.

Birbirimizle bu kadar kolay bir rutine girmiş olmamız şaşırtıcı. Üniversitedeki yurt odamdaki oda arkadaşlarımdan beri bu kadar küçük bir alanı başka biriyle paylaşmamıştım, hele ki bir erkekle hiç. Kesinlikle her gece bir erkeğin kollarında uyumamıştım ve Nyx ile bunun beklediğimden daha doğal geldiğini fark edince şaşırdım.

Koordinatlar belirlendikten sonra yapacak pek bir şey kalmadığından, yemek aralarında uzun saatler boyunca geçmişimiz hakkında konuşup paylaşımlarda bulunuyoruz — ve bu zamanın bir kısmını yatakta geçiriyoruz.

Nyx, fiziksel konularda beni zorlamıyor. Aramızda çekim eksikliği yok, ama benim hazır olduğumdan fazlasını istemekten hala çekindiğini anlayabiliyorum. Bunu takdir ediyorum ve onu hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzulamama rağmen, muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Fiziksel yakınlık konusunda hâlâ çözmem gereken birçok şey var ve takıntılarım ve korkularım bir gecede ortadan kalkmadı.

Dürüst olmak gerekirse, Nyx'in bana karşı gösterdiği saygı ve özen, isteyebileceğim en iyileştirici şeylerden biri. Bir kez evet dediğim için, bunun sonsuza kadar geçerli olduğunu varsaymıyor. Ve birlikte olduğumuz o ilk gece olduğu gibi, topu bana bırakması, Tarric ile birlikte olduğum süre boyunca kalbimin etrafına ördüğüm kabuktan çıkmamı sağlıyor.

Bana gücümü geri veriyor, onu kendimde yeniden bulmama yardım ediyor ve onun nezaketine o kadar minnettarım ki, bazen bu beni çok etkiliyor.

Uzun sohbetlerimiz sırasında ona Dünya hakkında daha fazla şey anlatıyorum; evim ve Tarric'in sarayında isteğim dışında tutulduğum süre boyunca aklımı kaybetmememi sağlayan anılarım hakkında. Tren istasyonunun hemen yanında çiçek tezgahı olan kadın, botanik bahçesi ve bazen binaların kırık köşelerinden veya sokak taşlarının arasından küçük çiçeklerin başını çıkardığını gördüğümü anlatıyorum.

"Eskiden bunları çok düşünürdüm," diyorum ona bir gece, düşünceli bir şekilde, göğsüne kıvrılmış halde. "Vazgeçmek istediğimde, defalarca ezildiğimi hissettiğimde, benden alınmayan, açığa çıkarılmayan ve ihlal edilmeyen hiçbir şey kalmadığını hissettiğimde. O küçük çiçekleri düşünürdüm, o kadar çok insan oradan geçip etraflarına çöp atmış olsa da, çevreleri korkunç, karanlık ve kasvetli olsa da, kirli taşların arasından başlarını çıkaran o küçük çiçekleri. Onlar yine de denemeye devam ediyorlardı."

"Zivon'da ne kadar çok farklı bitki olduğunu hep sevmişimdir," diyor Nyx derin sesiyle, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek. "*Oasis'te*, kurtardığımız tohumları kullanarak

Ama şimdi çok fazlası kayboldu. Ormanın derinliklerinde, bazı bitkiler elim kadar büyük çiçekler açardı. Hatta kafam kadar büyük. Devasa çiçekler, gün doğumu veya gün batımındaki gökyüzünün tüm renklerini taşır, bazı yerlerde ağaçların üstüne kadar uzanırdı. Ve ormanın o derin kısımlarına girdiğinde kokusu... Titrer, hatırlayarak hafifçe gülümser. "Karanlık ve taze, akan su gibi ve tüm çiçeklerin kokusu. Dikkatli olmak zorundaydınız, çünkü orada yaşayan tehlikeli yaratıklar vardı. Ama tüm o güzelliği görmek için buna değerdı."

"Dünya'da ayçiçeği adında çiçekler var." Başımı geriye yaslayıp ona bakıyorum. "Büyük sarı çiçekleri var, ortaları koyu renk ve tohumlarla dolu. Hepsi güneşe doğru uzanıyor, belki de adlarını buradan alıyorlar. Onları resmeden ünlü bir sanatçı vardı, o resim her zaman en sevdiğim resimlerden biri olmuştur. Birçok şeyi fotoğraflamayı severdim, ama özellikle doğayı. Artık bozulmamış yerler, insan kalabalığı, çöp ve gürültü olmayan yerler bulmak gittikçe zorlaşıyor. Ama bulduğunuzda..."

Bir süredir aklıma gelmeyen bir anı zihnimde canlanınca sesim bir an kesildi. Nyx, aramızda uzun bir sessizlik oluşmasına izin verdikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Sekoyalar. Kaliforniya'ya yaptığım bir seyahatte onları görmüştüm. Benim geldiğim ülke olan Amerika'nın batı kıyısında, içine bir ev sığabilecek kadar geniş ve bulutlara ulaşacak kadar uzun ağaçların olduğu bir yer var. Onların yanında durduğunda kendini çok küçük hissediyorsun." Düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. "O yerleri özlüyorum. Keşke fotoğraflarım olsaydı da sana gösterebilseydim. Keşke sana evimi gösterebilseydim."

"Keşke ben de sana benimkini gösterebilseydim." Nyx çenesini başımın yanına dayayıp tavana bakar. "Evrendeki birçok yeri gördüm ve her zaman Zivon'un tüm gezegenler arasında en güzeli olduğunu düşündüm. Ama sanırım seninkini de görmek isterdim."

"Dünya'da da, çoğu yer gibi, iyi ve kötü şeyler var bence. Chicago'daki küçük dairemde etrafa bakıp başka bir yerde olmak istediğim zamanlar oldu. Ama bir kez başka bir yerde *olduğumda*?" Omuz silkiyorum. "Tarric'in sarayında tutsak olduğumda, topuklarımı birbirine vurup Dünya'ya geri dönmek için her şeyi verirdim."

Nyx konuşurken bana bakıyor, gözlerinde endişe var. Beni Tarric'in malikanesine götürme fikrinden hala hoşlanmadığını, oraya geri dönmek istemediğimi anlayabiliyorum.

ama bunu kaldırabileceğimi kabul etmiş gibi görünüyor ve bu beni mutlu ediyor.

Bu benim için önemli.

Bana olan güveni, bir şekilde kendime olan güvenimi de artırıyor, çünkü kendimi onun gözünden görüyorum.

Akşam geç saatlere kadar konuşuyoruz ve sonunda uykuya daldığımızda, birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz.

Uykuya dalarken son düşüncem, kendimi ne kadar güvende hissettiğim ve bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmediğimdir.

Nyx

Corvia'ya varacağımız günün ^{sabahi}, her zamankinden daha gergin bir şekilde uyanıyorum.

Cassidy'den önce uyanıyorum ve hala uyuyan halini izlerken, artık bana tanıdık gelen bir koruma duygusu hissediyorum. Bir parçam hala bu planı uygulamaya devam etme sözünden dönmek, onu isteyerek bu kadar tehlikeye atmayı reddetmek istiyor.

Ama yüzünün etrafında dağınık duran sarı saçlarını izlerken, bunu yapamayacağımı biliyorum.

O kadar korkunç şeyler yaşadı ki... Kaçırıldı, iradesi dışında alıkonuldu, onu kölesi yapan ve yıllarca cariyesi olarak tutan güçlü bir adam tarafından bekaretine tecavüz edildi.

Eğer o yere geri dönmek istiyorsa, diye düşünüyorum, yüzündeki bir tutam saç nazikçe iterek, onu durdurmaya çalışmakla ona kötülük yapmış olurum.

Bu, onu zayıf gördüğümü düşünmesine neden olur, oysa gerçek bundan daha uzak olamaz. Gerçek şu ki, o benim tanıdığım en güçlü kadın.

Saçlarını okşarken gözlerini açıyor, uykulu bir gülümsemeyle sırt üstü dönüyor ve bana bakıyor.

Dün gece konuşurken onu sadece kucakladım, ama o çıplak olarak kollarımda uykuya daldı ve şimdi çarşafın altındaki vücudunun hatlarını izlerken ilk arzuyu hissediyorum. Ama içimde başka bir şey daha var, göğsümde tanıdık olmayan bir gerginlik, şehvetle ilgisi olmayan bir acı.

Ona söylemek istediğim çok şey var, onunla paylaşmak istediğim çok şey var gibi hissediyorum. Aramızda söylenmemiş, ama mutlaka söylenmesi gereken bir şey var.

Ama doğru kelimeleri bulamıyorum. Şu anda değil, belki de hiç bulamayacağım. Bu yüzden konuşmak yerine onu öpüyorum.

Cassidy kollarımın arasına kıvrılır, çenesini eğerek dudaklarını benim dudaklarımla buluşturur. Bir acı içimi kaplar, o kollarını boynuma dolarken damarlarımdan bir sıcaklık yayılır, aramızda sadece çarşaf vardır ve ben öpücüğü derinleştiririm.

Artık ona dokunmak için izin istemek zorunda değilim, ama öpüşmeyi bırakıp gözlerine bakarken, onu tamamen görmek istediğimden, yavaşça çarşafı vücudundan çekmeye başlarken, sorum hala gözlerimde duruyor.

"Evet," diye fısıldadı. "Lütfen, Nyx. Seni tenime dokunarak hissetmek istiyorum."

Sadece bu sözleri duymak bile göğsümde düşük bir homurtu yaratıyor. İnce çarşafı kenara itiyorum ve Cassidy, dolgun dudağını dişlerinin arasına çekmeden önce dilinin ucuyla alt dudağını yalıyor.

Artık ikimiz de birbirimize çıplakız ve giysisiz halimle bana baktığında yüzünde yanan ateşi, yüzündeki çıplak arzuyu seviyorum. Her şeye rağmen, bana bu kadar güvenip kendini bu kadar savunmasız bırakmasını, çekinmeden beni istemesini seviyorum. Ona dokunmadan önce bile havada onun uyarılmasının kokusunu alabiliyorum ve bu koku yüzünden sikim taş gibi sertleşiyor, ona doğru geriliyor.

İnleyerek, ona tekrar öpmek için eğildim, ona olan açlığım artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Dokunuşuma anında tepki veriyor, parmaklarım göğüsleri, belinin kıvrımı ve karnı üzerinde kayarken titriyor, ta ki uyluklarının arasındaki boşluğa ulaşana kadar.

Parmak uçlarım onun tenini okşarken, onun merkezi ısınmış ve ıslaktı, ve ben iki parmağımı onun içine daldırırken bir inilti çıkardım. Onun vücudunun beni sımsıkı kavradığını hissederken, penisim heyecandan zonkluyordu.

"Hoşuna gitti mi, benim tatlı küçük Terran'ım?" diye kaba bir şekilde mırıldandım. "Beni çok sıkı sıkıyorsun. Benim penisim olmasını mı istiyorsun?"

Cassidy'nin gözleri fal taşı gibi açılır, ağzı açık kalır ve nefesini tutar. Göz bebekleri büyür, kahverengi gözleri koyu, sıvı havuzlar gibi görünür. "Evet. Çok iyi geliyor. Ama senin... senin penisin kadar iyi değil."

Onun sözlerinden memnun olarak sııttım. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Söyle bana. Bunu senden duymak istiyorum."

"Evet, daha fazlasını istiyorum." İnliyor, kalçalarını kaldırıp parmaklarımın hareketlerine uyum sağlıyor. "Boşalmak istiyorum. Lütfen, Nyx. Beni boşalt."

"Tanrım, Cassidy."

Çenem sıkışır, kontrolümü zorlayarak parmaklarımı onun içine sokup çıkarmaya başlarım. Dudakları tekrar benimkini bulur, inlerken dillerimiz birbirine dolanır ve başparmağım klitorisine bastırarak onu daha da yükseğe çıkarırken ses yüksek bir tona yükselir.

"Bırak kendini," diye hırıltıyla söylüyorum. "Sana ben bakacağım, söz veriyorum. Kendini bırak. Ben seni yakalayacağım."

Konuşurken, diğer kolumu ona doladım, vücudunu bana doğru çekerek, bana eriyen kıvrımlarının pürüzsüz, sıcak hissini zevkle içime çektim.

O mükemmel, diye düşünürüm sersemlemiş bir halde. Tanıdığım en mükemmel kadın. Ve onu böyle görebiliyorum.

Sahiplenme duygusuyla dolu bir tatmin dalgası içimi kaplar ve başparmağımı, onun *klitoris* dediği küçük zevk düğümünün etrafında daha hızlı döndürürüm. Nefesi kesilir, tırnakları omuzlarıma batar, ama sonra Cassidy başını sallar.

"Bekle!"

Hemen dururum ve elimi geri çekerim. "Ne oldu?"

"Ben istiyorum..." Mükemmel göğüsleri hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyor. "Senin sikiyle beni boşaltmanı istiyorum. Beni sikmeni istiyorum. Boşaldığımda seni içimde hissetmek istiyorum."

Taşaklarım gerilir, sertleşmiş penisim titrer ve ucundan biraz sperm sızar. Tecrübesiz genç bir savaşçı gibi karnına ve uyluklarına boşalmamak için tüm irademi kullanırım.

"Tanrılar adına, kadın," diye yumuşak bir şekilde homurdanırım. "Beni çıldırtıyorsun."

Dikleşir, avuçlarımla kalçalarını açar ve bacaklarının arasına diz çökerek onu kaldırırm, Cassidy'yi gergin sikime doğru çekerim. Onun sıkı, sıcak kanalının içine girmeye başladığımda, tekrar öne eğilir, dudaklarını derin bir öpücükle ele geçiririm.

Onun içine girmenin verdiği his o kadar muhteşem ki, onun merkezine tamamen girdiğimde bir an için hareketsiz kalırım. Henüz tekrar çekilmek istemiyorum, hatta itmeye başlamak bile istemiyorum.

Bunu uzatmak, gemiden ayrılmadan önce her ayrıntısını hatırlamak istiyorum. Bu son kez olabileceğini biliyorum, bu görevden sağ çıkamayabileceğimiz ihtimalini düşünmek istemememe rağmen. Cassidy'yi korumak için elimden geleni yapacağım, ama hayatta kalamazsak diye, onunla yatağında, kollarımda geçirdiğim bu son anıyı hatırlamak istiyorum.

Geriye yaslanarak kollarımı bacaklarının altına sokup omuzlarımin üzerine getiriyorum, böylece o havaya kalkıyor ve uylukları önümde sergilenmesini görebileceğim kadar açılıyor.

Yumuşak, ıslak kıvrımlarının arasına gömülen penisimin görüntüsü o kadar mükemmel ki, çenemi sıkıp, burada ve şimdi boşalmamaya çalışıyorum. Cassidy, ne kadar açıkta olduğunu fark edince kızarır

ve ben ona bakarak gözlerimdeki saf arzuyu görmesine izin veriyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, başparmaklarımla bacaklarının pürüzsüz derisini okşarken bacaklarını açık tutuyorum. "Böyle, yatağında çıplak, sikimin üzerinde... çok muhteşem görünüyorsun..."

Cassidy çaresizce inliyor, sırtını kamburlaştırıyor. "Çok iyi geliyor," diye inliyor. "Çok... çok... iyi."

Onu orada tutuyorum, kendimi ondan biraz çekip sonra daha da derine kaydırıyorum, zevkten inliyorum. Hala bana güvenmesine, bu kadar savunmasız olmasına rağmen pozisyonumuzu böyle kontrol etmeme izin vermesine bayılıyorum.

"Benim için kendine dokunur musun?" diye fısıldıyorum, onu biraz daha ileri gitmeye cesaret ederek. "Seni alırken kendini tatmin etmeni izlemek istiyorum."

Bunu bir soru olarak ifade etmeye dikkat ediyorum, kararı ona bırakıyorum. Ve o dudaklarını yalayıp, parmaklarını klitorisine sürtmek için aşağı uzanırken, beni neredeyse kör edecek kadar yoğun bir heyecan dalgası hissediyorum. Parmaklarıyla kendini açarak, daha iyi görebilmem için, kendini okşarken tüm vücudunu görmeme izin veriyor ve benim penisim boşalmanın eşiğinde zonkluyor, testislerim ihtiyaçtan o kadar gergin ki neredeyse acı veriyor.

Yavaşça tekrar hareket etmeye başlıyorum, her hareket o kadar zevkli ki, kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor, bu his karşısında inliyorum.

Onun içine girip çıkarken parmaklarını bana çok yakın hissediyorum, öne doğru eğildiğimde sert ve nemli cildime dokunuyor ve nefesinin hızlandığını izliyorum. Göğsü inip kalkıyor, cildi kızarıyor ve ecstasy'nin zirvesine yaklaşırken gözleri büyüyor.

"Vreck," diye homurdanıyorum. "Senin benim penisimle doruğa ulaşmanı görmek, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey. Beni çok güzel alıyorsun."

Yukarı doğru eğilirken hıçkırıklar çıkarır, parmakları daha hızlı hareket eder, bacakları omuzlarımı sıkıca kavrar ve klitorisini okşar. "Geldim! Oh lanet olsun, ben..."

Sözünü keser, hala bana sürtünür ve ben de o kendi zevki için beni kullanırken daha derine girerim. Sikimdeki çıkıntılar ve düğümler buna tepki olarak şişer ve genişler, onu daha derin, daha sert bir orgazma uyarır.

Vücudu sonunda gevşemeye başladığında ve Cassidy elini çekmeye başladığında, başımı sallarım. "Devam et," diye inlerim. "Tekrar boşaldığını görmek istiyorum. Benim için parçalandığında çok muhteşem görünüyorsun."

"Nyx... oh, tanrım."

Cassidy, parmakları şişmiş, sırlıklam bedeninde yavaşça daireler çizmeye devam ederken adımı inler. Onu izlerken, penisim kaya gibi sertleşir ve boşalmanın eşiğine gelir.

Bana anlattığı onca şeyden sonra, bunu hoşuna gidecek mi, kendini bana böyle göstermek isteyecek mi emin değildim, ama yüzüne baktığımda, sadece zevk ve tam bir güven görüyorum.

"Benim için boşal," diye fısıldıyorum, yavaş ve derin itişlerle, kendimi ona verirken onun beni tekrar kavramasını hissetmek istiyorum. "Benimle birlikte boşal, Cassidy. Daha fazla dayanamıyorum."

"Nyx!"

Bu sefer sırtı sertçe kavislenirken bu kelimeyi haykırıyor ve ben kendimi ona doğru iterken kalçalarını kavıyorum, kendimi onunla birlikte doruğa ulaşırken, beni iliklerime kadar sarsan bir orgazmın eşiğinde hissediyorum. Ona ilk girdiğim andan beri boşalmanın eşiğindeydim ve vücudu tekrar benim etrafımda kasılırken ve titrerken, kendimi bırakıyorum, tohumum onu kör edici bir zevk dalgasıyla dolduruyor.

Zirve noktam geçse bile, henüz ondan çıkmaya dayanamıyorum. Onun yerine kollarımı ona doluyorum, onu kucağıma çekiyorum ve topuklarımın üzerine oturuyorum, penisim hala onun içinde. Terden ıslanmış saçlarını yüzünden çekiyorum, alnını, yanaklarını, burnunu ve ağzını öpüyorum, başının arkasını avuçlarımla okşuyorum, kalçalarım hala ona karşı hafifçe sallanıyor.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin," diye fısıldıyorum, kendimi durduramadan. "Gitmek zorunda değiliz. Başka bir çözüm buluruz. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Cassidy yumuşak bir gülümsemeyle parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirir.

"Bunu sormanı seviyorum. *Her zaman* sormanı seviyorum," diyor sessizce.

"Ama eminim. Bunu senin için yapmak istiyorum. Fikrimi değiştirmedim."

Durmak, kendimi ondan ayırmak imkansız geliyor, ama sonunda yapıyorum. İsteksizce ayrılıyoruz ve birlikte duşa giriyoruz, temizlenirken ikimiz de fazla konuşmuyoruz. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Söylenecek her şey zaten söylendi ve söylemek istediğim her şey imkansız geliyor — tam olarak ifade edemediğim, hatta tam olarak anlayamadığım, yarı şekillenmiş düşünceler.

Sessizce kılık değiştiriyoruz. Cassidy'nin elbisesi, yüksek yakalı ve düz yakalı, ağır koyu mavi bir gece elbisesi. Belinden aşağıya doğru inerek vücudunu ortaya çıkarıyor ve kalçalarına ve uyluklarının üst kısmına sıkıca yapışıyor, sonra

Yine genişliyor. Kolları dirseklerine kadar uzanıyor ve kolları tam olarak kapatan, kollara uyan eldivenler var, böylece kolları tamamen örtölüyor. Saçını kendisi yapıyor, kalın sarı dalgalı saçlarını, benim hayal edebileceğimden daha hızlı bir şekilde örgülü, bükülmüş bir topuz haline getiriyor.

Birkaç saniye boyunca inanamadan onu izledim, ta ki bana bakıp gülene kadar. "Syra sık sık saçımı yapmama yardım ederdi, ama her zaman yanımda değildi. Bu yüzden saçımı kendim yapmayı oldukça hızlı öğrendim."

Arkadaşının adını anarken yüzünde hafif bir gölge geçer, ama çabucak silkeler ve duvağını sabitlemek için süt beyazı taşlarla süslenmiş altın tokalar uzanır.

Duvak, içinden görebileceği kalın, opak bir malzemeden yapılmıştı, ama onu görenlerin yüz hatlarını gizliyordu. Saçının buklelerinin altına tutturulmuştu, böylece onun hakkında belirgin hiçbir şey görünmüyordu. Mükemmel bir vücuda sahip herhangi bir kadın olabilirdi ve Luvashi'ler o kadar insansıydılar ki, kimse onun cildinin metalik olmadığını görmediği sürece, kimse farkı fark etmeyecekti.

"Senin kılık değiştirmen ne?" diye merakla sorar, peçeyi takmayı bitirdiğinde.

Dönüp benim çıplak kaldığımı ve kalçama deri bir peştamal bağladığımı görünce, Cassidy peçenin üzerinden elini ağzına kapatır ve neredeyse bir kahkaha gibi gelen boğuk bir ses duyarım.

"Onu mu giyiyorsun?" diye patlar.

"Bu, evrende yaygın bir giysidir," derim sertçe, mümkün olduğunca onurumu korumaya çalışarak. "Genellikle savaşçılar ve avcılar arasında. Örneğin, Kalixian ve Voxeran ırkları genellikle peştamal ve başka bir şey giymezler." Cassidy'nin gözlerine bakmadan diğer kalçama da deri kayışı bağlarım. "Köleler de genellikle daha 'sahiplenilmiş' görünmek için bunları giyerler. Böylece efendileri onların özelliklerini sergileyebilirler."

"Evet. Böyle bir şey giyen birkaç köle gördüm. Genellikle zevk kölesi olanlar ama..." Cassidy cümlesinin ortasında keser, açıkça bizim uydurduğumuz hikayeyi hatırlayarak. "Oh."

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye yüzüncü kez söylüyorum. "Cassidy, eğer çok zor geliyorsa, biz..."

Cümlemleri bitiremeden, kararlı bir şekilde başını sallar. Peçeden yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama tahmin edebiliyorum.

"Hayır. Gidiyoruz." Elbisesi üzerinde ellerini gezdirip, daha dik durur. "Bunu yapabilirim."

Vreck. O tam anlamıyla bir savaşçı.

Onu bir kez daha öpmeden gemiden ayrılamam. Ona doğru büyük adımlarla ilerlerim, aramızdaki mesafeyi iki adımda aşarım ve kalın peçeyi kaldırıp yüzünden çekerek onun güzel, narin yüz hatlarını içime çekerim. Gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken bakışlarında bir sıcaklık görürüm ve bel örtüsünün altında penisimin tehlikeli bir şekilde kalınlaştığını hissederim.

Kimin umurunda? Elimi başının arkasına kaydırıp onu kendime doğru çekerek onu derin bir şekilde öperken düşünüyorum. *Ben bir zevk kölesi olmalıyım, değil mi?*

Gözlerimi kapatıyorum, dilim onun ağzına giriyor, onun dilini tatarken ne kadar tatlı olduğunu hissediyorum ve kendime bir kez daha yatakta onunla yaşadığım enfes zevki hatırlamama izin veriyorum, sonra bu anıyı bastırıp öpüşmeyi kesiyorum ve peçesini yerine bırakıyorum.

"Gemiye indireceğim," diyorum ona. "Sonra kapıda buluşuruz, birlikte gemiden ineriz."

Cassidy başını sallar ve sesli bir şekilde yutar. Kabinden çıkarız ve ben kumandalara doğru giderken yollarımız ayrılır.

Gemiye nereye yönlendireceğimi bana zaten söylemişti, bu yüzden Tarric'in sarayının yakınındaki, misafirlerinin ulaşım araçlarını bıraktıkları bir yanaşma limanına doğru yöneliyorum. Boş bir liman bulup oraya yanaşıyorum, gemiyi yumuşak bir şekilde indirip kontrolleri kilitliyorum ve köprüden Cassidy'nin beklediği yere doğru büyük adımlarla ilerliyorum.

Gövdedeki kapağı açmak için düğmeye bastığımda, o da uzanıp elimi bir kez sıktı, hala önüne bakmaya devam ediyordu. Bu samimi bir hareketti, ikimiz de birbirimize rahatlık verip alıyorduk, ben de onun elini sıktım ve kapak açıldığında güneş ışığı gemiye dolmaya başladı, göğsüm sıkıştı.

Dışarı çıkmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. Buraya gelme amacımız dışında geriye hiçbir şey kalmadı.

Tek yapabileceğim, hayatta kalabileceğimizi ummak.

Cassidy

GEMİDEN ÇIKIP Corvia'ya tekrar adım attığım anda, arkamı dönüp kaçmak için korkunç bir dürtü hissediyorum.

Burayı nefret ediyorum, sadece burada yaşayan kişi ve bana yaptıkları yüzünden değil, aynı zamanda burası korkunç bir gezegen olduğu için de. Sıcaklık bunaltıcı ve boğucu, ve Tarric'in arazisi çok büyük olmasına rağmen, geniş mülkünün dışındaki araziden gelen kükürt dumanları yine de içeri sızıyor. Corvia, uykuda olan volkanik topraklardan kazılmış bir maden gezegeni ve Tarric'in servetinin büyük bir kısmı, burada çıkarılan değerli dumanlı siyah camdan ve evrendeki en değerli siyah mücevherlerden geliyor.

Ancak madencilerin çalışma koşulları korkunçtur. Her gün onlarca, hatta yüzlerce kişi boğulma, sıcak çarpması veya yanarak hayatını kaybetmektedir. Hava sıcaklığının 200 derecenin üzerine çıktığı kraterlere düşenler ise yanarak ölmektedir.

Tabii ki bunların hiçbiri Tarric'i rahatsız etmiyor. Onun yerleşkesi, havayı oksijenlendirmek için bitki ve ağaçlarla, kokulandırmak için çiçekli çalılar ve ağaçlarla dolu. Ancak kükürt kokusu bazı yerlerde, özellikle de rıhtımda hala devam ediyor. Sarayın içinde, kendinizi untabilen türden bir insansanız, dışarıda ne tür korkunçluklar olduğunu asla bilemezsiniz.

Ben öyle bir insan değilim ve Nyx'in de öyle olmadığını biliyorum. Ama en azından şimdilik öyleymiş gibi davranmak zorundayız.

Siyah taşlı yolu takip ederek saraya doğru yürürken, bu görevin düşündüğümde daha zor olacağını anlıyorum. Burada olmak, özellikle gardımı indirip Nyx'e içimi açtıktan sonra, beklediğimden daha fazla kafamı karıştırıyor. Kalbimin etrafındaki sert duvarlar biraz eridi, bu normal şartlar altında iyi bir şey olurdu.

Ama burada, Corvia'da, o duvarlara *ihtiyacım var*. Onların sağladığı korumaya ihtiyacım var.

Ellerim terden nemli, ipeksi elbisenin kumaşı bana yapışıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum, midemde mide bulantısı dalgaları yükseliyor.

Panik atağa kapılma, Cassidy, diyorum kendime, dişlerimi sıkarak. Toparla kendini. Duygularını gösteremezsin.

Dişlerimi sıkarak, her anı dalgasıyla içimi kaplayan korku, tiksinti ve utanç duygularını bastırmayı başarırım.

Bu yerin beni etkilemesine izin veremem. *Vermeyeceğim.*

Çenemi yukarıda tutmaya zorlayarak, Nyx'in birkaç adım önünde kalmaya dikkat ederek ilerliyorum. Her şeyden çok onun elini tekrar tutabilmeyi diliyorum, ama tabii ki o benim kölem olmalı. Elini tutmak, ne kadar değerli olursa olsun ya da ondan ne kadar "zevk" alırsam alayım, hiç mantıklı olmaz.

Ama ondan zevk alıyorum, değil mi? Sadece buradaki herkesin düşündüğü şekilde değil. Bana gerçek, samimi bir zevk veriyor — açıkça verilen ve alınan türden bir zevk.

Tarric'in sarayında geçirdiğim zamanların anıları bir anda geri gelip beni dehşetle boğmaya çalışırken, onları zorla uzaklaştırıp Nyx ile onun yatağında geçirdiğimiz ilk gecemizin anılarıyla değiştiriyorum. Bu sabah yaptıklarımızla. Onları, duşta ellerimin altında ıslak, sabunlu teninin hatırası, giyinirken onu nasıl kızdırdığım ve gemiyi indirmesi için ayrılmadan önce son bir kez öpüştüğümüz anın hatırası ile değiştiriyorum.

Nyx'e fiziksel olarak sarılmak istediğim gibi bu anılara sarılıyorum, gücümü onlardan ve içimde zaten var olduğunu bildiğim şeylerden alıyorum. Bu yerden bir kez kurtuldum, yine kurtulabilirim.

Çünkü bu sefer yalnız değilim.

Tarric'in devasa kompleksinin dışındaki kapıda, gelen misafirleri karşılamak ve buraya gelmemesi gerekenleri geri çevirmek için hazır bekleyen bir görevli var. Tarric'in üst düzey hizmetkarlarının tanıdık siyah üniformasını giymiş ve hemen arkasında, her biri zırhlı ve silahlı dört iri yarısı muhafız duruyor.

Onları görünce kalbim göğsümde çarpıyor, ama çenemi dik tutuyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum, kim olmam gerektiğini ve hikayemizin ne olduğunu hatırlayarak.

"Adın ne?" Görevli neredeyse sıkılmış gibi konuşuyor ve bu bana küçük bir umut ışığı veriyor. Bakışlarının Nyx'in üzerinde hafif bir takdirle dolaştığını görüyorum ve bana geri döndüğünde yüzünde bir sırıtış var. "Ah. O senin mi?"

"Evet." Ses tonumu olabildiğince kayıtsız ve aristokratik tutuyorum, sanki bu hizmetçi zamanımı harcamaya değmezmiş gibi. "O benim zevk kölem. Onun için konaklama konusunda endişelenme, benim yatağımın ayak ucunda uyuyor."

"Peki," diyor görevli, dudaklarında hala alaycı bir gülümsemeyle. "Ama önce adınızı, gezegeninizi ve buraya işinizi gelme nedeninizi öğrenmem gerekiyor."

"Onyxia, Luvash'tan. Mar Dravix bana bu etkinlikten bahsettiği için buradayım. Evrendeki en iyi bağlantıları olan brokerların burada olacağını söyledi. Nadir bir köle satın almak istiyorum ve bunun için Corvia'dan daha iyi bir yer olmadığını, aradığımı bulmama yardım edecek Tarric'ten daha iyi bir kişi olmadığını söyledi."

Görevli yine sıkılmış bir ifadeyle bakmaya başladı. "Elbette. Mar Dravix sizi gönderdiyse, Tarric sizi görmekten memnun olacaktır, eminim. Beni takip edin. Sizi saraya götüreceğim. Ana etkinlik yarın gece olacak, o zamana kadar dilediğiniz gibi vakit geçirebilirsiniz. Geminizden eşyalarınızı almak için birini göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, neredeyse çok hızlı bir şekilde. "Eşyalarım kölemde ve gördüğünüz gibi, çok az şeye ihtiyacı var."

Nyx'in elinde tuttuğu, içinde yedek giysilerimin bulunduğu deri çantaya başımı salladım.

"Peki, öyleyse." Görevli, kenara çekilip kapıları açan muhafızlara başını salladı.

Saraya doğru ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Devasa binaya vardığımızda, yeni görevliler bizi içeriye alıyor.

"Sizi odalarınıza götürmeden önce Tarric'i selamlamak için ana salona götüreceğiz," diyor içlerinden biri, bize onu takip etmemizi işaret ediyor.

Yürürken boğazımda bir yumru hissediyorum, beni boğacakmış gibi.

Her şey korkunç derecede tanıdık geliyor: ayakkabılarımın altında siyah cam zeminin çıkardığı ses, her oda ve salona yayılan eriyen mum ve tütünün yoğun, parfümlü kokusu, gezegenin kokusunun saraya girmesini engelliyor.

Bence *hepsi bir maskaralık*, midem bulanıyor, kusacağımdan eminim. *Tıpkı Tarric'in yakışıklılığı, bu sarayın güzelliği, parfüm gibi. Hepsi korkunç, çürümüş ve ölümcül bir şeyin maskaralığı.*

Tarric'in huzuruna çıkarıldığımızda, kendi görünüşümü mükemmel bir şekilde korumam gerekecek. Kim olduğumu tahmin edemez, yoksa her şey kaybedilir. Nyx

ölür ya da daha kötüsü, ben tekrar köle olurum ve Akos sonsuza kadar kaybolur.

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Nyx. Akos'u hayal kırıklığına uğratmayacağım, sessizce söz veriyorum. Kendimi hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Büyük salonun kapıları, yaklaşırken kendi ağırlığı altında gıcırdayarak açılır ve odaya girerken, bakışlarım doğrudan Tarric'e takılır.

Her zamanki gibi, bu kadar kötü birinin bu kadar nefes kesici derecede yakışıklı olabilmesi beni şaşırtıyor - en azından onu *tanımayanlar için*. Ben sadece onun çürümüş ruhunu görebiliyorum, ama dışarıdan bakıldığında, zengin olduğu kadar yakışıklı da.

Aslında daha çok tahtı andıran, dumanlı siyah camdan yapılmış ve mücevherlerle süslenmiş koltuğunda uzanıyor. Hatırladığım gibi, sadece bol, gevşek siyah bir pantolon ve her iki yanında yere kadar uzanan, açık bırakılmış siyah ipeksi bir cüppe giyiyor, böylece çıplak, kaslı göğsü görünüyor. Işık altında cildi mor renkte parlıyor, göğsündeki kıvrımlı izler hariç - gerçek altınla işlenmiş, dövme şeklinde bir skarifikasyon.

Bu manzarayı görünce yaprak gibi titremeye başlayacakmışım gibi hissettiğim ürpertiye bastırmak için tüm gücümü kullanıyorum. Bu dövmeyi daha önce yüzlerce kez gördüm, hatta dokundum bile. Tarric'in bana bunun gerçek olduğunu, sıcak sıvı altınla dövme yaptırdığını söylediğinde dehşete kapılmış ifademi görünce bana güldüğünü hatırlıyorum.

Onun söylediklerini de hiç unutmadım.

Herkesin en az bir kez görmesini sağlıyorum. Bu dövme sadece sonsuz zenginliğimin değil, aynı zamanda inanılmaz acılara dayanma yeteneğimin de sembolü. Düşmanlarımın bana yapabileceği, hayatta kalamayacağım veya paramla kurtulamayacağım hiçbir şey yok. Ve bunu yaptığında, bana yaptıkları hakaretin bedelini yüz katıyla ödetirim, ister kanla ister parayla.

Boğazıma safra yükseliyor, dilimin arkasında acı ve metalik bir tat bırakıyor, ama bir şekilde dik durmayı, çenemi kaldırmayı ve omuzlarımı aristokrat bir tavırla geriye çekmeyi başarıyorum.

"Tarric." Başımı eğiyorum, sesimi hafif ve havadar tutuyorum, hafif bir aksanla. O kadar güçlü değil ki, nereli olduğumu anlayabilir ya da gerçek olmadığını fark edebilir, ama sesimi değiştirmek için yeterli, böylece beni tanıyamaz — Tarric'in bana yeterince dikkat edip sesimin tonunu hatırlayacağını sanmıyorum ama. "Bana, evrende nadir bulunan köleleri satın almak için

nadir köleleri satın almak için evinizden daha iyi bir yer olmadığını söylediler. Umarım yarın kalmama ve aracılarınızla görüşmeme izin verirsiniz."

Tarric başını eğerek gülümsedi. "Mmm. Bir Luvashi. Kıyafetine bakılırsa zengin bir Luvashi. O peçeyi çıkarmanı istesem ne dersin? Hiçbir Luvashi kadınının yüzünü görmedim. Onların yüzlerini, söyledikleri gibi iffet için mi sakladıklarını, yoksa o kadar çirkin oldukları için mi, yoksa toplum içinde görünmek için tek yol bu olduğu için mi sakladıklarını hep merak etmişimdir."

Beni peçeyi çıkarmaya zorlayacağı düşüncesi midemi düğümler. Bu olursa, kimliğimiz hemen ortaya çıkar.

Kim olduğunu unutma, diye kendime sertçe söylüyorum. Rol yaptığım kadın bu hakareti asla hafife almazdı.

"Sarayınızın misafirperverliğinin bundan daha iyi olduğu söylenmişti," diyorum keskin, buz gibi bir ses tonuyla. "Sadece bir Luvashi kadınının eşi onun yüzünü görebilir, ve o da ancak birlikteliklerini onaylayan törenin ardından. Ama sizi temin ederim ki, Luvashi kadınları şaşırtıcı bir güzelliğe sahiptir. Yine de bu konuyu zorlamak istiyorsanız, Hak Gavar'da benim paramın daha iyi bir misafirperverlikle karşılanacağı bir karaborsa olduğunu duydum."

Tarric'in en son isteyeceği şeyin bu olduğunu biliyorum. Muazzam servetinin bir kısmı, alıcıları komisyoncularla buluşturarak aldığı komisyonlardan oluşuyor ve benim teklif ettiğim parayı isteyecektir. Umarım ona, söylediğim kişi olduğuma ikna etmişimdir. Kaba sözlerinin bir tür test olduğunu sanıyorum.

Kahkahalarla gülmeye başlayıp omuzları eğlenceden titremeye başladığında, onun incelemesini geçtiğimi anladım. Arkamda Nyx'in gergin olduğunu hissedebiliyorum, ama dönüp ona bakma isteğine direniyorum.

Tarric öne eğildiğinde saçları yüzüne düştü ve kafasındaki keçi boynuzu gibi geriye doğru kıvrılan küçük siyah boynuzların parıltısını gördüm.

Eğer şeytan gerçekten var olsaydı, diye düşünüyorum, *o şeytan bu adam olurdu.*

Yakışıklı, çekici, boynuzlu, istediği her şeyi verebilme yeteneğine sahip... ama yine de yalan söylüyor, hile yapıyor, tecavüz ediyor ve hizmet etmesini istediği kişilerden, cehenneme en yakın yerde çalışan madenciler de dahil olmak üzere, insanlıklarını tamamen yok ediyor.

"Beni eğlendiriyorsun," diyor Tarric, tekrar arkasına yaslanarak. "Bunu sevdim. Elbette alçakgönüllülüğünü koruyabilirsin. Ama adını duymadım. Kimsin sen?"

"Onyxia. Bu benim zevk kölem Mallum. Bizi karşılayan görevliye de söylediğim gibi, o benim yatağımın ayak ucunda uyuyor, bu yüzden onun için özel bir şey istemiyorum."

Tarric sırıtıyor. "Ah. Kölelerinden itaat isteyen bir kadın. Bunu takdir edebilirim." Nyx'e kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bana dönüyor. "O Zivonian mı?"

Boğazımda yine bir yumru oluşur, ama başımı sallarım. "Evet. Başka bir tane bulmayı umuyorum. Bu yüzden buraya geldim, bana sadece en nadir bulunan malların bulunabileceği söylenen bir yere. Eşleşen bir set istiyorum."

"Peçe takılı kalıyor mu? Yani seks sırasında." Tarric'in şehvetli gülümsemesi genişliyor. "Çünkü sadece eşin yüzünü görebilir."

"Bir hanımefendi asla söylemez." Sesimi sabit tutmaya çalışırken kalbim göğsümde atıyor.

Lütfen bu iş bir an önce bitsin.

"Belki sana şarap ikram edersem, bir iki sırrını açığa vurursun." Tarric, büyük koltuğunun koluna parmaklarıyla vurarak kıkırdar. "Burada evrendeki en iyisi var. Umarım denersin."

"Memnuniyetle."

"Toplantı yarın akşam, ama konuklar yavaş yavaş gelmeye başladı. Lütfen görevliyi takip edin. Sizi odalarınıza götürecek. Odalar çok iyi donanımlı, eminim rahat edeceksiniz. Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum." Tarric parmaklarını birleştirip durakladı. "İhtiyacınız olan bir şey olursa, çekinmeden bana bildirin. Tüm misafirlerimin sarayımın lüksünü mümkün olduğunca çok şekilde deneyimlemelerini istiyorum. Eğlence veya belirli bir yiyecek ya da içecek istiyorsanız, lütfen isteyin."

"Elbette. Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kalbimin atışını yavaşlatmak için tekrar başımı eğiyorum. Odaların ne kadar lüks olduğunu elbette çok iyi biliyorum. Buradaki her şey gibi, onlar da cilalı, tertemiz ve gösterişli. Ama sonuçta, binlerce insanın kemikleri üzerine inşa edilmiş bu yerin *tamamı* iğrenç ve ne kadar altın kaplama, cilalı cam veya işlemeli kumaş olursa olsun bunu değiştiremez. Tarric hâlâ diğer insanları sahiplenen, kendi zevki ve refahı için onları sömüren bir adam ve bunu kabul edilebilir kılacak hiçbir şey yok.

"Toplantı birkaç gün sürecek, ana etkinlik yarın olsa da," diyor Tarric. "İstediğin kadar kalabilirsin. O süre boyunca benim evim senin evindir."

Ellerini açarak, çekici bir gülümsemeyle, keşke o sırtışı yüzünden silebilseydim. *Tabii ki* nazik ve misafirperver davranıyor. Beni kendisine daha fazla zenginlik getirebilecek biri olarak görüyor, bu yüzden beni burada ağırlamak işine geliyor. Gerçekte kim olduğumu bilseydi, her şey çok farklı olurdu.

Nyx ve ben ayrılırken görevli bizi bekliyor ve bizi uzun bir koridordan konuk odalarına doğru yönlendiriyor. Gözlerimi önüme dikip, Nyx ve ben kapalı kapılar ardında kalıp bir an rahatlayana kadar adımları sayıyorum. Sonra bir köşeyi dönüyoruz ve kalbim neredeyse duruyor.

Ciğerlerimdeki tüm hava yumuşak bir nefesle boşalır ve sanki karnıma tekme yemiş gibi hissedirim.

Syra koridorun biraz ilerisinde durmuş, bir muhafızla sessizce konuşuyor.

Dans kıyafetlerinden birini giyiyor — yarın akşamki eğlencenin bir parçası olacağı neredeyse kesin — zümrüt yeşili sütyen tarzı bir üst ve ince, şifon benzeri bir malzemeden yapılmış, göğüslerinin üzerinde büzülerek meme uçlarını zar zor gizleyen ve kalçalarında ipeksi kurdelelerle bağlanan uzun yırtmaçlı bir etek. Pulları koridorun ışığında parlıyor, uzun saçları omuzlarına dökülüyor.

Kalbim hızla atıyor ve ona bir şey söylememek için tüm gücümü kullanıyorum. Çünkü elbette söyleyemem. Bu, gizli kimliğimizi açığa çıkarır. Zengin bir Luvashi kadının, koridorda karşılaştığı köle bir dansçı kızla konuşmak için hiçbir nedeni yoktur.

Syra bana ve Nyx'e bakıyor, ama beni tanımıyor gibi görünüyor. Bu iyi bir şey, çünkü kılık değiştirmenin ne kadar iyi işlediğini gösteriyor. Ama yanından geçerken üst dudağının hafifçe kıvrılması kalbimi bıçak gibi deliyor. Bunu iyi saklıyor, ama gözlerindeki tiksinti ifadesini görebiliyorum ve şu anda benim ve saraydaki diğer konuklar hakkında ne düşündüğünü biliyorum.

Onu buradan çıkarmam lazım, diye düşünüyorum şiddetle. Ayrılırken onu da yanımızda götürmenin bir yolunu bulmam lazım.

Saraya geri dönüp Syra'yı gördükten sonra, görevli bizi odalarımıza götürüp kapıyı kapatarak geri çekildiğinde sinirlerim çok gerginleşmişti. Kapı kapandığında nefes nefese kaldım, yüzüme yapışan kumaştan kurtulmak için peçemi kenara çekip derin nefesler aldım. Dizlerim titriyor, tüm vücudum ürperiyor ve ben, önüme eğilip ağlamamaya çalışırken, kollarımı kendime dolayarak, tüylü bir şezlonga çöküyorum.

kollarımı kendime dolayarak öne eğildim ve ağlamamaya çalıştım.

"Cassidy." Nyx yanıma çökerek adımı fısıldar, kollarını bana dolayarak beni göğsüne çeker. "Şşş, her şey yolunda."

Tabii ki, her şey yolunda *değil*. Hiçbir şey yolunda değil ve eminim o da bunun farkında. Ama sakinleştirici sesi ve beni saran kolları, başlamak üzere olan panik atağımı önlemeye yetiyor.

"O Syra'ydı," diye mırıldanır. "Değil mi?"

Konuşmadan başımı sallarım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senin tarifine uyuyordu." Saçlarımı nazikçe okşadı, dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. "Cassidy, burada kalmak zorunda değiliz. Eğer istersen, hemen şimdi gidebiliriz. Seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım ya da baskı yapmayacağım. Gemiye geri dönüp gidebiliriz. Sen söyle yeter. Akos'u bulmak için başka bir yol bulurum."

Sadece bu sözleri söyleyen sesinin tınısı bile bana güç veriyor.

Artık burada mahsur değilim, diye kendime hatırlatıyorum, nefesim yavaşlamaya başlarken, kollarında rahatladığımı hissediyorum. Kendi seçimimle buraya bir görev için geldim. Ve yalnız değilim.

Nyx yanımda ve o beni terk etmeyecek. Beni bırakmayacak.

Bu işte birlikteyiz.

"Kalacağım," diyorum sessizce. Sesim daha kararlı hale geliyor ve ekliyorum, "Buradayız ve bunu yapabilirim. Bunu yapabiliriz. Biliyorum."

Nyx

BUNU BAŞARABİLİRİZ. Biliyorum.

Cassidy bu sözleri söylerken ona ne kadar hayran olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Kollarımda titreyen bu küçük, narin, hassas kadın, bir düzine Zivonian savaşçısının gücüne sahip. Şimdiye kadar birlikte savaştığım herkesten daha güçlü.

O çok korkmuş durumda, bunu vücudunun her santimetresinden okuyabiliyorum. Onun korkusunu *hissedebiliyorum*. Ama o, bu korkunun kendisini yönetmesine izin vermiyor. Onun bu korkuyla mücadele etme yeteneği ve kararlılığı beni hayrete düşürüyor.

O, tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyor.

Geriye yaslanıp, yüzünü nazıkçe ellerimle tutup onu öpüyorum. Dudakları benimkine karşı yumuşak, döktüğü birkaç damla gözyaşından hafif tuzlu ve bir anlığına ona dokunmanın verdiği hissin, ellerimin altındaki pürüzsüz teninin ve dudaklarının tatlı tadının tadını çıkarıyorum.

"İstediğin zaman fikrini değiştirebilirsin," diyorum ona öpüşmeyi bitirirken kararlı bir sesle. "Şu anda 'evet' demen, sonsuza kadar 'evet' demek değildir. Benimle birlikteyken her zaman bir seçeneğin vardır. Akos'u aramaya yeniden başlamak zorunda kalırsak da umurumda değil. Eğer sen istersen Cassidy, hemen yola çıkarız. Sana söz veriyorum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve sonra öne eğilir, kollarını boynuma dolayarak beni bir anlığına kendine çeker ve sonra öpücüğümü karşılık verir, parmaklarını saçlarıma geçirerek dudaklarımı tekrar dudaklarına getirir. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirerek onu ağzına çeker, vücudu benimkine doğru eğilir.

Tanrım, onu sonsuza kadar kollarımda tutmak istiyorum.

O bana sarıldığında arzu kanımı kaynatıyor ve o beni öperken, ne kadar zor olursa olsun, ona fazla bağlanmamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor.

Onu Dünya'ya götüreceğime söz verdim ve bu sözümü tutmaya niyetliyim. Eve gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum ve benim aksime, o hala *gidebilir*. Zivon'a geri dönme, kardeşlerimle birlikte önceki hayatıma ve benim olacağına inandığım geleceğe geri dönme imkânım olsaydı, bunun için her şeyi verirdim.

Memleketimi kaybetmiş olmanın acısı asla tamamen geçmeyecek ve Ryven bizim için ne kadar güzel bir yuva bulursa bulsun, o gelecekteki gezegenle ne kadar güçlü bir bağ kurarsak kuralım, Zivon her zaman benim memleketim, doğduğum yer olacak. Bu kaybı asla telafi edemem, ama tüm bunlar bittiğinde Cassidy'yi kendi dünyasına geri götürebilirim.

Bana anlattığı her şey - evi, çiçekleri, her gün gördüğü insanlar, fotoğraflarını çektiği yerler? Bunların hepsine tekrar sahip olabilir.

Onu bundan mahrum bırakamam. Aramızdaki her an, geçen her gün, onsuz bir gelecek hayal etmenin giderek zorlaştığını fark etsem de, bunun bir önemi yok. Kabinimde bulduğum korkmuş kaçak yolcunun benim için bu kadar önemli hale geleceğine asla inanmazdım, ama onu evine götürdükten sonraki hayatımı düşündüğümde, sanki bir şey eksikmiş gibi, sanki o gittikten sonra içimde başka bir boşluk olacaktı gibi hissediyorum. Çok şey kaybettim ve Cassidy'nin gitmesi düşüncesi başka bir kayıp gibi geliyor.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil. Benim küçük, cesur Terran'ımın hala dönebileceği bir evi var ve ben onu oraya götüreceğime söz verdim. Daha fazlasını istemek bencillik olur, özellikle de Akos'u bulmama yardım etmek için bu kadar çok şey riske atıp, bu kadar çok şey feda ederken.

Onunla geçirdiğim zaman çok değerli, belki de sınırlı olduğu için daha da değerli. Şimdi bunun tadını çıkarmalı ve daha sonra bu anıları hatırlayabileceğim için minnettar olmalıyım.

"Geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyor Cassidy, kendini toparlamak için birkaç dakika daha bekledikten sonra. "Diğer konuklar gelmeye başladı bile ve fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Kardeşinin nerede olabileceğini bulmak için mümkün olduğunca çok kişiyle konuşmalıyız."

"Tamam." Üzülerek başımı sallıyorum. "Hazırsan."

O, mizahsız bir şekilde güldü. "Hiç hazır olacağımı sanmıyorum. Ama şu anda olabileceğim en hazır durumdayım."

Duvakını yerine sabitleyip cildinin hiçbir kısmının görünmediğinden emin olduktan sonra, ne bulabileceğimize bakmak için saraya geri dönüyoruz.

Tarric'in dediği gibi, konukları yavaş yavaş gelmeye başlamış ve birçok farklı gezegenden gelen çok çeşitli insanlar var. Cassidy'nin bana söylediği kadar tanınmış olduğu açık. Herkes zengin ve iyi bağlantıları olan,

, özellikle kadınlar ışıltılı mücevherler takıyor ve süslü saç modelleri var.

Biz odalarımızda olduğumuz süre boyunca, saray ziyaretçileri için harekete geçmiştir. Salonlarda, pahalı şarap ve likörle dolu dumanlı cam kadehler ve küçük atıştırma malikaneleriyle dolu altın tepsilerle hizmetkarlar dolaşmaktadır. Cassidy bir kadeh alır, ancak içmek için peçesini kaldırması gerektiği için içmez. Yiyeceklere bakmadan edemiyorum. Bazıları hayatımda yediğim her şeyden daha şık ve daha lezzetli görünüyor ve Cassidy'nin "kölesi" olarak konumum nedeniyle, kimliğimizi açığa çıkarmadan tepsilerden hiçbir şeyi tadamayacağım için biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Cassidy, yumuşak peynir ve pul pul balıkla kaplı küçük kızarmış ekmek parçalarının bulunduğu tepsiye özlemle baktığımı fark eder ve peçenin arkasından gülümsediğini neredeyse görebiliyorum. Aslında göremiyorum, ama vücudunun bana doğru eğilmesi ve başını eğmesi, gülmesini zorla bastırdığını gösteriyor.

Onu kendi iyiliğim için çok iyi tanıdığımı düşünüyorum. Ona o kadar bağlandım ki, yüzünü görmeden bile duygularını okuyabiliyorum.

Yakınlığımız, daha sonra ayrılmamızı daha da zorlaştıracak, ama aynı zamanda pişman da olamıyorum. Cassidy kadar yakından tanıdığım başka bir kadın yok ve sonunda onu bırakmak zorunda kalsam da, bunu deneyimlediğim için minnettarım.

Tepsideki parçalardan birine uzanıp bana dönerek onu uzattı.

"Bir ısırık ister misin?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Onun hafif sesi ve soruyu sorarkenki cilveli tavrı, içimde bir arzu titremesi yaratıyor ve aniden yemeği unutmak ve onu duvara yapıştırıp ağzını yalamak istiyorum. Cassidy'yi bu kadar güçlü bir şekilde isteyebileceğimi hiç bilmiyordum.

"Bir ısırık isterim," diyorum, sesim alçak, şakacı bir homurtu gibi. "Bana sen mi yedireceksin?"

"Evet." Biraz daha yaklaşır.

Cassidy'nin elinden yiyeceği alırken, peçeli yüzüne bakıyorum. Gözlerini göremiyorum ama o benimkileri görebiliyor ve gözlerimin derinliklerinde yanan tutku ve arzuyu da görebildiğini biliyorum.

Cassidy titrer, hafifçe iç çeker, ama ikimiz de konuşmadan, uzun boylu bir kadın durur ve geçerken bize bakar. Büyük yuvarlak gözleri ve kolları ile dekoltesinde yumuşak pembe kürkleri vardır ve bizi izlerken başını eğirir.

"Kölenize çok nazıksınız," diyor.

Ben gerginleşiyorum. Kısa bir an için nerede olduğumuzu ve burada ne yaptığımızı neredeyse unutuyordum, ki bunun tehlikeli olduğunu biliyorum.

"Oh." Cassidy kadına döner ve eldivenlerinin parmak uçlarından birkaç kırıntı silkeler. "O benim en sevdiğim. Onlara ara sıra nazik davranırsan, karşılığını on katıyla öderler. *Özellikle* de zevk köleleri, ne demek istediğimi anlıyorsan. Onu her yere yanımda götürürüm ve onu biraz şımartmaktan hoşlanırım."

Kadının büyük altın rengi gözleri vücudumu tarar, olabildiğince yavaşça her santimini inceler.

"Ben olsam ona da iyi bakardım." Dudaklarını hafifçe yalar, sonra Cassidy'ye sırtarak bakar. "Ama dikkatli ol. Onları çok şımartırsan, her şeyi yapabileceklerini düşünmeye başlarlar."

"Oh, ben çok dikkatliyim," diyor Cassidy, sesi kesik kesik. "Ama o oldukça sadık."

"Şanslısın. Çok pahalı olmalı." "Sahip olduğum en pahalı olanı."

Söylediği her kelimeden nefret ettiğini biliyorum, ama rolünü iyi oynuyor. Kendi ifademi boş ve tarafsız tutmaya çalışıyorum, sanki benimle ilgili hiçbir söz hakkım yokmuş gibi beni tartışmalarını dinlerken midemin sıkışmasını görmezden geliyorum. Sanki zevk aldığım her küçük zevk ve "ödül" hanımımın keyfine bağlıymış gibi. Sanki ben sadece bir varlıkmişim, kendi kişiliğim yokmuş gibi.

Cassidy'nin *yıllarca* bunu ve çok daha kötüsünü nasıl dayandığını hayal bile edemiyorum. Bu, onun gücüne olan hayranlığımı yeniden canlandırıyor. Bu kadar çok şeye katlanıp benim için tekrar riske girmeye razı olduğuna inanamıyorum.

Cassidy ile birkaç dakika daha konuştuktan sonra, uzaylı kadın sonunda uzaklaşır. Cassidy bana döner ve omuzlarındaki gergin çizgilerden, benim kadar onun da bundan hoşlanmadığını anlayabilirim.

"Gel Mallum," diye emrediyor, rolünü oynamaya devam ederken sesi biraz gergin. Bana bu kadar duygusuzca emir vermek onun için zor olduğunu biliyorum. "Birkaç kişiyle daha konuşup ne öğrenebileceğime bakacağım."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," diye mırıldanıyorum ve o ayağa kalkarken ben de kalkıyorum.

Cassidy, koridordan geçip büyük bir odaya girerken birkaç kişiyle sohbet ediyor. Konuşmayı ona bırakıyorum, yakınında sessizce duruyorum, başı belaya girerse bir sahne ya da bahane uydurmaya hazır olarak. Ama o rolünü mükemmel oynuyor, sinirlerinin en ufak bir belirtisini bile göstermiyor.

Bu konuda mükemmel, hayal edebileceğimden çok daha iyi ve hayranlığımı gizlemem zor. Sonunda, sadece onu izliyorum, hanımına hayran bir köle rolünü oynuyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor. Yanımızdan geçen birden fazla uzaylının, hem erkeklerin hem de kadınların yüzünde kıskançlık görüyorum.

Onu takip ediyorum, üç uzaylı erkeğin önünde duruyor, hepsi işlemeli cüppeler giymiş, şişman ve açıkça çok zenginler. Tatlı mavi bir içki içiyorlar ve Cassidy onların yanına yaklaşır yaklaşmaz, tüm dikkatleri ona yöneliyor.

"Ah, bir Luvashi," diyor biri. "Sizin gezegeninizi ziyaret etme zevkini yaşamayalı uzun zaman oldu. Sanırım, kadınların yüzlerini görmeden bile, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer!"

"Teşekkür ederim," diyor Cassidy, başını hafifçe eğerek. "Hepiniz Tarric'in etkinliği için mi buradasınız?"

"Kaçırmayız," diyor içlerinden biri gülümseyerek. Kısa boylu, siğilli bir uzaylı, cüppesi neredeyse tüm vücudunu kaplıyor, ancak kalın bileklerinden sıyrılan kolları sayesinde siğilleri görebiliyorum. "Evrenin geri kalanında bulamadığın her şeyi, Tarric ile çalışırsan bulabilirsin. O gerçekten inanılmaz biri."

"Umarım öyledir." Cassidy bir an durur. "Özellikle nadir bulunan bir köle arıyorum ve şimdiye kadar tüm çabalarım boşuna oldu." Bana doğru işaret eder. "Eşleşen bir set istiyorum, ama kimse bana başka bir Zivonian bulamıyor. Sanki evrendeki sonuncusunu satın almışım gibi."

Gülüyor ve sesinin biraz zorlama olduğunu duyabiliyorum, ama adamlar farkında değil gibi görünüyor.

"Hmm... Son zamanlarda hiç Zivonian görmedim," der şişman uzaylı düşünceli bir ses tonuyla. "Dürüst olmak gerekirse, hepsinin öldüğünü sanıyordum."

Cassidy cevap vermek için bir şeyler söylemeye başlar, ama birkaç kelime söylemeden, kadın bir uzaylı yanımızdan geçer ve aniden durur, bana doğru döner. Lavanta rengi cildi, bakışları üzerimde dolaştığında daha koyu bir mor renkte parlar ve tereddüt etmeden elini uzatır ve peştamalımı kenara çeker.

Şaşkınlıkla geriye doğru çekilirim ve Cassidy ona dönerek yüzünü ona çevirir. "Affedersiniz!" Cassidy'nin sesi keskin ve sert. "Ne yapıyorsunuz?"

Lavanta tenli kadın omuz silkti. "Sadece bir bakmak istedim. Daha önce hiç bir Zivonian'ı şahsen görmemiştim. Eminim beni anlarsınız."

Cassidy başını sallar. "Kölem çok değerlidir. Lütfen ona dokunma. Senin iznin olmadan senin kölelerinden birini teşhir etmemi hoş karşılamayacağını düşünüyorum."

Kadın küçümseyerek güler, hafif, çan gibi bir ses çıkarır. "Köleimden biri bu kadar yakışıklı ve böyle bir penisi olsaydı, onu herkese gösterirdim. Tanrılar, onu sert halde görmek isterdim. Ne kadar büyüyebilir ki?"

"Bu çok uygunsuz." Cassidy'nin sesi gergin ve eldivenli elleri yumruk haline geliyor. Yüzünü göremesem de, kontrolünün sallandığını hissedebiliyorum. Şimdiye kadar her şeyi mükemmel oynadı, ama ikimiz de böyle bir şeyi planlamamıştık.

"Hadi ama," diye azarladı uzaylı kadın. "Hepimiz aynı şey için buradayız. Köleni paylaşmak zorunda değilsin, ama geri kalanımızın *bakmasına* bir sakınca yoktur herhalde."

Kalabalık toplanmaya başlıyor ve bana bakan herkesin takdirini görebiliyorum.

"O çok güçlü," diyor bir kadın, arkadaşına doğru eğilerek. "Ve çok yakışıklı," diyor bir diğeri yüksek sesle. "Onu Onu göster! Çok güzel bir kölen var."

Bundan nefret ediyorum. Et parçası gibi konuşulmaktan, bu erkek ve kadınların neredeyse üzerime salya akıtarak, gözleriyle üzerimdeki küçük giysiyi bile çıkarmaya çalışmasından nefret ediyorum.

Lavanta kokulu kadının peştamalımı kaldırırken tırnaklarının penisime sürtünmesi midemi bulandırdı ve Cassidy'nin bu sarayın duvarları içinde bu tür muamelelere ve daha kötüsüne katlanmak zorunda kaldığını bir kez daha hatırladım. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. Ben olsam hepsini parça parça etmeye çalışır ve muhtemelen bu girişimde ölürdüm.

"O *benim* kölem," diye bağırды Cassidy, sesi sert ve öfkeliydi. "Ve onu *sadece* benim kullanmam için çok para ödedim."

"Ne kadar bencilce," diye burun kıvırdı lavanta kokulu kadın. "Bir gecelik takas teklif ederdim, ama benim zevk kölelerim bile bunun yanında sönük kalır."

Cassidy'nin öfkeden titremeye başladığını görebiliyorum ve başımızın belaya gireceğini biliyorum. Gizliliğimizi korumalıyız ve bu

ne kadar tatmin edici olursa olsun, bu korkunç insanlara patlamak bir fayda sağlamaz.

Şu ana kadar Cassidy, malını koruyan bir kadınmiş gibi tepki gösteriyor, ama onu zorlamaya devam ederlerse, işler çok ileri gidecek ve neden bir köleye bu kadar önem verdiğini merak etmeye başlayacaklar. Başlangıçta, kontrolümü kaybedebileceğimden, birinin Cassidy'ye uygunsuz bir şekilde konuşabileceğinden ve onu korumak için kendimi durduramayabileceğimden endişeleniyordum. Ama şimdi korkarım ki, patlayıp saldırganlaşacak olan ben değil, o olacak.

Boğazımı temizliyorum ve Cassidy bana dönüyor.

"Evet? Ne var, Mallum?" diye sorar, sesindeki aristokratik tonu zar zor koruyarak. Sesinin çatladığını, benim için endişelendiğini duyabiliyorum ve boğazımda nabzım hızlanıyor.

"Özür dilerim, hanımefendi," diyorum sessizce. "Ama tuvaleti kullanmam gerekiyor. Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm."

"Ne disiplinsiz bir köle!" diye bağıır kadınlardan biri, ama Cassidy onu görmezden gelir.

"Lütfen beni affedin," diye toplanan konuklara seslenir. "Bu kadar değerli bir malın sarayda tek başına dolaşmasına izin veremeyeceğimi anlayacağınızı umuyorum. Eğlenceyi bölmek istemem, ama açıkça görülüyor ki, çoğunuz onu benden kaçırmak için can atıyorsunuz!"

Sanki şaka yapıyormuş gibi yüksek ve neşeli bir kahkaha atar. Karşılık olarak birkaç kahkaha duyduğumda içimi bir rahatlama kaplar, biz uzaklaşırken kahkahalar giderek artar, sanki hepsi de onun umduğu gibi bunu komik bulmuşlardır.

Boş bir koridora girmeyi başardık ve diğer konukların görüş alanından çıkar çıkmaz Cassidy duvara yaslandı. Göğsü hızla inip kalkıyor, elleri yumruk oluyordu.

"Siktir et onları," diye fısıldadı, tüm vücudu titriyordu. "O korkunç, korkunç insanlar. O lanet olası *canavarlar*. Seninle böyle konuşamazlar. Yapamazlar..."

Ben de onun kadar kızgındım, ama onu sakinleştirmem gerektiğini biliyordum. Bunun bozulmasına izin veremezdik ve biri bizi keşfedip onun kılık değiştirmesini fark ederse, kendimi asla affetmezdim.

"Şu anda yapabilirler," diye nazikçe söylüyorum. "Ve sen bunu biliyorsun, çünkü sen de aynı şeyi yaşadın. Bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyorum, Cassidy, daha fazlasını da. Nasıl dayandığını bilmiyorum. Ama başardın, ve ben de bu küçük aşağılanmayı, kısa bir süreliğine böyle davranılmayı, bizi buradan

buradan güvenli bir şekilde çıkıp Akos'u bulmak için. Sen çok fazla risk alıyorsun, o kadınların yaptıklarını kaldırabilirim. Bunların hepsi sahte, hiçbir gerçek değil. Bilmemiz gerekenleri öğrendikten sonra buradan ayrılacağız ve her şeyi geride bırakacağız."

Cassidy derin ve titrek bir nefes alır, sonra bir tane daha, görünür şekilde kendini kontrol altına almaya çalışır. "Onların senin hakkında öyle konuşmalarını, sana ellerini sürmelerini dinlemeye dayanamadım..."

"Biliyorum." Koridorun boş olduğundan emin olmak için hızla yukarı aşağı bakıyorum, sonra peçenin üzerinden nazikçe yanağına dokunuyorum. "Bu sadece geçici. Bu geceyi ve yarını atlatmamız gerekiyor, bilmemiz gerekenleri öğrendiğimizde, olabildiğince çabuk buradan ayrılacağız. Her şey yoluna girecek."

Cassidy başını sallar, ama omuzlarındaki gerginliği hala görebiliyorum. "Çok kızgınsın," diye fısıldar.

Onun bu sözlerini duymak, beklemediğim bir şekilde içimi ısıtır. *Benim* adıma üzölmüş, bana kötü davranıldığı için kızgın ve bana bu kadar değer vermesi, düşündüğümde daha fazla anlam ifade ediyor.

Keşke bunların hiçbirisi gerekli olmasaydı ve bunların bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Cassidy ile biraz daha zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum, sadece ikimiz, onu eve geri götürmeden önce önümüzde bizi bekleyen görevin korkusu olmadan.

"Artık geri dönebiliriz," diyor bir süre sonra. "Bu sefer kendimi kontrol edeceğim, söz veriyorum. Ve sana daha yakın duracağım, böylece biri sana dokunmaya veya seni taciz etmeye kalkışırsa, bunu yapamadan durdurabilirim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Onu yanımda tutmaktan çok mutluyum, böylece gerekirse onu da koruyabilirim.

Salona geri dönüp, akşamın geri kalanını, şimdiye kadar gördüğüm en lüks ortamda, eşsiz bir lüks ve evrendeki en zengin varlıklarla çevrili, evrenin en aşağılık insanlarıyla kaynaşarak geçiriyoruz.

Yine de, tüm çabalarımıza rağmen... hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz.

Akos'un nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu yok ve konuştuğumuz hiç kimse başka bir Zivonian görmemiş. Akşam ilerledikçe göğsümde ağır bir hayal kırıklığı hissediyorum, ama yarın akşamın farklı olacağına, o zaman daha fazla şansımız olacağına dair umudumu koruyorum.

Odalarımıza döndüğümüzde Cassidy de hayal kırıklığına uğradığını belli ediyor ve sonunda peçesini çıkarıyor. Yüzü solgun ve bitkin, ona baktıkça

, kendi hayal kırıklığım biraz azalıyor. Tek hissedebildiğim, bunu yaptığı, benim için bu kadar büyük bir risk aldığı için ona minnettarlık.

Bir adım öne çıkıp yüzünü ellerimle tutup onu nazikçe öpüyorum. Bu, arzu dolu bir öpücükten çok, tüm bunların benim için ne kadar önemli olduğunu, *onun* benim için ne kadar değerli olduğunu ve bunu yapmaya istekli olmasına ne kadar hayran olduğumu ona göstermek için bir öpücük.

Ne olursa olsun, ondan asla hayal kırıklığına uğramayacağımı bilmesini istiyorum. Bu yerden tek bir ipucu bile bulamadan ayrılacak bile.

"Yarın tekrar deneyeceğiz," diye mırıldanıyorum ve sözlerimle yüzünün biraz rahatladığını görebiliyorum.

"Tamam," diye fısıldadı. "Yarın."

Cassidy

Akşam yatmadan önce, Nyx'in görevliye söylediğim gibi yerde yatması gerekip gerekmediğini tartışıyoruz. Ama sonunda, geceyi yalnız geçirme düşüncesine dayanamıyorum ve kesinlikle gerekli olmadığı halde bir saniye bile onun metresi rolünü oynamayı reddediyorum.

Yatağı paylaşmak biraz riskli olabilir, ama bu riski almaya hazırım. Bu yüzden kapıyı kilitliyorum ve geceyi ağır battaniyenin altında birbirimizin kollarında geçiriyoruz.

Tarric'in sarayında kaldığım süre boyunca hiç uyuyamayacağımı düşünmüştüm. Anılarım çok ağır basacak ve bununla başa çıkamayacağımı düşünmüştüm. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Nyx'in kollarında, özel odamızın küçük baloncuğunda, gayet iyi uyudum.

Sabah uyandığımızda, yatakta çok uzun süre kalmıyoruz. Süitimizde duş yok, sadece altın ve cam fayanslarla kaplı devasa bir yüzme havuzu var. Nyx bunu görünce gözleri biraz yuvarlaklaşıyor ve yarım saat kadar sıcak suyun tadını çıkararak birbirimizi temizliyoruz, sonra çıkıp kurulanıyoruz ve hemen kılık değiştiriyoruz. Akos hakkında bilgi aramak için mümkün olduğunca fazla zaman harcamak istiyorum.

Ne kadar çabuk bir şey bulursak, o kadar çabuk ayrılabiliriz.

Benim için satın aldığımız iki kılık değiştirme kıyafetinden ikincisini giyiyorum, bu seferki parlak yeşil renkli. Elbise aynı yüksek yakalı ve düz yakalı, iki karmaşık siyah toka ile sabitlenmiş. Bu sefer kolları bileklere kadar uzanıyor ve sivri uçlu, ayrıca kollara tam oturan uyumlu eldivenlerim var. Bu elbise arkadan bağlanıyor ve dün giydiğim elbisenin dar ve kloş eteği yerine bol ve ağır bir eteği var. Daha asil ve zarif, ana etkinlik için mükemmel ve içinde kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyorum.

Nyx arkamı bağlarken, parmakları omurgamdan yukarı doğru kayarken, çıplak tenimi okşayarak örtmeden önce, titremekten kendimi alamıyorum.

"Yeşil sana yakışıyor," diye mırıldanıyor. "Canlı görünüyorsun, sanki benim gezegenimden gelmişsin gibi."

"Beni bir bitkiye mi benzettin?" diye alay ediyorum, o arkamı bağlarken omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Ben Zivonian'lıyım," diyor, ciddi kalmaya çalışsa da ağzı gülümsemeyle seğiriyor. "Bundan daha büyük bir iltifat olamaz."

"Bir dahaki sefere çiçekle dene," diyorum şakacı bir şekilde, sonra dönüp onu öpüyorum.

Dudaklarımızın birleşmesini bir an daha tadını çıkarır, sonra yüzümdeki duvağı sabitlemek için geri çekilirim ve onu saçımın altına tuttururum. Saçımı bugün karmaşık bir bukle stilinde toplamışım. Görüşümün biraz engellenmesi beni önce tedirgin etmişti, ama dünkü başarıdan sonra, duvak şimdi aslında endişemi yatıştırıyor.

Beni biraz da olsa daha güvende hissettiriyor.

Odalarımızdan çıkıp kahvaltı için büyük yemek salonuna gidiyoruz. Egzotik ve pahalı yiyeceklerin bolca sergilendiği bu manzara bile beni titretiyor, Tarric'in hoşuna gitmeyen kızları günlerce aç bırakıp sonra da yemek servisi yapmalarını istediği olayların anıları zihnime akıyor. En ufak bir yiyecek bile çalsalar, korkunç bir şekilde cezalandırılırlardı.

Bana sık sık olmazdı, çünkü onun oyunlarını oynamakta ve onu yatıştırmakta iyiydim, ama Tarric'in cezalarından sonsuza kadar kaçınmak imkansızdı. Bundan çok zevk alıyordu ve mükemmel olsanız bile, sonunda bu durum onun gözünde onu cezalandırmaya yetecek kadar kızdırıyordu.

Yemekler zengin bir şekilde sergilenmiş ve harika kokuyor, ama sadece görünüşü bile midemi bulandırıyor. Yine de tabağıma birkaç parça ekliyorum, biri sorarsa, formumu korumak için fazla yemediğimi söyleyeceğim diye düşünüyorum. Bir köle olarak Nyx sadece benim izin verdiğim şeyleri yiyebilecek, bu yüzden onun seveceğini düşündüğüm şeyleri seçmeye çalışıyorum.

Oturduğumuzda gerginliğimin arttığını hissediyorum. Yemek yerken Nyx'in tabağına azar azar yemek koyarken, peçemin altından lokmalarımı yutarken ve odanın içindekilere bakarken tüylerim diken diken oluyor. Ağızma koyduğum hiçbir şeyin tadını alamıyorum, ama açlıktan bayılırsam bize bir faydam olmaz, bu yüzden küçük bir öğünlük yemeği zorla yutuyorum ve etrafımızda dikkatimi çeken bir şey var mı diye bakıyorum.

Kahvaltıdan sonra, birkaç saat sarayı dolaşarak diğer konuklarla konuşup öğrenebileceğimiz şeyleri öğrenmeye çalışıyoruz.

Ama dün olduğu gibi, hiçbir şey yok.

Kimse bir Zivonian görmemiş ve herkes benim yanımda bir tane olduğunu görünce eşit derecede şaşırıyor gibi görünüyor — genel izlenim, benim hayatta kalan son Zivonianlardan birine sahip olduğum yönünde. Bu, herkesin benim kişiliğim ve onun zenginliği hakkındaki görüşünü kesinlikle yükseltiyor, ama Akos'u bulmamıza hiçbir şekilde yardımcı olmuyor.

Çok sinirliyim ve Nyx'in de öyle olduğunu biliyorum, bunu göstermiyor olsa da.

Tek umudum akşamki toplantı. Tarric'in tüm konukları orada olacak, bu yüzden henüz tanışmadığım herkesle konuşma fırsatım olacak. Şimdiye kadar, en azından bazı konukların, özellikle de içmeye başladıklarında, bana karşı daha açık olmaya istekli olacaklarını düşündüğüm kadar bir itibar kazanmayı başardım. Bu insanlarla aynı odada olmak tüylerimi diken diken etse de, rolümü oynamakta da daha iyi hale geldim. Aradığımız şeyi bulup olabildiğince uzağa gitmek için sabırsızlanıyorum.

Öğleden sonra, hazırlanmak için bir süre odamıza geri dönüyoruz ve Nyx ile baş başa kaldığımız bu kısa sürede olabildiğince huzur ve sükuneti içime çekmeye çalışıyorum.

Hazırlanmadan önce, akşam ziyafeti için büyük salona dönme zamanı geldi.

Gece etkinliği, hatırladığım kadar görkemli ve ihtişamlı. Salona girdiğimizde yumuşak bir müzik çalıyor, hava lezzetli yemekler ve tatlı hamur işlerinin kokusuyla dolmuş, zengin giyimli konuklar, ithal içkiler serbestçe akarken, renkli bir zenginlik kaleydoskopu gibi birbirine karışıyor.

Ve tabii ki, Tarric tüm bunların merkezinde. Kalabalığın içinde zarifçe dolaşıyor, gördüğü herkesi selamlıyor, onların cömertliğini takdir etmelerinden açıkça memnun.

Ama benim için en zor olan şey diğer cariyeleri görmek.

Eminim talimat aldıkları gibi odada dolaşıyorlar, her biri vücutlarını vurgulamak ve sergilemek için tasarlanmış güzel, şeffaf giysiler giymişler ve çoğunu tanıyorum. Onları görmek kalbimi acıtıyor, bu kadınlarla aynı odayı paylaştım, gece geç saatlere kadar sohbet ettim, saçlarını yaptım, yaralarını sardım, hastalandıklarında onlara baktım. Ve çoğu da benim için aynı şeyleri yaptı. Ama hiçbiri Syra kadar yapmadı.

Syra.

Sanki düşüncelerim onu çekmiş gibi, diğer dansçıların hala durduğu podyumdan inerek odada kendi yolunu çizmeye başlar. Tarric'in haremindeki baş dansçı olarak, bu gece Tarric'e en çok para kazandıracak olan yüksek rütbeli misafire

Tarric'e en çok para kazandıracak olan yüksek rütbeli bir misafire verilecek. Ben gittiğim için, o artık onun en değerli kölesi.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, tüylerim diken diken oluyor. Onunla konuşmak için can atıyorum, ama kendimi zorlayarak başka yere bakıyorum, görevime odaklanıyorum. Syra'yı almadan buradan ayrılmayacağım, ama şu anda ona yaklaşmak için doğru zaman değil.

En iyi arkadaşım sadece birkaç adım ötede, hala beni kendimi kurtarmaya ikna ettiği cehennemde mahsur kalmışken, diğer konuklarla küçük sohbetler yapmak ve nezaket sözleri alışverişinde bulunmak zor.

Bir süre idare ediyorum, bir grup kadınla Hak Gavar'daki mücevherlerin fiyatları hakkında sohbet ediyorum. Bu, cariyeye olduğum dönemde Tarric'in konuşmalarını kulak misafiri olarak duyduğum için yeterince bilgim olan bir konu, bu yüzden sohbele ayak uydurabiliyorum.

Ama dirseğime yaklaşan başka bir konukla konuşmak için döndüğümde, Syra'yı tekrar görüyorum.

O, buz gibi soluk tenli, kolları pullarla kaplı uzun boylu, boynuzlu bir adamla konuşuyor. Bir an için onun da Syra ile aynı türden olup olmadığını merak ediyorum, sonra Syra onun söylediği bir şeye gülümsediğinde - çok iyi tanıdığım, zoraki, gözlerine kadar ulaşmayan gülümseme - adam ona uzanıyor, parmaklarını göğsünün üstündeki pulların üzerinde gezdiriyor, sonra eliyle göğsünü kavrayıp sıkıyor.

Midemi bir ağrı kaplıyor.

Hiçbir şey yapmamam gerektiğini biliyorum, ama uzun boylu uzaylının Syra'yı elle taciz ettiğini görmek içimi sıcak bir öfkeyle dolduruyor ve kendimi durduramadan harekete geçiyorum, odanın diğer ucuna doğru hızla ilerliyorum. Nyx hemen arkamda, sessiz bir koruyucu gölge gibi hareket ediyor.

"Affedersiniz, efendim." Syra ve uzaylı adamın yanına gelip durdum, sesimi olabildiğince hafif ve dostça tutmaya çalıştım. "Bu cariyenin dans yeteneğini fark ettim ve sakıncası yoksa onunla çok konuşmak isterim."

Soluk tenli uzaylı kaşlarını çatı ve bir an için itiraz edeceğini sandım. Yüzündeki ifade oldukça şüpheliydi ve bakışları Nyx'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Peki," diye homurdanır, uzaklaşır ve konukların kalabalığına karışır.

Syra, ona yaklaşırken bana döner, yüzünde sert bir ifade belirir, ama hemen düzelir. Kadın olmam, uzaylı adama güvendiğinden daha fazla bana güvenmesini sağlamamıştır.

Tarric'in yanında kaldığım süre boyunca, onun kadar bizi kullanmaktan ve işkence etmekten zevk alan birçok acımasız kadınla tanıştım.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz, hanımefendi?" diye sorar, sesi dikkatlice tarafsızdır. Nyx'e baktığında gözlerinde bir anlık korku parlar. "Kölenizle beni izlemek istiyorsanız, sanırım benim efendim bu gece benim için başka planları var..."

Konuşmasını bitirmeden, ona yaklaşıyorum, izleyenlerin şüphelenmemesi için.

"Syra, benim," diye fısıldarım. "Cassidy. Tepki verme. Ama gerçekten benim."

Ben geri çekilirken arkadaşım bana bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor. Peçeden yüzümü göremiyor, ama bakışları üzerimde dolaşüyor ve yüzündeki rahatlamadan sesimi tanıdığını anlayabiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Açıklayacak vaktim yok." Başımı sallayıp sesimi çok alçak tutuyorum. "Uzun hikaye. Sadece o uzaylıyı senden uzaklaştırmak istedim."

"Yapmamalıydın..." diye başlar Syra, ama sonra ağzını kapatır ve yüzündeki ifade dikkatlice boşalır.

Bir saniye sonra, Tarric dirseğimin yanında belirir, Nyx ile benim aramıza girer, dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrılır, bana ve Syra'ya bakıp tekrar bana döner.

"Paren beni bulmaya geldi." Rahat bir şekilde konuşuyor, ama gözlerinde keskin bir parıltı fark ediyorum. "Bana, benim cariyeme özel bir ilgi gösterdiğini söyledi."

"O çok güzel," diyorum çabucak, nabzım hızlanıyor. "Ve dansı olağanüstüydü. Bu, eğlencem için kendime bir tane edinmek istememi sağladı."

"Öyle mi?" Tarric başını eğdi. "Erkekler kadar kadınlara da ilgi duyuyor musun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Zevk kölelerim için değil. Ama güzelliği gördüğümde takdir edebilirim. Ve onun dansı başlı başına bir sanattı."

"Bunu beğendiğine sevindim." Tarric bana gülümser. "Haremimde sadece en nadir ve en güzel cariyeler olmasıyla gurur duyuyorum. Kendimi bir tür koleksiyoncu olarak görüyorum. Aslında, bir zamanlar

en keyifli hazinelerden birine sahiptim: bir Terran kadını."

Syra'nın yanımda fark edilmeyecek kadar hafifçe irkildiğini hissediyorum ve midem düğümleniyor.

Kısa ama korkunç bir an için, kusacakmışım gibi hissediyorum.

O senin yüzünü göremiyor, diye kendime hatırlatıyorum, ama onun bana sahip olduğunu söylemesi bile başımı döndürüyor.

Ama daha da kötüsü, aramızdaki mesafeye rağmen Nyx'in de tepki verdiğini hissedebiliyorum. "O bir zevkti," diye devam ediyor Tarric. "Ve onu satın aldığımda bakireydi

Bu yüzden fiyatı, şimdiye kadar herhangi bir kadın için ödediğim fiyattan daha yüksekti, ama buna değdi. Onun masumiyetini aldığımda çıkardığı çığlık, şimdiye kadar duyduğum en tatlı sestti. Ama tabii ki, bir kadın olarak, bunun bir erkeğe nasıl hissettirdiğini anlayamazsın."

Derim soğuyor, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçiyor — o korkunç geceyi hatırladığımdan değil, Nyx'in yüzündeki ifadeden.

Devasa Zivonian savaşçısından yayılan öfkeyi hissedebiliyorum ve birdenbire bunun çok, çok kötüye gideceğine dair kesin bir hisse kapılıyorum.

Kahretsin.

Eğer bunu durdurmak için bir şey yapmazsam, Nyx Tarric'e saldıracak. Burada, şimdi, herkesin önünde.

Nyx

Dün, herkes bana bir köleymişçesine, tüketim için sergilenen bir et parçasıymışçesine davranırken, öfkemi ve aşağılanmışlığımı kontrol altına alabildiğim için kendimle gurur duydum. Cassidy'yi sakinleştirebildiğim, ilerlemeye odaklanmamızı sağladığım, çevremizdeki insanların yorumlarını önemsemediğim için kendimle gurur duydum.

Onlar önemli değil, diye kendime defalarca söyledim. *Sadece Akos'u bulmak önemli.*

Ama şimdi tüm bunlar yok olmuş gibi görünüyor.

Tarric, Cassidy'yi ele geçirdiğini övünerek anlatırken, onun bekaretini aldığını söylerken, Cassidy'nin nasıl *çığlık attığını* anlatırken, tüm iradem ve kararlılığım eridi, içimde kaynayan öfke bir anda alev aldı.

Tarric hala konuşuyor, ama ben dinlemeyi bıraktım. Öfkeyle doluyum, öfke beni ele geçiriyor. Bu adam Cassidy'yi satın aldı, onu köle yaptı ve ona zorla sahip oldu. Ona yaptığı iğrenç şeyleri düşünmek, uzun zamandır hissetmediğim bir öfkeyle titrememe neden oluyor.

Kafasını vücudundan koparmak
istiyorum. Onu parça parça etmek
istiyorum.

Bunu çıplak ellerimle yapabilirim.

Kendimi tutamayıp bir adım öne çıkıyorum. Vücudumdaki her savaşı içgüdüğü bana onu yok etmemi, Cassidy'nin onurunu korumamı, her yönden düşmanımız olan bu adamı öldürmemi söylüyor. Ama sonra Cassidy'nin küçük elini kolumda hissediyorum ve bu beni durduruyor. Onun dokunuşuyla aramızdaki bağı hissedebiliyorum ve bu kanımı soğutmuyor ama neden burada olduğumuzu hatırlatıyor.

Tarric'e, kılık değiştirirken kullandığı hafif, hoş sesiyle bir şeyler söylüyor, ama sözlerini tam olarak anlayamıyorum. Yanan öfkeden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum, ama görünüşünü korumaya çalıştığını, beni oradan uzaklaştırmadan önce onun bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmemesini sağladığını anlayabiliyorum.

Küçük eli pazımı sıkıca kavrayan Cassidy, bizi büyük salondan aceleyle çıkarır, beni koridorda neredeyse sürükleyerek odalarımıza doğru götürür.

Odalarımıza doğru sürüklüyor. Direnmiyorum ya da ona soru sormuyorum, oysa tek istediğim dönüp Tarric'in durduğu yere geri gitmek ve onu parçalamak.

Odamızın güvenli ortamına girdiğimiz anda, Cassidy kapıyı kapatıp kilitler ve bana döner.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, titrek bir sesle söylüyor. "İyi misin? Onu   ld  recekmişsin gibi görünüyordu. Tarric'in söyledikleri korkunçtu, ama odaklanmalıyız. Nyx..."

Ona cevap vermek istiyorum, ama kelimeleri bulamıyorum. Göğsüm sıkışmış ve ağırlaşmış, duygularım içimde karışık bir yumağa dönüşmüş, onları çözmeye başlayamıyorum. Çok fazla şey hissediyorum ve bunları ona anlatarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

O yüzden söylemiyorum.

Onun yerine ona gösteriyorum.

Hızlı bir hareketle Cassidy'nin duvağını tutan klipsleri çıkarıp, aynı anda ona uzanıp onu kendime sıkıca çekiyorum, böylece vücudunun her bir çizgisi benimkine bastırılıyor.

Parmaklarım kalın sarı saçlarının buklelerine dolanmış halde, başımı eğip onu öpüyorum, her şeyi bu öpücüğe döküyorum — her duyguyu, her korkuyu, tüm tutkumu, öfkemi ve ihtiya  ımı. Onun ağzını yalayıp yutuyorum, tatlılığını, dudaklarının benimkine değdiğinde ne kadar yumuşak olduğunu, bana karşılık öpüşürken inlemelerini, vücudunun bana doğru kıvrılmasını zevkle tadıyorum.

Onun tepkisi anında. Hiç tereddüt yok, hiç soru yok. Onun   p  c  ğu de en az benimki kadar tutkulu, kolları boynuma dolanıyor, ağzı benimkinin altında a  lıyor ve beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum. Bana ne kadar *ihtiyacı olduğunu*.

Eskiden, sözlerimle ya da gözlerimle, dokunuşlarımda belli bir tereddütle, hala yaptığım her şeyi istediğinden emin olmak için sorardım. Ama bu sefer buna gerek yok. Cassidy, ellerim sırtında aşağı kayarken, elbisesinin bağcıklarına uzanırken, dudaklarıma "*evet, evet*" diye fısıldıyor.

İnliyor, kalçaları benimkilere doğru kıvrılıyor. Sertleşmiş penisim peştamalı işe yaramaz hale getirmiş ve elbisesinin katmanlarından ona baskı yapıyor.

"Nyx..." Elbisesinin bağcıklarını çekip ayırırken, bana yardım etmek için arkamdan uzanarak kıvranıyor. "Acele et. Lütfen, sik beni. Seni hissetmem lazım. *Sana* ihtiyacım var."

Birlikte yatağa doğru sendeleyerek ilerliyoruz, ben elbisesini omuzlarından çıkarıp ağır kumaşı yere düşürürken, elleri benim peştamalımın bağlarına uzanıyor. Elbisesinden çıkıyor, çıplak ve çok, *çok* güzel. Onu kaldırıyorum, geniş ellerimle küçük belini kavıyorum ve onu işlemeli yatak örtüsünün üzerine yatırırken kalan giysiler yere düşüyor, onu yatakta takip edip üzerine uzanıyorum.

Onu kızdırmak, orgazm olmasını sağlamak, her zamanki gibi o orgazm olana kadar kendi zevkimi reddetmek istiyorum, ama yapamıyorum. Penisim heyecandan damlıyor, gövdesi kayganlaşmış durumda ve kendimi tutup, yayılmış bacaklarının arasına başımı sokarken, ona en azından bir kez, bunun istediği şey olup olmadığını, emin olup olmadığını sormaya çalışıyorum.

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Boğazım arzuyla tıkanmış, tüm vücudum neredeyse acı verecek kadar güçlü bir arzuyla sertleşmiş ve gergin. Penisim avucumda zonklıyor ve ucunu ona bastırdığımda, onun da ıslak olduğunu, arzuyla sıırsıklam olduğunu hissedebiliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, sıvı kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, geniş ve yalvaran bir bakışla. "Lütfen beni sık. Tanrım, seni içimde istiyorum."

Bir saniye daha dayanamıyorum.

Uzun, sert bir hamle ile içine dalıyorum, zonklayan, ağrıyan sikimin her santimini kadifemsi ıslak derinliklerine batırıyorum, üstüne çıkıp onu şiddetle öpüyorum.

Vahşi ve yabani bir şey beni ele geçirmiş. Kendimi yavaşlatamıyorum, duramıyorum, onu herhangi bir zarafet veya incelikle sahiplenemiyorum. Tek yapabileceğim, daha önce içimde biriken öfkenin bu hale dönüşmesine izin vermek - öfke arzuya, öldürme ihtiyacı sahiplenme ihtiyacına dönüştü.

Onu sert, hızlı ve derinden alıyorum, ağzını yalarken penisimi tekrar tekrar içine batırıyorum. Kafamda, her sinirimi saran enfes zevk ve bu güzel, vahşi kadını sahiplenmenin mutluluğundan başka bir düşünce yok.

"Nyx..."

Kulağıma adımı inleyerek fısıldıyor, bacaklarını benim bacaklarıma dolayarak kendini bana sabitliyor ve her itişime karşılık vermek için sırtını yukarı doğru kıvrıyor.

"Vreck, *evet*, Cassidy," diye homurdanıyorum. "Çok iyi hissettiriyorsun. Çok mükemmelsin." "Daha fazla. Daha sert!"

Ben onu hiç olmadığı kadar sert bir şekilde alırken, tereddüt etmeden kendimi tamamen bu zevke bırakırken, o zevkle inliyor. Onun bunu istediğini biliyorum,

beni istediğini biliyorum. O da benim kadar buna ihtiyaç duyuyor. Öpücüğünde, vücudunu bana doğru gerginleştirmesinde, omuzlarımın etine gömülen tırnaklarında bunu hissedebiliyorum.

Onu sonuna kadar içime alırken, belinden tutup sırt üstü yuvarlanarak onu üstüme alıyorum, böylece o üstümde, beni sürüyor.

"Beni sürme sırası sende," boğazımdan düşük bir homurtu çıkar, ellerim hala kalçalarını sıkıca kavrarken o üstüme yerleşir. "Senin benim sikimi kullanarak kendine zevk vermeni izlemek istiyorum."

Bir anlığına geniş gözlerle bana bakıyor, elleri göğsümde duruyor. Sonra hareket etmeye başlıyor, kalçaları benimkilere ritmik bir şekilde sürtünüyor ve bu ritim kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri silip süpürüyor.

Sarı saçları topuzundan çözülerek yüzünün etrafına karışık ve bukleler halinde dökülüyor ve vahşi bir kadın, kendi başına bir savaşçı gibi görünüyor, soluk teni arzuyla kızarmış ve pembeye dönmüş, gözleri zevkle parlıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, onu bakışlarımla yiyip bitiriyorum. "Bir tanrıça gibisin. Bir savaşçı kraliçe gibi. Tüm evrende var olan en mükemmel yaratık."

O beni sürerken, yüzündeki saf zevk ifadesine, hareket ederken titreyen göğüslerine hayranlıkla bakıyorum. Mükemmel vücudu, kalçalarını daha hızlı hareket ettirebilmek için ellerini göğsüme dayayarak öne eğildiğinde tamamen gözlerimin önüne seriliyor.

Ama parmaklarının etime bastırdığı yere baktığında nefesi kesiliyor. Bir an için hareketsiz kalıyor, benim göğsüme bakarken benim penisim yarısı içindeyken üzerimde duruyor.

"O... iz," diye nefes nefese fısıldadı, parmakları sanki bir şeyi izlermişçesine derimin üzerinde hareket ediyordu. "O ne? O... daha önce orada değildi."

Zevkin sisinde kaybolmuş bir halde, onun ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Aşağıya baktım, derin ve titrek bir nefes aldım, ama onun ne demek istediğini tam olarak anladığımda nefesim tekrar kesildi.

Göğsümde bir iz var, soluk ama giderek koyulaşan, kalbimin üzerindeki deride koyu yeşil renkli kıvrımlar halinde.

Ve bunun ne anlama geldiğini, hiç şüphesiz biliyorum.

Cassidy

Nyx'in kalçalarına tamamen çöküyorum, göğsüne bakarken, penisi hala sert ve içimde derinlere gömülü.

Derisinde bir iz var, birkaç dakika önce orada olmadığına kesinlikle eminim. Soluk bir iz, ama ona baktıkça koyulaşıyor ve daha belirgin hale geliyor. Kalbi üzerindeki bronzlaşmış derisinde kıvrımlı, neredeyse asma benzeri bir desen.

"Nyx," diye fısıldıyorum, bakışlarım hala o iz üzerinde. "Ne...?"

Sonunda dikkatimi yeni izden ayırıp yüzüne baktığımda, gözlerinde garip bir duygu yanıyor, yüzü bu duygu ile aydınlanıyor. Elleri belime kayıyor, beni tutuyor ve yüzünde sevinç gibi bir şeyin açtığını görüyorum.

"Cassidy..." Nefes alır ve ellerinin cildimde hafifçe titrediğini hissedebilirim. "Bu, inkar etmeye çalışsam da kalbimin uzun zamandır bildiği her şeyin sembolü. Bu,

—" Durur, gözleri benimkilere sabitlenir. "Sen benim eşim olduğunu ifade ediyor."

Gözlerim yuvarlanır, vücudum kaskatı kesilir, ama bu daha çok korkudan çok şoktan kaynaklanır. Nyx bana asla zarar vermez ve tüm kalbimle bana yalan söylemeyeceğine inanırım.

"Ne?" diye fısıldadım, ona bakarken zorlukla yutkundum. "Bu ne anlama geliyor?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bir an için kafamdaki küçük ses kaçmam gerektiğini fısıldıyor. Bu odadan, saraydan kaçmam gerektiğini, tüm bunlardan olabildiğince uzaklaşmam gerektiğini.

Ama ben istemiyorum.

Nyx'e güveniyorum. Ve onu terk etmek istemiyorum. Bu gerçeği, onun derisindeki izi görebildiğim kadar kesin ve açık bir şekilde biliyorum.

O içimde kalıyor, penisi hala sert ve kalın, parmaklarını belimin alt kısmında gezdiriyor, sesi alçak, derin ve duygu dolu. "Bu, aramızdaki bağın sandığımızdan daha derin olduğu anlamına geliyor. Birbirimiz için hissettiğimiz her şeyin gerçek olduğu, evrenin bizi bir nedenden dolayı bir araya getirdiği anlamına geliyor. Bu," göğsüne dokunuyor, parmakları kalbinin üzerindeki alanı okşuyor, "bununla bağlantılı olduğu anlamına geliyor."

Eli sonra göğsüme, kalbimin hemen üstüne dokunuyor ve parmaklarının tenime değmesi içimde elektriksel bir his uyandırıyor.

Onun dokunuşunu hissedince inledim ve Nyx keskin bir nefes aldı. Hızlı bir hareketle kalçalarımı kavradı ve bizi tekrar döndürdü, böylece bir kez daha üstüme çıktı. Önceden beni hızlı, sert ve derinden almıştı, şimdi ise itişleri uzun ve yavaştı, neredeyse dayanılmaz bir yavaşlıkla içime girip çıkarken, çıkıntılı penisinin her santimini hissedebilmemi sağlıyordu.

"Bu, aramızdaki duyguları yaratmıyor," diye mırıldanıyor, nefes nefese bir sesle bana tekrar girerken. "Onlar her zaman oradaydı. Ruh izi bunun göstergesidir, bağın bizi birbirimiz için seçtiğinin görünür işaretidir. Bizim mükemmel bir çift olduğumuzun." Çekiliyor ve tekrar içeri giriyor, kalın penisi beni tamamen doldururken gözlerime bakıyor. "Tüm evrende, ne kadar uzun ve zorlu bir arayışa girersek girelim, bizim kadar uyumlu başka bir eş bulamayız. Evren seni benim için, beni de senin için seçti. Sonsuza kadar."

Bir kez daha içime tamamen giriyor ve üstümde kendini sabit tutarken orada kalıyor.

"Bir seçeneğin var, *suvi*," diye fısıldadı. "Benimle kalmak zorunda değilsin. Seni hiçbir zaman zorlamayacağım ya da bir şey yapmaya mecbur etmeyeceğim. Ama şunu bil ki, tüm evrende benim için başka bir kadın olmayacak. Sen, dokunacağım son kadınsın." Eğilip beni öptü ve tekrar içime girdi. "Öpebileceğim tek kadın." Bir kez daha itti, o kadar derindi ki, midemde hissedebildiğime yemin edebilirim. "Bir daha kendimi içine sokmama izin vereceğim tek kadın. Nereye gidersen git, Cassidy, sen benim seveceğim son kadınsın."

Beni sahiplenmesi, içimi doldurması, ruhuma kadar beni sahiplenirken bu sözleri yüksek sesle inlemesi, benim için neredeyse dayanılmaz.

Bu çok yoğun bir duygu.

Her itışı daha güçlü ve yoğun hissettiriyor, vücudumdaki her sinir onun sinirlerine uyum sağlıyor, o kadar hassas ki onu hiç olmadığı kadar hissedebiliyorum. Neredeyse dayanamayacağım kadar, beni boşalmanın eşiğinde tutan ama tam olarak bırakmayan enfes bir mutluluk. Sanki vücudum onu bekliyor, daha fazlasını bekliyor, bana vereceği her şeyi bekliyor.

O tekrar içime girerken, zevkle inleyerek kollarında titremeye başlıyorum ve ona sarılıp, kollarımı boynuna doluyorum.

Nyx beni yumuşak ve derin bir şekilde öpüyor, dili tekrar tekrar içime girerken ağızıma kayıyor ve ben de onu açgözlülükle öpüyorum, sanki asla doyamamışım gibi kendimi

sanki asla doyamayacağım gibi. Asla doyamayacağımı düşünmeye başlıyorum.

Onun eşi. Sonsuza kadar.

Bu düşünce beni korkutmalı, ama... korkutmuyor.

Evimden milyonlarca kilometre uzaktayız, her zamankinden daha fazla tehlike altındayız, ama tek düşünebildiğim, onun kollarında kalmak, vücuduna sarılmak istediğim. Onu hiç bir şeyden daha çok istediğim. Onunla geçirdiğim hiçbir zamanın asla yeterli olamayacağı.

Nyx biraz geri çekiliyor, gözlerime bakarken hala yumuşak hareketlerle penisini içimden çıkarıp sokuyor.

"Korkuyor musun?" diye soruyor, sesi alçak bir mırıltı gibi, ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır." Bu kelime fısıltı gibi çıkıyor ve yüksek sesle söylerken, bunun içten geldiğini biliyorum. "Korkmuyorum."

Çenemi yukarı kaldırıp, onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Orada çok fazla duygu yanıyor, derin zümrüt gözlerinde aşk, arzu ve ihtiyaç parlıyor ve söyleyeceğim her kelimenin doğru olduğunu biliyorum.

"Korkmuyorum, çünkü bu mantıklı. Hiç kimseyi senin kadar sevmedim, Nyx. Sevebileceğimi bile bilmiyordum. Bunun benim için mümkün olduğunu bilmiyordum. Ve..."

Derin bir nefes alıyorum, başka bir zevk dalgası beni sararken ona doğru eğiliyorum.

"Ve ne, suvi'm?" diye soruyor, sesi sert.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı yanağında gezdirerek. "Daha önce bunun için bir isim bulmuş olsam da olmasam da, bunu zaten biliyordum. Kabul etmeye hazır olmadan önce biliyordum. Ben seninim. Ve sen benimsin."

Nyx'in gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev yanıyor ve teninin rengi değişiyor, bronzluktan göğsündeki iz kadar koyu olan koyu yeşile dönüşüyor. Beni tekrar öpüyor, her zamankinden daha açgözlü bir şekilde, tekrar itmeye başlıyor.

Bu his, ciğerlerimdeki nefesi keser ve beni şimdiye kadar hissettiğim en büyük orgazmın eşiğinde bırakır.

Eşim.

Eşim tarafından sikiliyorum, eşimin malı *oluyorum*.

Nyx'i yanımda istemem durumunda, hiçbir şey onu benden alamaz. Ve ben onu istiyorum. *Her zaman*, tıpkı onun dediği gibi.

Son bir titrek itişle içimde sonuna kadar giriyor ve sıcak boşalması beni de onunla birlikte zevkin uçurumuna sürüklüyor. Onu öperken omuzlarına yapışıyorum, sanki onu asla bırakmayacakmışım gibi ona sarılıyorum. Birbirimiz için ne olduğumuzu bilmek, zevki bin kat artırıyor ve vücudumdaki her atomda alevlenmesine neden oluyor.

Zirveye ulaştıktan sonra, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, her ikimiz de hafif bir ter tabakasıyla kaplıyız.

Nyx, penisi biraz yumuşamaya başlasa da, sanki durmaya dayanamıyormuş gibi, bana nazikçe girmeye devam ediyor. Kendimi ona sarıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve bacaklarımı onun bacaklarına doluyorum, orgazmımın son titremelerinin tadını çıkarırken onunla birlikte hareket ediyorum. Küçük elektriksel zevk dalgaları cildimde titriyor, penisinin hala içimde nazikçe okşama hissi bu zevki daha da artırıyor.

Ben de hiç durmak istemiyorum ve birbirimize sıkıca sarılırken birlikte hareket etmeye devam ediyoruz, ta ki Nyx beni kaldırıp, beni kucağına oturtana kadar. Kaslı kollarıyla beni tutarken saçlarımı yüzümden çekiyor.

Beni tekrar nazikçe, neredeyse saygıyla öpüyor, sonra geri çekilirken gözlerimin içine bakıyor.

Orada gördüğüm tek şey sevgi ve mutluluktü. Korku yoktu. Tereddüt yoktu.

"Bu çok garip," diye fısıldayarak parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. "Eşlerin varlığından, böyle bir şeyin mümkün olduğundan hiç haberim yoktu, ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İmkansız gibi görünse de bunun gerçek olduğunu biliyorum."

Nyx gülümser ve beni nazikçe öper, ama geri çekildiğinde yüzünde düşünceli, hüznü bir ifade vardır.

"Bağımızın farkına burada varmamız gerektiği için üzgünüm," diyor sessizce. "Seçme şansım olsaydı, başka bir yerde olmasını isterdim. Senin için bu kadar acı dolu, bu kadar korkunç anılar barındıran bir yerde değil."

Düşüncelerim kafamda dolaşırken parmaklarımı omuzlarından sırtına doğru gezdiriyorum.

"Belki de sonuçta bu şekilde olması en iyisidir," diye fısıldarım bir süre sonra. "Bu yer bana korkunç anılar, acı ve korku yaşattı. Ama sen bana güvenlik, zevk ve sevgi veriyorsun. Şimdi burada seninle birlikte bir görevde olmak

ne kadar güçlü olduğumu ve hala ne kadar güçlü olduğumu kanıtladı." Öne eğilip onu nazikçe öptüm. "Bu, geçmişimin beni engelleyemeyeceğini, iyi şeyleri yaşamamı engelleyemeyeceğini kesin olarak kanıtlıyor."

Nyx elini uzatıp yanağımı nazikçe okşadı.

"Seni seviyorum Cassidy," diye fısıldadı. "Tüm kalbimle, sahip olduğum her şeyle, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bunu söylemek inanılmaz bir duygu, bu yüzden yapabildiğim için bu kelimeleri birkaç kez daha fısıldıyorum.

Çünkü sonunda, farkında olmadan ya da kendime itiraf edemeden önce bile, uzun zamandır kalbimde olanları söyleyebiliyorum. Çünkü kime güvenebileceğimi uzun süre düşünerek geçirdiğim zamanın ardından, sonunda evrende kalbimi koşulsuz, korkusuz ve şüphe duymadan verebileceğim tek kişiyi buldum.

Çünkü eş bağı diye bir şey var.

Ve bunu biliyorum, çünkü ben kendiminkini buldum.

Cassidy

NYX ve ben, ziyafete geri dönmemenin en iyisi olduğu konusunda hemfikiriz. Zaten ayrıldığımızda akşam sona ermek üzereydi ve daha fazla kurcalamaya ya da çok fazla soru sormaya çalışırsak başka olayların çıkmasından endişeleniyorum. Zaten umduğumdan daha fazla dikkat çektik.

Yarın kalan konuklarla konuşmak için hala zamanımız olacak, bu yüzden ihtiyacımız olan bilgileri elde etmek için fırsatlarımız tükenmiş değil.

Hala bir şans var, diyorum kendime, Nyx'in kollarında uykuya dalarken o küçük umut kırıntısına tutunarak.

Tehlikeli çevremizin farkında olarak, her zamanki gibi hafif bir uykuya dalıyorum. Bu yüzden, gece yarısı kapıda hafif bir vuruş duyduğumda, gözlerim hemen açılıyor. Kalbim gırtlığıma geliyor, korku beni sarıyor ve yataktan atlayarak elbisemi kapıyorum.

Tarric ya da muhafızlarından biri. Panik yapmamaya çalışırken ellerim titriyor. *Yakalandık mı? Benim olduğumu anladı mı?*

Nyx'in neredeyse patlaması çok dikkat çekiciydi ve onu büyük salondan zamanında çıkaramadım. Tarric kurnaz bir adam. Öyle olmasaydı, bu kadar uzun süre işlerinde başarılı olamazdı. Bundan kurtulabileceğimizi düşünmekle aptallık mı ettim?

Elimden geldiğince çabuk giyinip, aceleyle peçemi takıyorum. Giydikten sonra Nyx kapıya yaklaşıyor, gizli elinde bir hançer tutarken kapı kolunu çeviriyor, savaşıma hazır. Kalbim çarpıyor, uzuvlarım gergin ve kim olursa olsun onu geçip saraydan kaçmaya hazır.

Ama kapı açıldığında, şok edici bir şekilde Syra içeri girer.

Arkadaşımı görünce rahatlarım, dizlerim titreyerek neredeyse yatağa geri düşüyorum.

"Syra," diye fısıldıyorum, peçemi çıkarıp ona sarılmak için öne çıkıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken kollarımı ona doluyorum. "Seni geride bıraktığım için çok üzgünüm. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diyor Syra, beni sıkıca sarıp sonra geri çekilip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ama ne düşünüyordun

düşündün de buraya geri döndün? Yakalanabilirdin! Neredeyse yakalanıyordun ve henüz tehlike geçmedi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Nyx keskin bir sesle, ona bakarak. "Tarric şüpheleniyor mu?"

"Cassidy'nin onun eski cariyesi olduğunu değil," diyor Syra, eliyle benim kılık değiştirmiş halimi işaret ederek. "Ama onun rakip bir komisyoncunun casusu olduğunu ve işini baltalamaya çalıştığını düşünüyor. Ya da en azından, Cassidy'nin sorduğu onca soru yüzünden öyle düşünmeye başlıyor. Sadece bir köle satın almak isteyen biri için bu sorular biraz fazla araştırmacı."

Kahretsin. Sanırım Nyx ve ben umduğumuzdan daha fazla dikkat çekmişiz. Boğazım düğümlenir ve zorlukla yutarım.

"Gelmek zorundaydım," diyorum ona. "Uzun hikaye. Nyx'in kardeşini arıyoruz. Vekhor'da karşılaştığımız bir kaçakçı, Nyx'i köle pazarı blokunda gördüğü biriyle karıştırdı, bu yüzden belki de o yerlere sık sık giden biri onu görmüş olabilir diye düşündük. Tarric'in yeri, hepsinin bir arada toplandığı en iyi yeri."

"Bu çok asilce," diyor Syra alçak sesle, Nyx'e gergin bir bakış attıktan sonra bana dönerek. "Ama buradan gitmelisin. *Şimdi*, herkes uyurken. Gemini al ve olabildiğince çabuk git. Tarric seni yakalarsa ne olacağını biliyorsun. Daha fazla bekleyemezsin."

"Yapamayız," diye çaresizce fısıldarım. "Çok yaklaştık. Onu bulmak için son şansımız olabilir. Başka hiçbir yerde daha iyi bir şans yok. Zaten çok fazla risk aldık..."

"Syra'ya katılıyorum," diye araya girer Nyx ve ona minnettar bir gülümseme atar. "Cassidy, bu riske değmez. Tarric seni tekrar yakalarsa sana yapacağı şeylerin hiçbir değeri yok. İki gündür etrafta dolaşıp bilgi topladık ama değerli bir şey bulamadık, bir gün daha kalmanın bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun?"

"O haklı," der Syra. "Buradan gitmelisin."

Düşünmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Tarric'in benden şüphelenip sorgulamak için beni gözaltına alması ya da gerçek kimliğimi ortaya çıkarması ihtimalinden çok korkuyorum. Buradaki riskleri göremeyecek kadar naif değilim. Ama Akos'u bulma ihtimali hâlâ elimizin altında iken, bu kadar uğraştıktan sonra buradan ayrılmaya dayanamıyorum. Nyx'in kardeşini bulamamasının sebebinin ben olmamaya dayanamıyorum.

"Bekle," diyorum, aklıma bir fikir geliyor. "Haklısın, diğer misafirlerden hiçbir şey öğrenemedik. Ama hala bir olasılık daha var: Tarric'in kayıtlarında Akos hakkında bilgi bulmak."

Nyx tereddüt eder ve tartışmak üzere olduğunu anlarım, ama Syra yüzüme keskin bir bakış atar. Yüzümdeki kararlılığı görmüş olmalı ki başını sallar.

"Yardım edeceğim," der çabucak. "Üçümüz ve Cassidy'nin saray hakkındaki bilgisiyle, kayıt odasını bulup yine de çabucak çıkabiliriz."

"Hayır!" Protesto etmek için başımı sertçe sallarım. "Bunu yapmana izin veremem Syra. Kendini tehlikeye atmana izin veremem. Kaçtığımda Tarric'in seni cezalandırdığından eminim ve seni tekrar tehlikeye atamam. Sarayda gizlice dolaşacak biri olacaksa, o da sadece Nyx ve ben olacağız."

"Bana ihtiyacın var," diye ısrar etti Syra. "Sarayın içini bilen ikimiz olursak daha kolay olur. Sen benim evrendeki en iyi arkadaşımsın, Cassidy. Bunu tek başına yapmana izin veremem, bunu biliyorsun." Gülümsedi, güzel lavanta rengi dudakları kenarlarından yukarı kıvrıldı. "Denesen bile, seni takip edeceğim."

"O haklı," diyor Nyx sessizce. "Bunu yapacaksak, ne kadar çok yardım alırsak o kadar iyi."

Seçeneklerimizi düşünürken dudağımı ısırırım. Syra'yı herhangi bir tehlikeye atmaktan nefret ediyorum, ama Nyx haklı, onun yardımına ihtiyacımız var. Onu yakınımda tutmak, Nyx ve ben buradan ayrıldığımızda onu da buradan çıkarabileceğim anlamına geliyor.

"Tamam," diye pes ediyorum. "Arşiv odasına nasıl gideceğiz?"

Syra ve ben kafalarımızı bir araya getirip, saray ve yerleşim planı hakkındaki bilgilerimizi gözden geçirerek zihnimizde bir harita oluşturduk. İkimiz de sarayı oldukça iyi biliyoruz, nadiren gittiğimiz yerleri bile. Tarric bazen bizi ofisine çağırırdı ve kayıtların onun ofisinde tutulmadığını bilsem de, kayıtların saklandığı oda muhtemelen oraya yakın bir yerde olacaktır.

"Kayıtların saklandığı yer, başlangıç için en uygun yer bence," diyorum Nyx'e. "İhtiyacımız olan bilgileri büyük olasılıkla orada bulabiliriz."

"Tamam." Nyx bir an düşünür ve elini koyu renk saçlarının arasından geçirir. "Sen ve Syra önden gidin, ben sizi korumak için arkadan geleceğim. Odayı bulduğumuzda hızlı hareket etmeliyiz. İhtiyacımız olan şeyi bulur bulmaz oradan ayrılıp doğrudan gemiye gideceğiz. Tereddüt etmeyin."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış durumda, sarayın içinden geçmeye başlıyoruz, labirent gibi geçitler ve kapılardan geçerek yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.

Tarric'in özel ofislerine ve tüm kayıtlarının ve verilerinin saklandığı odalara doğru, kompleksin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Gündüzleri bu odalar sıkı bir şekilde korunuyor, ancak geceleri koruma daha az. Odayı gözetleyen gardiyan, odaların içinde düzenli olarak devriye gezdiği için şifreyi biliyor olacaktır.

Nyx arkada kalıyor, uzun hançerleri ellerinde. Onun sevgiliden savaşıya dönüşümünü görebiliyorum ve gözlerindeki ve vücudundaki güç ve kararlılık, beni korumaya olan azmi beni hayran bırakıyor. Şu anda bile, tehlikeyle karşı karşıya olsak da, o yanımda olduğu için hayatımda hiç olmadığı kadar güvende hissediyorum.

Veri depolama odasını bulmak istediğimden daha uzun sürüyor ve iki kez geri dönmek zorunda kaldığımızda, fark edilip yakalanacağımızdan endişelenerek tüylerim diken diken oluyor. Ama Syra, muhafızların bizi fark etmemesi için çok yardımcı oluyor. Açıkça dikkatini vermiş, çünkü onların şu anki nöbetlerini benden daha iyi biliyor ve hangi koridorlardan uzak durmamız gerektiğini söylüyor.

Sonunda durup köşeyi gözetliyoruz ve Syra sessizce zafer çiğliği atıyor. "Orada. Veri odası orada."

"Korunuyor," diye fısıldıyorum, kapının önünde duran adamın bizi görmemesi için geri çekilirken.

"Evet." Burnunu kırıştırır. "Ama iyi haber şu ki, o muhafız kapıyı açmak için şifreye sahip. Ben onun dikkatini dağıtırım," diye ekler, bana ve Nyx'e bakarak, "sen de saldırırsın."

Nyx ciddi ve odaklanmış bir ifadeyle sertçe başını sallar.

Onu durduramadan Syra köşeyi döndü. Kalçalarını sallayarak muhafızın yanına doğru ilerlerken onu izledim. Tam da beklediği gibi, muhafızın bakışları hemen ona takıldı.

"Burada olmamanız gerekiyor," diye homurdanır.

Ama sert ses tonuna rağmen, gözleri dans kıyafetiyle giyinmiş esnek vücudunu süzer, onu incelerken blaster'ını tutan eli biraz gevşer. Syra muhafızın önünde durur, vücudunu biraz eğerek muhafızın başını ona çevirmesini sağlar.

Nyx fırsatını görür görmez harekete geçer ve kendi boyundaki çoğu erkeğin sahip olduğundan daha zarif bir şekilde ileri atılır. Sadece birkaç adımda muhafıza ulaşır

uzun adımlarla ulaşır, gardiyan tepki veremedi onu yakalar ve boğazına bir hançer dayar.

"Ne..." Muhafız dişlerini gösterir, kandırıldığını fark edince bakışları Syra'dan Nyx'e kayar.

"Kapıyı aç," diye emreder Syra, gözlerini kısarak. "Yoksa boğazını keser."

"Yardım çağıracağım," diye uyarır gardiyan. "Yapamazsın..."

Cümlesini bitirmeye bile fırsat bulamadan Nyx bıçağı boğazına daha da bastırır. Boğulur, düzensiz nefes alırken küçük, çılgınca bir baş sallama yapar. "Tamam! Tamam. Açacağım."

Nyx onu tuş takımına doğru çevirir ve gardiyan titreyen parmaklarıyla şifreyi girer. Kapı açılır açılmaz Nyx, gardiyanın kafasına sertçe vurur ve gardiyan bilincini kaybederken sarkmış vücudunu koltuk altlarından tutar. Syra ve ben onu takip ederken, Nyx gardiyanı odanın içine sürükler.

O kadar gerginim ki düşünemiyorum bile, ama kendimi odaklanmaya zorluyorum, daha iyi görebilmek için peçemi çıkarıp bir kenara atıyorum. Yakalanma riskine girmeden önce çok az zamanımız var ve bu, amacımıza ulaşmak için son şansımız.

"Bana yardım et," diye Syra'ya fısıldıyorum, geniş odada ilerlerken. Bir yığın kağıt ve dijital dosyaların saklandığı birkaç bilgisayar terminali var.

"Ne arıyoruz?" Etrafına bakınıyor, gözleri bir yandan diğer yana kayıyor. "Bulduğumuzda nasıl anlayacağız?"

"Akos'un muhtemelen satıldığı yaklaşık zaman dilimini biliyoruz," diyorum çabucak. "Ve Tarric muhtemelen verilerini, aracılık ettiği işlem tarihine göre sıralamıştır. Bu da bize yine de çok fazla şey bırakıyor, ama biraz da olsa alanı daraltıyor."

O başını sallar. "Anladım. Belirli bir tarih aralığında satılan bir Zivonian'ın kaydı."

Syra ve ben arama yaparken Nyx kapıyı korur. Önce kağıtlardan başlarız, ama umduğumdan daha dağınıklar ve çok zaman alıyor. Bu yüzden bilgisayar terminallerinden birine geçeriz ve Syra, aradığımızı bulmak için kayıtları sıralamaya başlarken parmakları konsolun üzerinde uçar.

Ve sonra, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, ekranda tanıdığım bir kelime parıldadığını gördüm.

Zivonian.

"O!" diye fısıldarım. "Orada. Ne yazıyor?"

Syra bu özel işlemin kaydında dururken, ben de eğilip omzunun üzerinden okudum.

"Bu o." Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. "Bir erkek Zivonian açık artırmada satılmış. Akos'un kime satıldığı ve nerede olduğu hakkında bilgi var burada."

Sonunda samanlıkta iğneyi bulduk.

Bilgileri aktarmak için bir veri çubuğu aramak üzere çekmeceyi karıştırırken kalbim heyecandan çarpıyor. Gemimize döndüğümüzde geri kalan detayları okuyabiliriz. Şimdi hepsini incelemek için zaman yok.

Ama makine bip sesi çıkararak bilgilerin veri çubuğuna aktarıldığını bildirirken, odanın dışında ayak sesleri duydum.

Nyx kapının arkasındaki duvara yapışır, cildi gölgelere karışmak için daha koyu bir renge dönüşür. Bilgisayar konsolunun bulunduğu masanın arkasına saklanırım, bir gardiyan kapıdan içeri girip şüpheyle etrafa bakarken kalbim ağzıma gelir.

Syra benimle birlikte eğilmek yerine, dikkat dağıtma moduna geçerek kalçalarını sallayarak ileri doğru adım atar. Belli ki gardiyanın dikkatini dağıtarak onu da diğerini yaptığımız gibi etkisiz hale getirmek istiyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, blasterını çekerek. "Kölelerin bu odaya girmesi yasak, bunu biliyorsunuz."

"Kayboldum," diyor Syra, dudaklarını bükerek yavaşça ona doğru yürüyor. "Ana salona geri dönmeme yardım edebilir misin? Tabii önce biraz kalmak istemezsen?" Üstünün kenarıyla oynuyor, onu biraz aşağı çekerek, loş ışıktaki parıldayan göğüslerindeki pulları ve göğüs dekoltesini görmesini sağlıyor. "Bana yardım ettiğin için sana borcumu ödeyebilirim..."

"Dur orada!" Muhafız ona sert bir bakış atarak blasterını kaldırır. "Senin numaralarına kanmayacağım, seni küçük fahişe. Bildiğim kadarıyla, buraya casusluk yapmaya geldin, ana salondaki misafirlerden birine satabileceğin bilgiler arıyorsun." Alaycı bir şekilde gülümsedi, parmağı tetiği çekmeye hazır halde, silahı onun bacaklarına doğrulttu. "Ama bu işten paçayı kurtaramayacaksın."

Parmağı blasterın tetiğini çekmeye başladığında, kalbim neredeyse duruyor.

Syra. Hayır!

Nyx

ODANIN DİĞER UCUNDAN, gölgelerin içindeki yerimden, Cassidy'nin masanın altına çömelmiş haldeki yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Syra'ya dehşet ve ıstırap dolu bir bakışla bakıyor ve onun çok korktuğunu biliyorum.

Kendisi için değil, Syra için.

İçimi kaplayan içgüdü, ona gitmek, ne pahasına olursa olsun eşimi korumak. Ama bu uzaylı kadının onun arkadaşı olduğunu biliyorum. Tüm evrende sahip olduğu tek arkadaşlarından biri. Syra'nın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve Cassidy için neler yaptığını biliyorum. Eşim, aşkım için. O olmasaydı, Cassidy asla özgür olamazdı.

Cassidy'nin bu kadar yakın birini kaybetmenin acısını çekmesine izin veremem ve onurum da Syra'nın incinmesine izin vermez.

Eğer engelleyebilirim, buna izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıp, gölgelerin arasından atlıyorum, derim hala koyu yeşil renkteyken, hançerlerimi kaldırıp muhafızın üzerine atlıyorum. Onu yere indirip Syra'dan uzaklaştırıyorum, böylece atışını ıskalıyor ama ses çok yüksek çıkıyor çünkü duvara çarpıyor. Muhtemelen bu ses yüzünden alarm çalmaya başlıyor ve ben içimden küfrediyorum.

Syra masanın altına atlar ve Cassidy'yi dışarı çıkarır. İlk düşüncem, takviye kuvvetler gelmeden ikisini de odadan çıkarmaktır, ama çok geç kalınmıştır. Alarmin çığlık çığlığa sesi, daha fazla muhafızı odaya çekmiştir.

Kendimi bir savaşçının odak noktasına kayarken hissediyorum, dünya odaya dolup saldıran muhafızlara daralıyor. Tek düşüncem Cassidy ve Syra'yı güvende tutmak. Hayatım boyunca çalıştığım ölümcül zarafetle hareket ederek, bana doğru koşan muhafızları kesiyorum.

İki kadın da eğitimsiz olsalar da ellerinden geleni yapıyorlar. Syra, bir dansçının çevik zarafetiyle ateşten ve kesici silahlardan kaçıyor, Cassidy ise bulabildiği her ağır şeyi onlara fırlatarak dikkatlerini dağıtmaya, ayaklarını kaydırmaya, bir anlığına sersemletmeye, elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor.

Bu, saldırganları yavaşlatıyor ama onları uzun süre oyalamaya yetmiyor. Biz yenilmeden Cassidy ve arkadaşını buradan çıkarmam gerekiyor.

Kararlılıkla ilerlerim, hançerlerim parıldayarak muhafızların arasından geçiyorum.

"Benimle gelin! Acele edin!" Cassidy ve Syra'ya bağıryorum, bir açıklığa ulaşmayı başarırken, kapıya doğru ilerlerken muhafızları ormandaki sarmaşıklar gibi kesip biçiyorum. "Hemen arkanızdayım! Odadan çıkın!"

Zorla dışarı çıkmayı başardık, eğilip kıvrılarak koridora çıktık, iki kadın nefes nefese kalmıştı. Cassidy, koridora fırladığımızda eteğini elleriyle tuttu, ben de etrafıma bakındım, alnımdan ter damlıyordu.

"Gemimize gitmeliyiz," diyorum Syra'ya. "Ama bunun için dikkatlerini başka yöne çekmemiz lazım. Aklına bir şey geliyor mu?"

Syra bana, sonra Cassidy'ye bakar ve yüzünde kararlılık belirir. "Sanırım bir fikrim var," der. "Beni takip edin! İşe yarayacak bir şey biliyorum."

Cassidy ve ben başımızı sallıyoruz. Onu sorgulamak ya da hangi yolu izleyeceğimiz konusunda tartışmak için zaman yok. Tarric'in muhafızları bizi yakalamak üzere, bu yüzden Syra'nın bize önereceği her türlü kaçış yolunu kabul edeceğim.

Onun peşinden koşarsız, köşeleri dönüp geçitlerden kaçarsız. Sonunda avluya çıkan çıkışa ulaşırız. Sarayın kapılarından dışarı fırladığımızda, alarmların Tarric'in konuklarının çoğunu uyandırdığını görürüm. Onlar da bizimle birlikte dışarıya dökülürler, bazıları kölelerini de peşlerinden sürükler.

Syra etrafına bakınıyor, gözleri parlıyor. Toz beyazı teni, yıldızların loş ışığında parlıyor gibi görünüyor. Tam boyuna uzanıyor, pastel renkli gözleri tanıdığım bir ateşle parlıyor. Bu ateş, Cassidy'de gördüğüm ateş. Benim içimde de olan bir ateş.

Bu, bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü bir şey için savaşmaya hazır olan birinin ateşi.

"Köleleştirilmiş olanlar," diye bağıır Syra, sesi avluya yayılır. "Bize yardım edin! Karşı koyun! Tarric, efendilerinizi buraya davet etti ki daha güçlü ve zengin olabilsinler, ama bir hata yaptılar. Bu saraya toplanarak, *sizi* de bir araya getirdiler. Ve birlikte, onlardan daha güçlü olabilirsiniz!"

Kalabalıkta bir gürültü yükselir, birçok ses aynı anda mırıldanır. Köleler şaşkın görünürler, özgürlük için kaçmaya değer mi değil mi karar vermeye çalışır gibi etrafa bakınırlar. Bu uzun boylu, solgun tenli uzaylı kadının gerçekten doğruyu mu söylediğini merak ederler.

"Bu yeterli değil. Daha fazla destekiye ihtiyaımız var," diye mırıldanır Syra. Cassidy aniden bir çığlık atar, Syra ve bana doğru döner, uzun sarı saçları rüzgarda uçuşur.

"Ağıllar!" diye bağırır. "Ağılları amalıyız!"

Eşimin ne demek istediğini anlamam sadece bir anımı aldı. Konukların çoğu yanlarında "stok" getirmişlerdi. Uzunl köleler, egzotik evcil hayvanlar ve avlunun bir tarafındaki devasa ağıllarda dolaşan çiftlik hayvanları. Hepsini serbest bırakırsak, Syra'nın dediği gibi tarafımıza daha fazla varlık katılmış olacak.

"Yapın," diyorum sertçe. Saraydan daha fazla muhafız çıkıyor ve onlar büyük bir sayıya ulaşmadan önce, şimdi onlara karşı durumu tersine çevirmeliyiz. "Kilitleri kırın. Ağılları aın."

Cassidy, düşen bir muhafızdan aldığı blaster'ı elinde tutuyor ve onu ağıllardan birine doğrultarak kilidi açıyor. Kapı genişçe açılır ve içerideki hayvanlar patlamanın sesiyle irkilir, avluya dökülürken ciyaklayıp çığlık atarlar. Syra ve ben Cassidy'nin öncülüğünü takip ederiz, hayvanlar ve köleler içeriden serbest kalana kadar kafeslerin kilitlerini patlatıp kırarız, muhtemelen çok uzun zamandır ilk kez özgürce koşabilirler.

Ve sonunda, etrafımızdaki köleler Syra'nın ne demek istediğini anlar gibi görünüyor: sayıca üstünlük g demektir. Burada, Tarric'in malikanesinde, efendileri onları korumak için Tarric'in muhafızlarına güveniyorlar, ama hepimiz saray muhafızlarına karşı birlikte çalışırsak, avantaj bizde olur.

Neredeyse tek vücut olarak, toplanan köleler isyan etmeye başlarlar ve efendilerine saldırırken ellerine ne geçerse onu kullanırlar: yoldan kopardıkları taşlar, dallar, hatta kendi elleri. Kafeslerden kurtulan tutsaklar ve hayvanlar da onlara katılır ve gece havasına karışan bir bağırış ve homurtu kakofonisi yükselir.

Serbest bırakılan kölelerin ve vahşileşen hayvanların yarattığı kaos, konukları alt st eder ve saray muhafızlarını da alt st eden bir kaos yaratır. Muhafızlar, düzeni yeniden sağlamak için avluya çıkarlar.

Tutuklular, kendilerini esir alanlara karşı savaşıyor ve Syra'nın kararlı yüzünden, hepsini zgr bırakmaya niyetli olduğunu anlayabiliyorum. Cassidy'ye dönüp baktığımda, onun yüzünde de aynı kararlılığı görüyorum ve tüm köleleri ve esirleri zgr bırakmadan buradan ayrılmamızın mümkün olmadığını biliyorum.

Aslında, onurum başka türlüsüne izin vermez. Ve eşime hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Cassidy ve Syra birbirlerine dönüp telaşla bir plan yaparken, ben muhafızlarla savaşıyorum, hançerler çarpışıyor ve etleri kesiyor.

"Gemilere gidin!" Syra sonunda isyan eden kölelere bağırır, sesi kavganın gürültüsünün üstüne çıkar. "Corvia'yı temelli terk ediyoruz! Beni izleyin!"

Kavga doruğa ulaştığında havada başka bir kükreme yükselir. Cassidy ikinci bir blaster kapar ve Syra iki ince bıçak kullanır. Biz muhafızlarla savaşıırken, özgürleşen köleleri yönlendirerek saray kapılarından geçip limana doğru koşarız. Orada bizi gezegenin yüzeyinden uzaklaştırabilecek birçok gemi vardır.

Koşarken, bizi durdurmaya çalışan şoktan kurtulmuş muhafızları ve konukları uzak tutarak savaşıyoruz.

Cassidy, beni şaşırtan bir isabetle ateş eder, mermileri bitene kadar düşmanları tek tek indirir ve sonra her iki blaster'ı da yaklaşan bir konuğa fırlatarak onu sertçe vurur. O, düşen bir muhafızdan başka bir blaster kaparken, konuk geriye doğru sendeler.

Syra bıçak kullanmada benim kadar yetenekli değil, ama çevikliği ve zarafeti sayesinde kimsenin saldırısına uğramıyor ve elimden geldiğince düşmanlarımızı savuşturuyor, ben gardiyanları ve misafirleri ayırt etmeden keserken bana ve Cassidy'ye yakın duruyor.

Benim için hepsi aynı.

Hepsi aynı nedenle buraya geldiler ve hiçbiri yaşamayı hak etmiyor.

"Uçabiliyorsanız, gemilerin kontrolünü ele alın!" diye bağırıyor Syra. "Uçamıyorsanız, diğerlerinin gemiye binmesine yardım edin! Çabuk! Çabuk!"

Saraydaki diğer cariyelerden tanıdığım birkaç kadın, Syra'ya özgür bırakılan köleleri gemilere yönlendirmesinde yardım ediyor. Tarric'in muhafızlarının son dalgası da öldürülünce çatışmada bir sükunet oluyor ve Cassidy, gözlerinde yaşlarla Syra'ya dönüyor. Hava sıcak ve boğucu, rüzgâr cildimizi yakıyor ve Cassidy arkadaşını kollarına alıp sıkıca sarılıyor.

"Özgürsün," diye fısıldıyor, yabancı kadını sıkıca tutarak. "Sonunda özgürsün."

"Artık ikimiz de özgürüz," der Syra, gözyaşları içinde gülümseyerek Cassidy'yi şiddetle kucaklar.

"Seninle gelmeni isterdim, ama..."

"Ama eve gitmem gerek," diye sözünü tamamlar Syra. Cassidy'yi bırakıp geri çekilir. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız. Ama şimdilik, ikinizin aradığı Zivonian'ı bulmaya gidin."

Bana bir bakış atar ve gözlerimiz bir an için birbirine kilitlenir. Soluk tenli uzaylı kadının gözlerinde soruyu görebiliyorum ve ciddiyetle başımı sallar, arkadaşına göz kulak olacağıma dair ona sessiz bir söz veririm. Cassidy'yi hayatım pahasına koruyacağıma dair.

Cassidy şimdi daha da ağlıyor, ama yüzünden gözyaşlarına rağmen mutlu olduğunu görebiliyorum. Saraydan çıkmayı başardık ve en yakın arkadaşının kaçmasına yardım ettik. Ve bir şekilde, tüm olasılıklara rağmen, Tarric ve misafirleri tarafından tutulan tüm tutsakları ve köleleri kurtarmayı başardık.

Yakınlarda, birkaç gemi motorlarını çalıştırırken gürültü çıkarır ve serbest bırakılan köleler, son dalga muhafızları savuşturarak olabildiğince çabuk gemiye binerler.

"Gitmeliyiz," diyorum Cassidy'ye, gemimi işaret ederek, ama şaşırtıcı bir şekilde, o kıpırdamıyor.

Şaşkınlıkla ona dönüp baktığımda, ellerini yumruk haline getirmiş, olduğu yerde donakaldığını fark ettim.

Ve sonra onu görüyorum.

Tarric, limana doğru ilerliyor, gözleri öfkeyle parlıyor. öfkeyle parlıyor.

"Seni *kunta illika*!" diye bağıyor, Cassidy'ye doğru ilerliyor. "Buraya beni sabote etmeye geldiğini biliyordum!"

buraya beni sabote etmeye geldiğini biliyordum! İşimi mahvetmeye! Sarayıma girdiğin anda, seni ilk kez hile yaptığından şüphelendiğim anda seni vurmalıydım!"

Cassidy titriyor, ama ona bağırırken, o çok sakinleşiyor, çenesini kaldırıp ona dik dik bakıyor.

"Buraya bunun için gelmedim, Tarric," diyor, sesi hiç duymadığım kadar soğuk. "Ama mahvolmayı hak ediyorsun. Ve mahvolduğuna seviniyorum."

Tarric, Cassidy'nin sözleri karşısında şok olmuş gibi geri çekiliyor — ya da belki de ona meydan okurcasına bakıp, öfkesinin yüzünde

Sonra vahŖi bir çığlık atar ve iki adet kötü görünümlü bıçak çekerek ona doğru atılır.

Hayır.

Bu tek dŖnce zihnime girer ve beni güçlü, tek bir odakla doldurur.

Daha nce Tarric'i öldürmek istemiŖtim, ama Cassidy, kimliğimizi açığa çıkarmadan önce beni durdurmuŖtu.

Ŗimdi? Durmam için hiçbir neden yok.

Öfkemi kanalize ediyorum, tüm fkem damarlarımdan geçen sıcak, yakıcı bir ateŖe dnŖyor. Kaslarım geriliyor ve ikisinin arasına atlayarak Tarric'i kesiyorum. Gözümün ucuyla Syra'nın Cassidy'yi yakalayıp onu tehlikeden uzaklaŖtırdıĖını görüyorum, ama tüm odak noktam artık Tarric.

Uzun boylu ve zayıf, kaslı ve açıkça formda, kaybedecek hiçbir Ŗeyi kalmadığı için daha da tehlikeli bir adam.

Hanerlerimiz arpıŖtıĖında, havada kıvılcımlar uuŖur. Tarric ay ıŖıĖında parlar, cildi mor-siyah, boynuzları ıŖıldar ve bana saldırır. Darbeleri sert ve acımasızdır, ama ben her birini savuŖtururum, hanerlerim onun hanerleriyle arpıŖırken diŖlerini gösteririm. Sonunda onu geri püskürtmeye baŖlarım, metal metalle tekrar tekrar arpıŖırken etrafımızda kıvılcımlar uuŖur.

Tarric'in gemiŖini bilmiyorum, ama açıkça bir savaŖı olarak eĖitilmiŖ. Yetenekli ve güçlü.

Ama yeterince güçlü değil.

AĞır bir darbe indirip hanerlerinden birini elinden dŖrdĖmde, sendeliyor.

Bu küçük bir fırsat, ama yeterli.

Saldırımı on kat artırıyorum, onu geriye doğru iterek kesiyorum, geçici zayıflığından yararlanarak dengesini yeniden kazanmasını engelliyorum. Tekrar sendeliyor ve dŖyor, ben de ileri atılarak bileğini kesiyorum. Diğer bıçağı da dŖrdĖnde, onu yere indiriyorum, omzumla karnına vuruyorum. O beni itmeye alıŖırken tüm ağırlığımla üzerine kyorum ve bana dirseğiyle vurmaya alıŖtıĖında, darbeyi engelliyor ve kolunu sabitleyerek bir sonraki saldırım için bir fırsat yaratıyorum.

"Son bir sözün var mı diye sorardım," diye homurdanarak ne eğildim. "Ama bence yeterince konuŖtun."

Ve sonra, karanlıkta, ay ışığı bıçağımın üzerinde parıldarken ve sıcak kükürt ve kan kokusu burnumu doldururken, hançerimi göğsüne saplarım.

Cassidy

SYRA kolumu bırakır ve ben, Nyx'in Tarric'in vücuduna bıçağını sapladığı anda onun yanına koşarım. Boynuzlu uzaylının siyah kanı rıhtıma dökülür ve ben, gözlerinden yavaşça hayatın kayboluşunu sersemlemiş bir halde izlerim, gözlerimi ayıramadan.

Biraz sempati duymak istiyorum, ama tek hissedebildiğim, tüm vücudumu kaplayan derin bir rahatlama.

Etrafımızda gemiler kalkıyor. Kurtarılan kölelerin sonuncuları, limana ulaşan birkaç gardiyan ve misafirle hala mücadele ediyorlar ve bizim de harekete geçmemiz gerektiğini biliyorum. Kendi gemimize ulaşip bu tanrının unuttuğu gezegenden ayrılmalıyız. Ama bir an için, Tarric'in son nefesini verirken gözleri benimkilere sabitlenmiş halde yatarken, tek yapabildiğim onun cesedine bakmak.

Beni esir tuttu, bana yüzlerce şekilde zarar verdi, ama eşim sayesinde artık bana bir daha zarar veremeyecek.

Tarric öldü. Syra ve ben özgürüz. Diğer pek çok kişi gibi.

Nyx ayağa kalkarken elimi tuttu ve beni şaşkınlığımdan uyandırdı. "Gitmeliyiz," dedi acil bir sesle. "Daha fazla muhafız olabilir ve kardeşlerine olanları gördükten sonra muhtemelen daha da sert savaşacaklardır."

Onun eline tutunarak başımı sallıyorum. Bana gülümseyen ve "*gidelim*" diyen Syra'ya bir kez daha bakıyorum.

Çevremizdeki gürültünün üstüne sesimi yükselterek bağırırken boğazım düğümleniyor. "Teşekkür ederim.

Her şey için."

"Sen de." Kirli yanaklarından gözyaşları akıyor, cildini kaplayan kirin üzerinde parlak beyaz izler bırakıyor. "Seni asla unutmayacağım."

Gülümsüyorum, çenem hafifçe titriyor ve sonunda arkamı dönüyorum. Hayatım boyunca, kaç yaşında olursam olayım, en kötü koşullarda en iyi arkadaşım olan bu kadını asla unutmayacağımı biliyorum.

Nyx, gemimize doğru koşarken elimi sıkıca tutar ve gemiye binerken bu gezegenin berbat havasını son kez soluruz. Gemiye girer girmez, kapıyı kapatır ve doğrudan kaptan koltuğuna gider, gemiyi çalıştırır ve havalanır.

Rıhtımdan uzaklaşıyoruz, kabuslarımın odak noktası olan bu yeri sonsuza dek geride bırakıyoruz. Etrafımızda başka gemiler de havalanmaya başlıyor ve Syra'nın muhtemelen onlardan birinde olduğunu biliyorum. Arkadaşımı bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi gözlerimi yaşlarla dolduruyor, ama bunlar aynı zamanda mutluluk gözyaşları da, çünkü bu onun özgür olduğu anlamına geliyor. Ve o evine gidiyor.

Eve.

Bu kelime kafamda bir diken gibi takılıyor ve dilimle yuvarlarken alt dudağımı ısıırıyorum.

Ev.

Tarric tarafından esir tutulduğum süre boyunca uzun süre tutunduğum Dünya'ya ait tüm anılar kafamda hızla geçiyor. Vanilya ve temiz çarşaf kokan küçük ve rahat dairem, penceredeki çiçekler, her gün dışarıdan geçen küçük köpek. Taşların arasından güneşe doğru uzanan karahindibalar, çiçekçi tezgahı, trenin kokusu, en sevdiğim barda içtiğim cin tonik. Kamerayı kaldırıp bir anı sonsuza dek yakaladığım, onu birinin elinde tutabileceği bir anıya dönüştürdüğüm hissi.

Bu anılar hüznü ve güçlü olmalıydı. Her zamanki gibi kalbimi sızlatmalı, sahip olduğum ve benden çalınan her şeyi acı tatlı bir şekilde hatırlatmalıydı.

Ama nedense, şimdi biraz solmuş gibi görünüyorlar, tıpkı bir kitabın eski sayfaları gibi. Eskisi kadar keskin veya anlamlı görünmüyorlar. Başka bir hayatın parçası, kapanmış bir bölüm gibi hissettiriyorlar.

Pilot koltuğundaki Nyx'e bakıyorum, Corvia'dan uzaklaşırken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi var.

Eskiden evimi düşündüğümde hissettiğim her şey? Şimdi ona baktığımda o şeyleri hissediyorum.

Bu farkındalık nefesimi kesiyor, kalbim göğsüme çarpıyor.

Eskiden istediğim her şeyin Dünya'da olduğunu düşünürdüm. Ama burada başka bir şeyim var. Yeni anılar. Yeni "fotoğraflar". Daha iyileri.

Yatakta fısıldayan sorular, Nyx'in derin sesi bana dokunabilir mi diye soruyor. Vücudumda eller, dudaklarımda dudaklar, daha önce hiç tatmadığım bir zevk. Kollarında sıcak, güvenli geceler, duşta birbirimizi temizlerken gülerek üzerimize sıçrayan sıcak su.

benimle birlikte tehlikeye atılmaya ve sahip olduğu her şeyi bana emanet etmeye hazır bir adamım.

Sevgim var. Sadakatim var.

Bir eşim var.

Eğer Dünya'da biri bana hayatımın bu şekilde gelişeceğini söyleseydi, ona inanmazdım.

Ama belki de kaçırıldığım o korkunç günde kaderim biraz karışmıştı. Belki de hem iyi hem de kötü yanları ile bunun olması gerekiyordu, böylece buraya gelebilecektim.

Tam da olmam gereken yerde.

Nyx, gezegenden yeterince uzaklaşıp güvende olana kadar odaklanmış ve uyanık kalır, sonra bana dönüp bakar ve otomatik pilotu devreye sokar. Ayağa kalkar, kokpitte bana doğru büyük adımlarla yürür ve beni kollarına alır, eğilip beni öperken elleriyle saçlarımı okşar.

"İyi misin?" diye fısıldayarak, beni kendine doğru çekiyor. Elleri sırtımda, kollarımda ve yanlarımda geziyor, dudakları hala benimkine değiyor, sanki bana dokunmayı bırakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Evet," diye fısıldayarak, onun parlak yeşil gözlerine bakıyorum.

Cildi, Tarric ile dövuştüğü zamanki koyu, neredeyse siyah yeşil renginden, göğsündeki izle kontrast oluşturan açık bahar yeşili rengine dönmüştü. Elimi uzatıp parmaklarımla o izi takip ederek izini sürdürdüm.

"İyiden de öteyim," diyorum ona, yüzümde bir gülümseme yayılırken. "Başardık, Nyx. Kurtulduk. Ve istediğimizi aldık. İstedüğimizden de *fazlasını*."

Gözlerinde bir şey parlıyor, dün gecekiyle aynı ihtiyaç. Eli başımın arkasına dolanıyor, inleyerek ağzımı tekrar kendine çekiyor. Ona olan tatlı arzu damarlarımdan yayılıyor, kollarımı boynuna doluyorum, vücudumu ona bastırıyorum, o öpücüğü derinleştiriyor, dili ağzıma kayıyor.

Sanki gerçeğin tüm ağırlığı bir anda ikimizi de vuruyor.

Güvendeyiz. Hayatta kaldık.

Korkduğumuz her şey geride kaldı, Tarric öldü ve biz hayatta kaldık.

Başardık.

Hayatta kaldığımızın bilinci ikimizi de yakıyor gibi ve Nyx beni sertçe öperken boğazının derinliklerinden homurdanıyor. Penisini karnıma vuruyor, elbisenin katmanlarından bile sert ve sıcak, ve bu his beni ateşe veriyor.

Hiçbir erkek beni bu kadar çok istememişti ve ben de daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Nyx ile aramızdaki her şey ikimiz için de yeni, o kadar derin bir bağ ki, ona asla yeterince yaklaşılamayacağımı hissediyorum.

Elleri elbisenin fermuarını açmaya çalışırken, hayal kırıklığıyla inliyor. Sonra sabırsızlığı galip geliyor ve kumaşı yırtarak göğüslerimden çekip alıyor.

"*Vreck, Cassidy,*" diye inliyor, ellerini göğüslerimle dolduruyor. Onları sıkıyor, başparmaklarıyla sertleşen meme uçlarımı ovuşturuyor, ben de kıvranıp ağzına karşı inliyorum. Zaten ıslanmış durumdayım, klitorisim nabzımla aynı hızda atıyor ve daha fazlasını isteyerek kalçalarımı ona sürtüyorum.

Başını eğip göğsümü ağzına alırken, elbiseyi vücudumdan tamamen çıkarır ve ben kumaş yığnında çıplak dururken, elbisenin parçalanmış kalıntıları yere düşer. Dişleri meme ucumu nazikçe çeker, dili hassas cildimin üzerinde gezer ve o benim etimi emerken, parmaklarım saçlarına dolanır, elleri vücudumun her yerinde dolaşır.

"Seni tatmam lazım," diye mırıldanır. "Tatlı eşim, seni yutmak istiyorum. Sen çok mükemmelsin."

Ağzı diğer göğsüme doğru kayıyor, sonra karnıma iniyor, elleri kalçalarımı kavıyor. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor, kaptan koltuğuna oturtuyor, sonra koltuğu kumandalardan uzaklaştırıyor, böylece önümde diz çökmek için yer açıyor. Hızlı bir hareketle kalçalarımı koltuğun kenarına çekiyor, bacaklarımı açarken bana bakıyor, yeşil gözleri şehvetle parlıyor.

Ona bakarken damarlarımdaki heyecan yükselir, sanki bir serap gibi ortadan kaybolmasını bekliyormuşum gibi gözlerimi kırıştıtırırım.

Bu nasıl gerçek olabilir?

Bu muhteşem, heykel gibi, kaslı uzaylı bacaklarımın arasında diz çökmüş, sanki şimdiye kadar tattığı en tatlı şeyimmişim gibi, sanki beni dilinde hissetmesi gerekiyormuş gibi beni yutmaya hazır.

"Günlerce yüzümü bacaklarının arasına gömerek geçirebilirim," diye inliyor. "Sonsuza kadar seninle ziyafet çekebilirim ve asla doymam."

Dilini bir bacağımın iç kısmına doğru kaydırıyor ve cildimde tüylerim diken diken oluyor. Başım geriye düşerken inliyorum, bacaklarım titriyor ve kalçalarım yukarı doğru kalkıyor.

"Daha fazla. Lütfen, daha fazla!"

Ve o da bana istediğimi veriyor. Ağzını uyluklarımın tepesine bastırıyor, elleriyle beni açık tutarken uzun, sert vuruşlarla yalıyor, am dudaklarımı ağzına alıyor ve dilini klitorisimde gezdiriyor.

"Oh, lanet olsun!" Uyluklarım onun için daha da açılırken sandalyenin kenarını sıkıca tutuyorum, her parçam onun sunduğu zevki kabul ediyor.

Onunla utangaçlık diye bir şey yok, çok savunmasız olmak diye bir şey yok. Kendimi ona tamamen teslim etmek, istediği şekilde beni sahiplenmesine izin vermek, her dokunduğunda hissettiğim inanılmaz coşkuya kendimi tamamen kaptırmak istiyorum.

O, açlıktan ölen bir adam gibi üzerime eğiliyor, diliyle beni yalıyor ve döndürüyor, klitorisimi ağzına alıyor, sanki ben onun şimdiye kadar tattığı en bağımlılık yapan şeymişim gibi, sanki bensiz ölecekmiş gibi. İnliyor ve sesi ıslak, şişmiş bedenimde titreşiyor. Nasırlı elleri uyluklarımı kavrarken beni genişçe tutuyor ve bacaklarım titremeye başladığında bana bakıyor, gözleri şeytani bir şekilde parlıyor.

"Benim için boşal, Cassidy," diye mırıldanır, ben ona bakarken dilini tekrar üzerimde gezdirir. "Sen boşaldığında tadını almak istiyorum."

Zevkimi engelleyen son ip, onun kaba sesiyle kopar ve ben uçuşumun kenarından düşerim, dalga dalga gelen coşku beni sarar. Onun yüzüne sertçe boşalırım ve o, dilini bacaklarımın arasına daha derine gömer, sanki asla doyamayacakmış gibi, doruğa ulaşana kadar beni yalar ve emer.

Dilinin sürekli baskısı orgazmımı sonsuza kadar sürer gibi hissettirir ve sonunda orgazmım dinene kadar nefes nefese kalırım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum. "Bu... Ben... Oh, lanet olsun."

"Boşaldığında çıkardığın sesleri seviyorum, suvi'm," diye mırıldanır. "Söylediğin kelimeleri seviyorum."

Nefes nefese gülüyorum. "Yani tam bir cümle kuramamamı mı seviyorsun?"

"Evet." Gülümsüyor, sonra son sarsıntılar vücudumu titretirken dilini yatıştırıcı bir şekilde üzerimde gezdiriyor, parmakları beni zirveden indirirken uyluklarımı nazikçe okşuyor.

Sonunda bacaklarımı bırakıp ayağa kalkar. Kalın ve sert bir şekilde önüne doğru çıkıntı yapan kocaman penisi, peştamalını bir kenara iter.

Yüzüme şeytani bir gülümsemeyle bakarken, kendini kavrar, peştamalını yırtarken yavaşça penisini okşar, yumruğu şişmiş ucun üzerinde hareket eder. Görünür bir zevk titremesi vücudunu sarar ve

kalçalarını eline doğru ittiğinde, başının etrafındaki düğümler biraz şişer gibi görünüyor.

"Sana ağzımı koyabilir miyim?" diye soruyorum, açgözlülükle ona bakarken dik oturmaya çalışıyorum.

Henüz onunla bunu yapmadım, ama düşündüm. Hayal ettim. Benim rahatlık düzeyime saygı duymaya kararlı olduğu için bunu zorlamadığını biliyorum, ama dudaklarımı onun etrafına sarmayı düşünmek, az önce yaşadığım orgazma rağmen klitorisimin tekrar zonklamasına neden oluyor.

"Tanrım, evet." Burnunu genişleterek başını sallıyor.

Kıçımı onun beni oturduğu sandalyeye sabitleyerek, ona doğru eğildim, bir avucumu kalçasına dayarken diğerini onun uzunluğuna doladım. Başparmağım ve parmaklarım birbirine bile değemiyordu ve onun büyük penisinin benim amıma girerken beni gerginleştirmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak dudaklarımı yaladım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, ağzınla bana dokunmadan önce boşalacağım," diye uyarıyor Nyx, sesi kalınlaşıyor.

"Üzgünüm." Gülerek, onun penisine bir sanat eseriymiş gibi baktığımı fark edince kızardım. Ama aslında öyle de sayılırdı.

"İstediğin hiçbir şey için özür dileme, tatlı suvi'm." Nyx parmak eklemlerini yanağımda gezdirir. "İstediğin kadar bakabilirsin."

O konuşurken, penisi avucumda zonkluyor, ucundan biraz ön sıvı damlıyor ve ben daha da yaklaşıp onu yalamaya dayanamıyorum.

"*Vreck*." Nefesini tıslayarak verir, başını geriye atarken vücudu gerilir. Onun tepkisi beni daha da cesaretlendirir ve onu biraz daha yalarım, dilimi penisinin başını çevreleyen düğümlerin üzerinde gezdirir, sonra da tüm uzunluğu boyunca aşağıya doğru inerim.

Sonra dudaklarımı onun etrafına doladım, yumruğumu kullanarak boyunu okşadım ve Nyx uzun bir inilti çıkardı.

"Boğazına çok kolay boşalabilirim," diye hırıltılı bir sesle söyler. "Ama senin içine boşalmak istiyorum, eşim. Sana olabildiğince yakın olmak istiyorum, vücuduna o kadar derine gömülmek istiyorum ki ikimiz de birbirimizde kaybolalım."

Ben de tam olarak bunu istiyorum, ama onu biraz daha kızdırmaya dayanamıyorum, o düşük bir homurtu çıkarana kadar dilimi düğümlerinin üzerinde gezdiriyorum. Kafasını sallıyor, bana sırtarak saçımı nazikçe çekiyor ve beni penisinin üzerinden çekiyor.

"Tadın çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Vreck." Nyx, sanki tamamen kontrolünü kaybedecekmiş gibi tekrar küfrediyor. Yeşil gözleri yanarken beni sandalyeden kaldırıyor ve titrek bacaklarımın üzerinde durmama yardım ediyor. Bir kolunu bana doluyor, dudakları benimkileri yalarken penisi karnıma vuruyor.

Sonra beni yavaşça döndürür, ellerim sandalyenin kolçaklarına dayanacak şekilde eğirir. Parmaklarını omurgamdan aşağı doğru gezdirir, içimi zevk dolu elektrik şokları sarar ve ben düşünmeden sırtımı kamburlaştırır, kalçamı dışarı çıkarır, kendimi tamamen ona sunarım.

"Tanrım, Cassidy, çok güzelsin," diye inliyor, elleri kalçalarımı okşuyor, kıcımlı okşuyor ve kalçalarımı sertçe sıkıyor. "Sen gördüğüm en nefes kesici şeysin."

İnlerim, bacaklarımı daha da açıp sırtımı daha da kavisleyerek uyarılmanın uyluklarımdan aşağı aktığını hissedirim. Bacaklarımın arasına uzanır, parmaklarını kıvrımlarımın arasına kaydırır ve sonra hafifçe içime daldırır.

"Kendine dokun," diye fısıldadı, arkama yaklaşarak vücudunu benimkinin üzerine eğdi. "Kendini yaklaştır, Cassidy. Benim sikim içindeyken tekrar boşalmanı istiyorum. Beni sıkıca kavradığını hissetmek istiyorum."

Kulağıma fısıldadığı bu sözlerin sesi, parmaklarını içime daha derine sokarken sikinin ucu kıcıma sürtünmesi, içimde kıvılcımlar patlatıyor. Parmaklarımı klitorisime bastırıyorum, tüm vücudum tatlı bir acı ile dolarken inliyorum.

Nyx'in parmakları amımda inanılmaz bir his yaratıyor, ama yetmiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tamamına ihtiyacım var.

Klitorisimi daha hızlı ovuştururken tekrar inleyerek nefes nefese kalıyorum. "İçimde olmanı istiyorum Nyx. Lütfen. Sana çok ihtiyacım var."

"Tanrım, suvi'm." Son sözleri yüksek sesle inlerken sesi boğuluyor. "Kontrolümü kaybetmeme neden olacaksın."

"Lütfen. Lütfen..."

"Yaklaştın mı?" "Çok yaklaştım."

Bu doğru. Uyluklarım titriyor, tüm vücudum sadece eşimin bana verebileceği bir şey için çılgılık atıyor.

Ve o parmaklarını içimden yumuşak bir hareketle çıkardığında ve yerine penisini soktuğunda, zevk ve rahatlama neredeyse çılgılık atıyordum.

"Evet! Nyx, daha fazla!"

Sesimdeki çaresizliği duymuş olmalı ve eminim ki benim ne kadar ıslak ve ona hazır olduğumu hissedebiliyordur, çünkü tereddüt etmiyor ve işleri

yavaşlamıyor. Tek bir yumuşak itişle en dibime kadar giriyor, bacaklarımın bükülmemesi için beni sabit tutmak için kalçalarımı tutuyor.

"Uzun sürmeyecek," diye kulağıma homurdanıyor. "Çok iyi hissettiriyorsun, Cassidy. Benim için kendini okşamaya devam et."

Sert bir tempo belirliyor, parmaklarım klitorisim üzerinde bulanık bir şekilde hareket ederken beni sabit vuruşlarla sikiyor. Arkamda vücudunun gerildiğini, parmaklarının kalçalarımın etine gömüldüğünü hissedebiliyorum ve orgazm karnımın derinliklerinde oluşmaya başladığında başım öne eğiliyor.

Benim orgazmım onunkiyle aynı anda gelir ve inlemelerim yükselir, içimde onun nabızı attığını hissederken zevk çılgılığına dönüşür. Bana olabildiğince derine girer, ben ona karşı kıvranırken tohumlarını içime döker.

Nyx ağzını omzuma bastırıyor, bir kolunu bana dolayarak beni sıkıca sarıyor. Uzun süre öyle kalıyoruz, birbirimizden ayrılamıyoruz, ta ki sonunda zevk çılgılığıyla içimden çıkıncaya kadar.

Beni kollarına alır ve koridordan geçerek kabinimize doğru taşır, doğruca duşa gider.

Sıcak su üzerimize akarken ona yaslanıyorum ve Nyx beni nazikçe bir bezle siliyor, baştan ayağa yıkıyor, elleri vücudumda dolaşırken durup beni öpüyor. Ben de aynısını yapıyorum, parmaklarımı göğsündeki kasların üzerinde gezdiriyorum, sıcak sabunlu suyun vücudunda akan izlerini izliyorum. Koyu renkli saçları başının üzerinde parlak, yeşil gözleri bana bakarken ışıltıyor.

"Seni asla sahiplenmeyeceğim, Cassidy," diye mırıldanır, sesi duygudan boğuktur. "Yaşadığın onca şeyden sonra, tüm hayatımı senin özgür kalmanı sağlamak için adayacağım. Ama sana kalbimin sana ait olduğunu söylediğimde bana inan. Onu sana özgürce veriyorum ve asla geri istemeyeceğim."

Duygularımdan boğazım düğümlenir ve parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna dolayırım. "Ben de kalbimi sana veriyorum, Nyx. Ona ve tüm varlığıma güveniyorum."

Penisi çoktan tekrar sertleşmiştir ve Nyx beni kaldırıp sırtımı duvara dayar. Bacaklarım beline dolanırken, tek bir hamlede içime girer ve tekrar amıma gömüldüğünde saf bir rahatlama sesiyle inler.

Onu öperken, dilim onun diline sahiplenici bir şekilde kayarken, az önce söylediği sözleri düşünüyorum.

Sana özgürce veriyorum.

Eş bağı aramızdaki kıvılcımı ateşledi ve görmezden gelinmesi imkansız bir bağ yarattı. Peki ya kalplerimiz?

Biz birbirimize bunları vermeyi *seçtik*. Ve ben benimkini asla geri istemeyeceğim.

Nyx

Ertesi sabah, Cassidy'nin yanında uyandım.

Hâlâ uyuyor, uzun kirpikleri yanaklarını okşuyor, huzur içinde uyuyor ve ben onun ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyorum. Göğsümdeki izi inceliyorum, bu sabah daha koyu ve tamamen görünür hale gelmiş, elimi üzerine koyup avucumu cildime bastırıyorum.

Kalbim elim altında düzenli bir şekilde atıyor ve onun için attığını biliyorum, tıpkı benim onun için yaşadığım gibi.

Bu kadını mutlu etmek için her şeyi yaparım ve hayatımın geri kalanını onu korumak için harcayacağım. Hiç bir eşimin olacağını düşünmemiştim, hele Cassidy gibi birinin. Hayatımın geri kalanını ona layık olmaya çalışarak geçireceğim.

Hayatım boyunca hiçbir şeye, onun yanımda olmasına duyduğum kadar minnettar olmadım.

Onun uyumasını izlerken, dün gece olan her şey zihnimde canlanıyor. Kayıt odasını aramamızı, koridorlarda yaşanan kavgayı, avluya ve gemilere doğru koşuşumuzu, özgür bırakılan köleleri ve özgürlüğe doğru çılgın koşuşu... ve Tarric'in ölümünü hatırlıyorum.

Onun kanının rıhtıma döküldüğü anı hatırlayınca içimi acı bir tatmin duygusu kaplıyor. Eşime bu kapanışı sağlayabildiğim için mutluyum. Geçmişinin öldüğünü, bir daha ona dokunamayacağını kendi gözleriyle gördü.

Cassidy'nin bu kadar cesur ve güçlü olduğu için minnettarım. Başına gelen onca şeye, yaşadığı onca dehşete rağmen, *benim için* tekrar tehlikenin içine girdi.

Onun sayesinde, kardeşimin nerede olduğunu bulma şansım var.

Onu uyandırmadan dikkatlice yataktan kalkıp sadece pantolonumu giydim. Yorgun olduğunu biliyorum. Duşta onu tekrar sahiplendim, sonra da nihayet yatağa vardığımızda bir kez daha. Onu kaç kez orgazma ulaştırdığımı sayamadım ve eminim bir süre daha uyuyacaktır.

Dikkatlice, arkamdaki uyku kabininin kapısını kapatıp geminin kontrol güvertesine doğru yöneldim. Oraya vardığımda, Tarric'in sarayındaki kayıt odasından aldığımız veri çubuğunu çıkarıp taktım.

Bir an için ekran titrer, üzerinde noktalar koşuşturur. Sonra ekranı kardeşim, "gladyatör" kelimesi ve bir gezegenin adı doldurur.

Teneca.

Göğsüm sıkışır, kalbim çarpar, ekrana bakarken önümdeki manzaraya inanamaz hale gelirim. Görüntüye ve kelimelere bakarken, hub'ın kenarını sıkıca tutarak, bunun anlamını kavramam biraz zaman alır.

Görevimizin boşa gitmiş olabileceğini biliyorum. Akos satış yapıldıktan sonra ölmüş olabilir. Bir kölenin hayatı tehlikelidir, efendisinin keyfine bağlıdır ve Akos'un götürüldüğü gezegende dövüşçü olarak satıldığı açıktır.

Ama buna inanmıyorum. Bu kadar yol kat ettikten sonra, şimdi değil. Akos ölseydi, bunu ruhumun derinliklerinde hissederdim, *bilirdim*. Evren, tüm bu yolu kat etmemize ve bu kadar çok şeyden sağ çıkmamıza izin vermezdi, sadece her şeyin boşuna olduğunu anlamamız için.

Akos hayatta. Buna inanıyorum. Ve artık nereye götürüldüğünü bildiğimize göre, onu bulup *Oasis'e* geri getirebiliriz.

"Nyx?"

Yumuşak bir ses dikkatimi çeker. Kafamı kaldırıp kapıda duran Cassidy'yi görürüm. Benim tuniklerimden birini giymiş, sarı saçları yüzünün etrafında dağınık ve karışık.

Bana doğru yürür, ben de ona uzanır, onu kucağıma alırım ve komuta koltuğuna oturup verilere bakarım. O da verilere bakar, sonra bana döner, yüzünde daha önce hiç görmediğim parlak bir gülümsemeyle, sanki zihnini kaplayan karanlığın bir kısmı silinmiş gibi.

"Başardık," diye fısıldadı, yüzü ıslıl ıslıl. "Onu bulduk."

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarına doladım ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma çekerek gözlerimi kapatıp dudaklarının tadını çıkardım.

"Evet," diye mırıldandım. "Evet, başardık."

Oasis'e dönmemiz birkaç gün sürer.

Cassidy ile konuştuktan sonra, Akos'u aramak için Teneca'ya gitmeden önce halkımın gemisine dönmeye karar verdik.

Az önce üstlendiğimiz görev yeterince tehlikeliydi. Kardeşimi Teneca'dan kurtarmak için daha akıllı davranmak istiyorum, bu yüzden bu görevi sadece Cassidy ve ben üstlenmeyeceğim. Destek almam gerektiğini biliyorum ve Ryven'in itaatsizliği için vereceği cezaya göğüs germeye hazırlandım.

Oasis'in Kruul'un bizi bulmasını zorlaştıran bir gizleme cihazı var, ancak hangardan ödünç aldığım gemi ona bağlı olduğu için *Oasis'in* konumunu tespit edip bizi oraya yönlendirebiliyorum.

Yaklaştığımızda iletişim cihazıyla ulaştım ve hangara indiğimizde Ryven, Rok ve birkaç kişi daha bizi karşılamak için oradaydı. Cassidy ve ben gemiden indiğimizde, herkesin başı ona döndü ve bir Terran kadını daha gördükleri için gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama Ryven'in bakışları hemen bana döndü ve çenesinin sert duruşundan onun kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

O bir kelime bile söylemeden, Kate eşine bakıp öne çıkar ve Cassidy'ye gülümser.

"Merhaba. Ben Kate," diyor nazikçe, elini uzatarak. "Komutan Ryven'in eşi. Sen Dünya'dan olmalısın, değil mi?"

Cassidy, Kate'in elini tutarken omuzları biraz gevşedi. "Evet. Birkaç yıl önce haydutlar tarafından kaçırıldım. Ben... adım Cassidy."

"Başına gelenler için üzgünüm, Cassidy." Kate gülümser, başını eğdiğinde kırmızı saçları ışıktan parlar. "Ama uzayda mahsur kaldıysan, bu gemiden daha iyi bir yer olmadığını sana garanti edebilirim. Gerçi..." Bakışlarını bana çevirir, gülümsemesi genişler. "Bunu sana söylememe gerek yok sanırım. Zivonluların ne kadar harika olduğunu çoktan öğrenmişsindir herhalde."

"Evet, öğrendim." Cassidy biraz kızarır ve başını eğirir. Kate aramızdaki bağı nasıl fark ettiğinden emin değilim, ama belki de eşimin yanında koruyucu bir şekilde duruşumdan bellidir.

Ryven, eşinin gemiye yeni gelen kişiyi selamlamasını izlerken yüzündeki ifade biraz yumuşar, gözlerinde hayranlık parlar. Ama Kate, Cassidy'yi daha fazla konuşmak için kenara çekerken, onun dikkati tekrar bana döner.

"Açıkla," der sert bir şekilde, tavırları katıdır. "Baştan başla ve bana ne halt ettiğini anlat."

Ben de öyle yaparım.

Ona her şeyi anlatırım, V'Ari çiçeklerini ve gemiyi almaya karar vermemle başlayarak, sonra gemide Cassidy'yi keşfimi,

Vekhor'da Dünya'ya dönüş bileti satın alma girişiminin başarısızlığı ve Corvia'ya dönüp Akos hakkında bilgi aramak için yaptığı çılgın planını anlatırım.

"Ama sonunda, tehlikeli olsa da doğru olanı yaptık," diyorum Ryven'a, nabzım hızla atmasına rağmen sakın bir şekilde onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Akos'a ne olduğunu öğrendik. O hayatta, Komutan. En azından, kısa bir süre önce hayattaydı. Zivon'dan sağ salım kurtuldu. Ama bir noktada yakalanmış olmalı, çünkü gladyatör olarak satıldı ve Teneca'ya götürüldü."

Ryven, ben konuşmamı bitirmeden ağzını açıyor — muhtemelen beni azarlamak, neden bu kadar aptalca davrandığımı sormak ya da cezamın ne olacağını söylemek için — ama Akos'un nerede olduğunu bildiğimizi söylediğimde, bir an durup düşünmeye başlıyor.

Sonunda, sonsuz gibi gelen uzun bir süreden sonra konuşur. "Teneca'ya gitmek yine de tehlikeli bir görev olacak," der yavaşça.

"Akos'un hayatta olup olmadığını ya da hala orada olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Hala sonuçsuz kalabilir ve hiçbir şey elde edemeyebiliriz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama konuşmadan elini kaldırdı.

"Ama," diye dikkatlice devam eder, "o senin kardeşin. Ve o bir Zivonyalı. Eğer sen ve Rok, Teneca'ya gidip onu aramak için *gönüllülerden oluşan* bir ekip kurmak istiyorsanız, bu kurtarma görevine gidebilirsiniz. Her Zivonyalı önemlidir ve gerçekten kurtarma ihtimali varsa, onu geride bırakamayız."

"Ben de sizinle geliyorum," diyor Tara hemen, Rok'a dönerek. "Beni geride bırakmayacaksınız."

Rok tartışacak gibi görünüyor, ama Tara inatla dudaklarını sıkıştırıyor. "Gelme demeyi aklından bile geçirme. Yardımcı olabileceğimi zaten biliyorsun. Hak Gavar'da birlikte yaptığımız onca şeyden sonra? Beni geride bırakmaman gerektiğini sen de biliyorsun."

"Ben de geliyorum," diyor Cassidy, gözlerini kısarak yanıma gelip duruyor. "Corvia'da yaptığımız onca şeyden sonra, benim de geride kalmayacağımı biliyorsun."

Ryven'ın ağzı bu söz üzerine seğirir ve istemese de yüzünde bir gülümseme belirir. "Bu Terran kadınları kendileri için ve eşleri için fazla cesurlar," der üzüntüyle. "Ama onları durdurmanın imkânsız olduğunu biliyorum."

Gülümsüyorum, çünkü bu konuda haklı olduğunu biliyorum. Eşimi güvende tutmaya kararlı olsam da, onu kilitleyip saklayamayacağımı biliyorum.

Kardeşimi kurtarmak için yeterli desteğimiz olacak, onu koruyabileceğime eminim.

"Tamam." Ryven başını sallar. "Gitmeye karar veren diğer savaşçılar da size katılabilirler."

Dört kişi daha gönüllü olarak öne çıkar ve Rok'un yüzünde bir gülümseme görürüm. gülümseme belirir.

"Bu iyi, kardeşim," diye mırıldanır. "Bu iyiye işaret."

"Biz gitmeliyiz yarın gid Bir etrafıma etrafıma etrafıma etrafıma toplanan

göz gezdirir. "Zaman kaybetmek istemiyorum."

Hızla anlaşmaya varılır, ancak bizi karşılamaya gelen diğerleri hangardan ayrılmaya başlarken Ryven beni durdurur.

"Yaptıklarından dolayı cezalandırılmayacaksın," der ciddi bir şekilde, bana bakarak. "Ama bir daha bana karşı gelme."

Gülümsemeyi bırakmam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

Gemiye ele geçirmek riskli bir hareketti, ama sonunda sadece Akos'un yerini öğrenmekle kalmadım. Eşimi de buldum.

Cassidy

SONRAKİ BİRAZ saatler çok hızlı geçer.

Nyx bana gemiyi gezdiriyor, daha önce gemide saklanırken sadece belirli kısımlarını gördüğüm için resmi bir tur yapıyor. Uyuyacağımız kabini gösterdiğinde gülümsüyorum, bu kabin son haftalarda kaldığımız küçük gemideki kabinden daha büyük ve çok daha konforlu.

Sonunda yemek salonuna geri döndüğümüzde Kate ve Tara bizi bekliyordu ve beni *Oasis'teki* diğer Terran kadınlarla tanıştırdılar. Bunlar arasında Kate'in arkadaşı Callie, çilek sarısı saçları ve geniş mavi-yeşil gözleri olan güzel bir genç kız, ve Zoey, koyu tenli, kıvrıkcık saçlı, neşeli ve mutlu bir tavrı olan güzel bir kadın vardı.

Bu kadınların mahkum olmaları gerektiğini düşündüğümü hatırlayınca biraz kızardım. O zamanlar, tüm uzaylıların kötü ve güvenilmez olduklarından o kadar emindim ki, bu kadınların kendi özgür iradeleriyle gemide kaldıkları bir senaryo hayal edemiyordum. Şimdi aptalca geliyor, ama önceki deneyimlerimi düşününce, aceleci kararlar verdiğim için kendimi suçlayamam.

Buradaki tüm kadınlar mutlu görünüyor ve dördü de gemiye nasıl geldiklerini anlatıyor, Nyx Rok ile konuşurken beni masalarına götürüyorlar. Tara da kaçırıldığını söylüyor ve Hak Gavar'da ödül avcısı olarak geçirdiği zamanı biraz anlatıyor. Kate, Callie ve Zoey sırayla, onları Dünya'dan kaçırان korsanlar tarafından kargo olarak kaçırılma deneyimlerini ve onları Zivonian gemisine getiren kazayı anlatıyorlar.

"Yani sen ve Nyx eşleşmişsiniz?" diye soruyor Tara, kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak.

Gülümserim ve başımı sallarım. Diğer insanlarla birlikte olmak güzel, hatta eş bağını anlamaları ve kabul etmeleri, bana deliymişim gibi bakmamaları daha da güzel. Tara ve Kate, Zivonian erkekleriyle eşleştiği için, bunun nasıl bir şey olduğunu anlamaları şaşırtıcı değil.

"Uzayda protokolün ne olduğunu bilmiyorum, ama Nyx ve Rok kardeş oldukları için, bu bizi kayınbirader ve baldız yapar diyebilirim." Tara gülümser ve omzuyla bana hafifçe vurur, gri gözleri parıldar. "Seni daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum."

Gülümserim, ama dürüst olmak gerekirse, baldızım olması fikri hoşuma gidiyor. Syra'yı hala çok özleyorum, ama konuşabileceğim ve sırrımı paylaşabileceğim başka bir kadın, yanımda başka arkadaşlar olacağını düşünmek beni mutlu ediyor. *Oasis'te* çok uzun süredir bulunmama rağmen, Dünya'dan ayrıldığımdan beri hiçbir yerde kendimi bu kadar evimde hissetmemiştim ve bu beni mutlulukla dolduruyor. Nyx ile birlikte burada yeni bir yuva buldum ve şans eseri, gemideki diğer insan kadınlarda ilk yuvamın küçük bir parçasını bile buldum. Hayal edebileceğimden daha şanslı hissediyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Nyx'e katılıyorum ve o bana geminin geri kalanını gezdiriyor.

Oasis'in gerçekte ne kadar büyük olduğunu görmek inanılmaz. Zivonluların Kruul'dan kaçtıktan sonra son beş yılı burada geçirebilmeleri hiç de şaşırtıcı değil.

Her yerde bitkiler var, her yüzeyde ve her odada büyüyorlar ve Zivon hakkında bildiklerimi düşününce bu şaşırtıcı olmasa da yine de etkileyici. En garip yerlerde bile bir yuva kurmayı başarmışlar. Bu, onların gücü, uyum sağlama yeteneği ve hayatta kalma isteği hakkında çok şey anlatıyor, bu özellikleri ben de biraz biliyorum.

"Uzun zamandır Kruul'dan kaçıyoruz," diyor Nyx, bitki ve çiçeklerle dolu, metal veya geminin hiçbir parçası görünmeyecek kadar dolu bahçeye benzeyen bir odada dururken. "Ama son zamanlarda kaçmayı bırakmamız gerektiğine karar verdik. Ana gezegenimiz artık neredeyse yaşanmaz hale geldi. Kruul onu geri dönüşü olmayan bir şekilde yaktı. Kurtarılabilse bile, geri dönmeye çalışmanın tehlikesi çok büyük olurdu. Ama yerleşmek için başka bir yer bulmaya karar verdik. Sürekli geçmişten kaçmak yerine geleceğe bakmamız gerekiyor."

Duraksıyor ve bana bakıyor, ellerimi ellerine alıyor. Yüzünde bir hüznün gölgesi beliriyor ve konuşmadan önce çenesi kısa bir süre geriliyor.

"Eğer istediğin buysa, sözümü tutacağım Cassidy," diye mırıldanır, sesi kısık. "Ryven'a başka bir gemi 'ödünç almayacağıma' dair verdiğim sözü bozmak zorunda kalsam bile, seni bizzat Dünya'ya götüreceğim. Eve gitmek istiyorsan, seni götüreceğim."

Ona tamamen dönerek, şok içinde ona bakarken kaşlarım yukarı kalkar. Bir anda o kadar çok duygu içimi kaplar ki, şaşkınlık, sevgi, üzüntü, özlem ve sonunda ne cevap vereceğimi bilme kesinliği.

Ellerini sıkıca tutuyorum, gözlerim mutlu gözyaşlarıyla doluyor, çok sevdiğim, her şeyi riske attığım ve benim için de aynı şeyi yapacağından emin olduğum adama bakıyorum.

"Nyx... Artık eve gitmek istemiyorum." Gözyaşlarımla arasında gülümserim, gözlerini benimkilerle tutarım. "Akos'u kurtarmak için seninle gelmekte ısrar ettiğim aynı nedenden dolayı Dünya'ya geri dönmek istemiyorum. Çünkü sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Her zaman senin yanında olmak istiyorum. Seninle birlikte olduğum yerde en mutlu olurum, evrende nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım. Dünya'ya dönmek istemiyorum."

Rahat bir nefes alır, beni kollarına alır ve sıkıca sarılır.

"Senin gibi bir eşi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldanır Nyx, dudaklarını saçlarıma bastırarak. "Ama hayatımı sana layık olmaya çalışarak geçireceğim, Cassidy. Sana söz veriyorum."

Onun kokusunu içime çekerken kalbim göğsümde hızla atıyor. "Zaten layıksın. Tanıdığım en harika adamsın."

Beni öper, ben de ona karşılık veririm, etrafımızı saran çiçek kokusu bana Dünya'daki en güzel anılarımı hatırlatır.

Ama artık hepsi sadece anılar.

Bu gerçek. Bu kader.

Nyx her zaman benim olacaktı ve ben de onun olacaktım. "Kabinimiz neredeydi?" Nefes nefese dudaklarına soruyorum, kalçalarım onun kalçalarına sürtünüyor ve o inliyor. "Seni kilitleyebileceğimiz kapalı bir kapının arkasına götürmem lazım, çünkü kıyafetlerini yırtıp atmak üzereyim."

"Tanrılar, seni seviyorum, suvi'm." Nyx beni kollarına alır, yüksek sesle gülerek beni bahçe odasından çıkarır ve olabildiğince hızlı bir şekilde koridordan geçer. Ben de gülmekten kendimi alamam, başım dönüyor, neşeyle doluyorum, kollarımı boynuna dolayarak kendimi kollarına bırakıyorum ve beni odamıza taşımasına izin veriyorum.

Tüm zorluklara rağmen, Akos'un nerede olduğunu bulma görevimizde başarılı olduk ve ben de kendimde var olduğunu bile bilmediğim bir güç keşfettim.

Nyx sayesinde. Bana verdiği her şey ve kendim hakkında keşfetmeme yardım ettiği her şey sayesinde.

Ve hayatımın geri kalanını da ona layık olmak için elimden gelenin en iyisini yaparak geçireceğim.

Epilog

SCARLETT

GEMİ sağı doğru yanaşiyor ve sonra alçalmaya başlıyor. Son birkaç haftadır beni kaçıranların gittiği gezegene varmak üzere olduğumuzu biliyorum.

Teneca.

Adını biliyorum, ama nasıl bir yer olacağına dair en ufak bir fikrim yok, ve başıma gelenlerden daha mı kötü, yoksa daha mı iyi olacağına dair de. Gezegenin yüzeyine çıktığımda beni neyin beklediğini bilmiyorum.

Bu bilinmeyenden korkmamak için çaresizce uğraşıyorum.

Korkuma rağmen boynumu uzatıp pencereden dışarı bakıyorum, nereye indiğimizi görmek istiyorum. Sadece toz ve kum görüyorum, ve uzakta, şehrin çok ötesinde bir orman gibi görünen bir şey. Daha iyi görebilmek için uğraşıyorum, ama bulunduğum yerden bu imkansız ve fazla hareket edemiyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bileklerimdeki acıya yüzümü buruşturarak. Kelepçelerim sıkı değil, ama çok uzun süredir takılı oldukları için cildimi tahriş ediyorlar.

Bir gözaltı hücresinde bağlıyım, esir bir köleyim, bana adının Basta olduğunu söyleyen bir adam tarafından satın alındım. Beni, Dünya'dan kaçırıldıktan kısa bir süre sonra bir köle pazarında satın aldı.

Bu uydurma gibi geliyor, diye düşünüyorum, gülmeden. Sanki memleketimde kötü bir magazin dergisinde okunacak türden bir hikaye gibi.

Kollarımı kelepçelerinden kurtarmaya çalışırken, kırmızı ve pembeye boyanmış saçlarımın bir parçasını oynatarak, son birkaç hafta içinde başıma gelenleri düşünüyorum. Çok uzun zaman önce, uzaylıların var olduğunu bile düşünmüyordum. Şimdi ise onlar tarafından kaçırılmakla kalmadım, hapsedildim, köle oldum ve belirsiz bir geleceğe satıldım.

Bu garip yeni gezegendeki şehri geçerken, sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Basta'nın benimle ne yapmayı planladığını yakında öğreneceğim. Çeşitli korkunç olasılıkları hayal etmek bana hiçbir fayda sağlamaz.

İniş yaptığımızda, bir gardiyan beni tuttuğu odaya girip hücremin kapısını açıyor.

"Hadi, Terran," diye homurdanır. "Yolculuk bitti."

Bacaklarımdaki kelepçeler çıkarılır, ama beni ayağa kaldırırken bileklerim bağlı kalır.

"Yürü. Yürü," diye emrediyor sert bir sesle.

Dövüşmeye çalışmıyorum, uzaylı bir gardiyan beni yakalayıp kolumu sıkıca tutup ileri ittiğinde bile. Bunu daha önce denedim ve bedelini ödedim. Belki bir gün kaçma şansı çıkacaktır, ama şu anda zamanın henüz gelmediğini biliyorum. Gemide çok fazla gardiyan var ve kaçmaya çalışırsam muhtemelen öleceğim. Başarı şansı olmadığında direnip kendimi incitmeyecek kadar akıllı yım.

Tek parça kalıp zamanımı beklemek daha iyi.

Sanki benim fikrimi onaylamak istercesine, gardiyan sinirli bir şekilde homurdanıyor ve beni daha sert itiyor. "Kalk dedim!"

Beni gemiden sürükleyerek Teneca'da demirlediğimiz şehrin sokaklarında yürürken, etrafıma bakıyorum, gözlerimi kocaman açarak çevremdeki her şeyi içime çekiyorum.

Vay canına. Sanki Vegas'ın steroidli hali gibi.

Etrafımızda, akla gelebilecek her türlü hedonizme adanmış mekanlar var.

Sefil kumarhaneler, kapıları açık saloonlar var, böylece içeride içki içen uzaylıları ve sahnede neredeyse çıplak dans eden kızları görebiliyorum, hatta genelev gibi görünen yerler bile var. Yanından geçerken, çıplak bir uzaylı adam bir kadını balkona yaslamış, onu arkadan o kadar sert sikiyor ki, adamın kalçalarına ölümcül bir şekilde tutunmasa, kadın her an düşecekmiş gibi görünüyor.

Gözlerimi başka yere çeviriyorum, hiçbirine bakmamaya çalışıyorum, kalbim göğsümde keskin bir şekilde yükselen korkudan hızla atıyor. Burası tozlu, terli ve her türlü ahlaksızlıkla dolu bir yer ve böyle bir gezegende kaderimin ne olacağını sadece tahmin edebiliyorum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Beni gemiden indiren gardiyan boğuk bir kahkaha attı. "Eh, tadını çıkarabiliyorsan çıkar, çünkü bunların hepsi turistler için. Basta senin için başka bir plan yaptı."

Ne planladı?

Neredeyse soracağım, ama hemen ağzımı kapatıyorum. Cevap vermeyecek ve sorum muhtemelen onu daha da kızdıracaktır.

Muhafız beni birkaç kilometre yürümek zorunda bıraktı, ta ki şehrin uzak tarafındaki devasa bir stadyuma varana kadar. Yüksek duvarlarla çevrili

yüksek duvarlarla çevrili, arenanın üst katında eğimli koltuklar bulunan stadyum, tedirgin edici bir şekilde Roma Kolezyumuna benziyor. Devasa ve etkileyici, duvarları oyulmuş taştan yapılmış ve Dünya'dan ayrıldığından beri gördüğüm her şeyden daha yüksek. Muhafız beni arkaya sürüklerken ben de stadyuma bakıyorum.

"Bu taraftan," diye homurdanıyor, antrenman sahası gibi görünen bir yerin önünden geçerken.

Burası ana koloseum alanından daha küçük bir arena ve uzaylılarla dolu.

Ama... sıradan uzaylılar değil. *Devasa* uzaylılar.

Hepsi devasa, terli ve vahşi, kaslı ve sadece peştamal giymişler, silahlar tutuyorlar ve sanki aktif olarak antrenman yapıyorlarmış gibi bir dizi dövüş pozisyonu alıyorlar.

Diğerlerinden daha uzun boylu olan birini fark ettim, cildi koyu bronz ve yüzünün yanlarında kavisli oluklar vardı. Onunla ilgili bir şey dikkatimi çekti ve bu sadece güçlü yapısı değildi.

Yüzündeki ifade.

Güçlü çenesi sıkı sıkıya kapalı ve antrenman sahasını gözlemlemek için durakladığında, onun sert ve yakışıklı yüz hatlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Devam et, seni tembel *oppek*."

Gardiyan beni kışlaya benzeyen bir binaya doğru ittiğinde dikkatim tekrar ona yöneldi. Tekrar itmeden önce aceleyle ilerleyerek tökezledim ve bir dakika sonra karanlık binaya girdik.

Ter, kir ve çok sayıda insanın kokusu var ve gözlerim loş ışığa alışırken, binanın arkasındaki bir dizi hücreyi görüyorum.

Gardiyan beni yakalayıp birine itmeden önce bile, kaderimin bunlardan birine ait olduğunu biliyorum. Beni hücreye kadar takip ediyor, yüzünde şehvetli bir ifadeyle üzerime eğilirken bileklerimdeki bağları kesiyor. Geri çekiliyorum, boğazıma safra geliyor.

Şimdiye kadar gardiyanlar bana dokunmadı, en azından bu gardiyan beni çözüp buraya getirirken yaptığından daha kötüsü olmadı. Bunun Basta'nın emriyle olduğunu düşündüm, ama ya bu emirler artık geçerli değilse? Ya bu gardiyan onlara itaatsizlik etmeye karar verirse?

Tüylerim diken diken olurken titriyorum ve gardiyan, bariz korkumdan memnunmuş gibi sırıtıyor. Sonunda doğrulup geri çekiliyor, giydiğim ince geceliğin içindeki vücuduma bir kez daha uzun uzun bakıyor ve hücremin kapısını çarpıyor.

Parmaklıkların diğ er tarafından sırtarak, "Teneca'ya hoş geldin," diyor.
Kısa, havlayan bir kahkaha atarak, topuklarını döndürüp uzaklaşıyor.
Kollarımı kendime doladım, sırtım duvara yaslanana kadar hücrede geriye
doğru kayarak, kalbim gırtlakımda atıyordu.
Yabancı, korkutucu bir gezegende bir hücrede
yalnızım. Ve bundan sonra ne olacağını hiç
bilmiyorum.

[Alien Gladiator tarafından savunulan](#) Scarlett ve Akos'un hikayesi, serinin bir
sonraki kitabı! Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

[BURADA](#)

Cassidy ve Nyx'i biraz daha görmek ister misiniz? İki arasında geçen tatlı ve ateşli
bonus sahneyi ÜCRETSİZ olarak almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı
kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın:
<https://BookHip.com/SGRGGWM>

Bu kitabı FB grubumda diğ er okuyucularla tartışın:
<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak için [haber b ltenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Cezbedilmiş - Kitap 8](#)
[Eğitilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı Canavarı](#)
[- Kitap 3 Onun Uzaylı](#)
[Savaşçısı - Kitap 4 Onun](#)
[Uzaylı Haydutu - Kitap 5](#)
[Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı Düşmanı](#)
[- Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Zivon'un Savaşçı Eşleri

Yabancı Savaşçı Tarafından Esir Alınan - Kitap
1 Yabancı Komutan Tarafından Korunan -
Kitap 2 Yabancı Maverick Tarafından Değer
Verilen - Kitap 3 Yabancı Gladyatör
Tarafından Savunulan - Kitap 4
TBA - Kitap 5

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[1. Cassidy .](#)

[2. Nyx](#)

[3. Cassidy .](#)

[4. Nyx](#)

[5. Cassidy .](#)

[6. Nyx](#)

[7. Cassidy .](#)

[8. Nyx](#)

[9. Cassidy .](#)

[10. Nyx](#)

[11. Cassidy .](#)

[12. Cassidy .](#)

[13. Nyx](#)

[14. Cassidy .](#)

[15. Nyx](#)

[16. Cassidy .](#)

[17. Nyx](#)

[18. Cassidy .](#)

[19. Nyx](#)

[20. Cassidy .](#)

[21. Cassidy .](#)

[22. Nyx](#)

[23. Cassidy .](#)

[24. Nyx](#)

[25. Cassidy](#)

[Epilog](#)

Presley Hall'un [diğer](#) eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

